

Κρίσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐκείνου
οὐκ ἔστιν ἡ ἐκείνου ἀποστολῆς

5

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

188872

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

(ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΣΤΑΥΡΑΝΟΥ
10 Ὁδὸς Πατησίων—10

1892

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ 5 ΠΡΑΞΕΙΣ

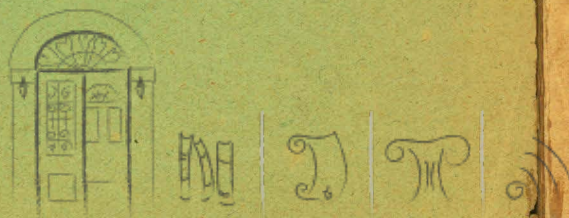
ΥΠΟ
ΑΓΓΕΛΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ
ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΕΩΡ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ
6 — ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ ΒΟΥΛΗΣ — 6

1891

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΦΕΡΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΑ

ΤΗ ΙΕΡΑ ΣΚΙΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

ΠΕΤΡΟΜΠΗ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΠΗΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΤΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΠΟ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ, μήτηρ τοῦ Πετρόμπεη.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ, σύζυγος τοῦ Πετρόμπεη.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΠΕΤΡΟΜΠΕΗΣ.

ΑΝΘΙΜΟΣ, γηραιὸς ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν Μαυρομιχάλων.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ, γηραιὸς ὑπὴρέτης τῆς οἰκογενείας Μαυρομιχάλη.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἀρχηγὸς τῶν προεστῶν τῆς Μάνης.

ΣΙΟΥΚΟΥΡ-ΠΑΣΣΑΣ, ναύαρχος.

ΑΧΜΕΤ, ἐπιστῆθεις φίλος καὶ ὑπάσπιστὴς τοῦ ναυάρχου.

ΓΙΟΥΣΟΥΦ, πλοίαρχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου.

ΑΛΗΣ, ἀνθυποπλοίαρχος ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ Γιουσούφ.

Χορὸς ὀπλιτῶν ἐντὸς τῆς Σκηνῆς.

Πρόσωπα ἄφωνα.

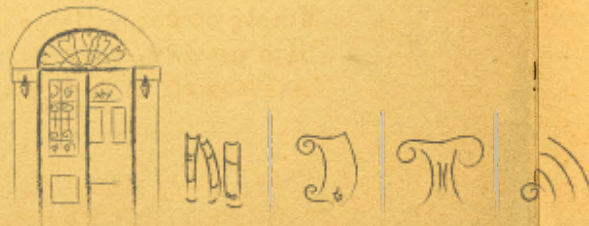
Προεστοὶ τῆς Μάνης.

Ἵππνέται ὀθωμανοί.

Ἐποχὴ κατὰ τὸ 1804

Φόρεμα ἀνάλογον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

"Ολαὶ αἱ πράξεις ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Μαυρομιχάλων ἐν Μάνη

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα εἰς τὸν Πύργον τῶν Μαυρομιχάλων, — Θύρα κεντρικὴ καὶ ἄλλαι παράπλευροι. — Πέτρος, Αἰκατερίνη φέρουσα σελάχιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πιστόλιον καὶ μάχαιραν — Ὁ Τζανέτος ὀπλισμένος φυλάττει πλησίον τῆς κεντρικῆς θύρας.)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΠΕΤΡΟΣ, ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Λέγουν πῶς ἡ ἐκδίκησις μὲν' ἄσβεστη στή Μάνη.
Ἄλλὰ ποῦ μένει ἀπλήρωτο ἄθῳ χυμένο αἶμα;
Οἱ χρόνοι ἂν ἐπέρασαν βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Ἀκόμῃ σκούζει ἐκδίκησι κατὰμαυρὴ ὥς τὸν Ἄδη.
Αἶμα ἐδῶ ἐχύσανε οἱ ἄπιστοι μὲν ἡμέρα.
Στὸ αἶμα ἐκεῖνο ὥρκισθηκα νὰ μὴ τὸ λησμονήσω.
Αἶμα; ! καὶ ποῦ δὲν ἔχυσαν οἱ ἄνδρεῖοι Μαυρομιχάλοι!
Κι' ἀκόμα θὰ νὰ χύσουνε εἰς τὰ πεδία τοῦ γένους!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀναψε βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴ μου,
Κατὰ τῶν Τούρκων ἄσπλαγχνον ἐκδίκησιν καὶ μῖσος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μικρὸς σὺ ἦσουν Πέτρο μου, ἀλλ' ἡ ὀργή σου τότε
Ἦτο μεγάλη, φοβερά. Ἐκτοτε πᾶσα ἐλπίδα
Ἀνέθεσα εἰς τὸ θάρρος σου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

Πίστευσε πῶς ἀκόμη

Ἄσβεστη εἰς τὴν μνήμην μου ἔμειν' ἡ πάλῃ ἐκείνη.
Ἀκόμα ἀκούω τὴν χλασὴν ξεφυλισμένου Κόσμου,
Τὰ βόλια ποῦ ἐοῦριζαν γοργόφλογα, ἀναμμένα·
Τὰ ξίφη βλέπω ποῦ ἔλαμπαν ὅτου ἡλίου τὰς ἀκτῖνας,
Ποῦ μέ τὸ φῶς του ἐστόλιζε τῆς νίκης τὸ πεδῖον.
Ἀκόμα ἀκούω ὅτου Πύργου μας τὰ τείχη τῇ φωνῇ σου,
Παντοῦ μ' ὀργῇ ἀντήχας, ἔσκουζε «Παλληκάρια!»
Φωτιά, μαχαίρι, χαλασμοὶ εἰς τ' ἄπιστα τ' ἀσκέρια!
Τὸν Ἥλιον ἐσκέπασε τοῦ τουφεκιοῦ ἡ καπνούρα,
Καὶ ὅτῃν καπνούρα ἔλαμπε τῶν ὅπλων μας ἡ φλόγα.
Μπρὸς ὃ πατήρ μου διάβαινε μὲ ὀλόγυμνη τὴν σπάθη,
Ἵς τὸ βῆμά του ἐσωριάζοντο μύρια ἴστα κουφάρια.
Ἀναψ' ἡ Μάνη, ἐκάνηκε, ἀντήχησαν ὅτ' ὄρη,
Ἵς ἂν κεραυνοὶ τ' ἀλάνθαστα τ' ἀρμούτια τὰ μυλιόνια.
Μέσα ὅς ἐκείνην τὴν φρικτὴν ἀντάρα τοῦ πολέμου,
Ἐκδίκησιν ὠρκίσθηκα ἐνὸς μοῦ ἀπομένει.
Ἡ τελευταία ὅτῃν καρδιὰ ρανίδα τ' αἱματός μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θυμοῦμαι, σὺ, ἀργότερα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
Τὰ πατρικά σου ἐτίμησες τὰ ὅπλα ὅτ' ἄγωνα.

ΠΕΤΡΟΣ

Καὶ ἄλλο ἀπίστων θὰ χυθῇ ὅς αὐτὴν τὴν γῆν μας αἷμα,
Ἄν τὴν ἐλευθερίαν μας θελήσουν ν' ἀποσβύσουν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅλο ὅδ' μέσα ἔχυθηκε τοῦ θεοῦ σου τὸ αἷμα...

ΠΕΤΡΟΣ

Λὲς καὶ τὸ βλέπω ζωντανὸ ὅπου ἀχνίζ' ἀκόμα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρὶν ξεφυχήσῃ, συμφορά! Τούρκου δεῖλ' μαχαίρι,
Ἐσφαξ' ἔδω τ' ἀθῶά του δύο ἀκριβά του τέκνα,
Εἰς τὴν φρικτὴν ἀγωνία του τὰ εἶδε εἰς τὸ αἷμα

Τ' ἄτυχ' αὐτὰ λαχτάριζαν. Τοῦ ἄφισαν ὅτ' αἰλῆ,
Τὴν τελευταία τους πνοή, ἐκείνος, τὴν ψυχὴν του!

ΠΕΤΡΟΣ

Ὡς πότε ἀθῶων αἵματα θὰ ρέουν ἐδῶ μέσα;!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἀρχαία πληγὴ ἂν ἀνοιχτῇ χύνει φαρμάκι κ' αἷμα!
Αἰῶνες ἂν περάσουνε ἡ φρικτὴ μέρα ἐκείνη,
Μαύρη αἱματοστάλακτη θὰ μείνῃ ὅτῃν ψυχὴν μου.
Πέτρο καὶ σὲ ἐπέμεναν οἱ ἄπιστοι νὰ πάρουν·
Σὲ ἔσωσαν οἱ μόχθοι μου, οἱ ἀγῶνες, ἡ ἀνδρεία,
Τ' ἀνίκητου πατέρα σου. Ὡς συμφορά, κ' ἐκείνον
Ἡ ἀρπαγὴ τοῦ τέκνου του, τ' ἀθῶο χυμένο αἷμα,
Μάρτυρα ἀνεκδίκητον τὸν ἔσυραν ὅτ' ὀνύμα!
Νοῦν, ... κρῖον τότε ἔχασα, γιὰτὶ εἶδα πῶς ἔμεινα
Ἀπῶμεινε ἡ ἐκδίκησις, τὸ βάρος τῆς πατρίδος,
Τὰ τῆς οἰκογενείας μου! Μὲ ἤκουσεν ἡ Μάνη,
Γενναίως ἐκδικήθημεν τὸ πατρικόν σου μνῆμα!

ΠΕΤΡΟΣ

Τώρα ἔς ἐμὲ ἀπῶμεινε ἐκδίκησιν νὰ λάβω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ εἰδησις ποῦ ἔφθασεν στόλος εἰς τὸν λιμένα,
Ἐπλήγησε, ἐμάρανε τὴν ἄθλια μου καρδιά.
Ὅλο μοῦ ὑπενθύμισε διὰ μιᾶς τὸ περασμένο,
Σὺ δὲν μοὶ τὸ ἀνέφερες. Τί σκέπτεσαι; εἶπέ μου...
Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅτῃν Μάνη μας ἡ μόνη σύντροφός σου;
Δὲν ἐπολέμησα κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ ἅγιο χῶμα,
Ποῦ κλεῖ βαθεῖα ὅτ' ἀπλάχνα του κόκκαλα δοξασμένα;

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτέρ μου πάλιν ἀπὸ σὲ θὰ δοξασθῇ ἡ πατρίδα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἶπέ μου...

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸν Πύργον μας προσμένει ἀπεσταλμένος,
Πρὶν τ' ἀπαντήσω ἤλθα ὅδ' νὰ λάβω συμβουλὴν σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἀπὸ τὴν Μάνη τί ζητεῖ; μήπως καὶ σκλάβους θέλει;
Ἦ νὰ θυμήσῃ ὁ ἄπιστος τὸ μαῦρο περασμένο;
Εἰπέ μου, μένω ἀτρόμητος . . .

ΠΕΤΡΟΣ

Καθόλου δὲν γνωρίζω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐμβαίνει ὁ λύκος στὸ μανδρὶ γιὰ νὰ ρουφίσῃ αἷμα!
Κι' αὐτὸς γιὰ σκλάβους, χρήματα στὸν Πύργον μας θὰ ἤλθε.
Ἄπιστοι! δὲν ἀπέθανε ἡ Μάνη, ζῇ ἀκόμα.
Ἐδῶ θὰ μείνω, ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω.

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτερ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐλθμονήσες Πέτρο ποῖὰ ἔχεις μάννα;
Ἐγήρασα ἐκούφωσα στῆς Μάνης τὰ ταμπούρια,
Σ' ἐκεῖνα ἐπάνω ὀρκίστηκα τὸ αἷμά μου νὰ χύσω.
Ἐσφύχησε καὶ ἡ μάννα μου στῆς νίκης τὰ πεδία,
Ἡ δύστυχῃ μ' ἐνέθρεψε Τούρκους νὰ μὴ φοβᾶμαι,
Ὅπως κι' ἐγὼ σ' ἀνάθρεφα ἀπ' τὰ μικρά σου νάσια,
Ψιλὰ νάχῃς τὸ μέτωπο. Ἡ νειότης σου εἶναι φλόγα,
Τ' ὀλόψυχρο τὸ γῆράς μου ἄφες το νὰ τὴν σβένει.
Ἄν σοῦ ζητήσῃ ὁμηρον, τέκνον ἢ ἀδελφούς σου.
Ὅποιαν σὺ ἀπάντησιν τοῦ Τούρκου θὰ νὰ δώσῃς;

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐκαίνην ποῦ τὰ πατρικά τὰ ὅπλα μ' ἐπιβάλλουν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὴ λησμονήσῃς π' ἔχασες εἰς τὴν Τουρκιὰ ἀδελφούς σου.
Σ' ἐκαίνην, ἐὰν ἔζησε, ὦ συμφορά! ἀνετράφη
Μὲ Γιανιτζάρους, χριστιανῶν νὰ χύνη ἀθῶον αἷμα,
Νὰ καίῃ, νὰ ποδοπατῇ τ' ἅγια τοῦ Θεοῦ μας!
Τί πλέον περιμένομεν;

ΠΕΤΡΟΣ (πρὸς τὸν Τζανέτον)

Νὰ ἔλθῃ ὁ ἀπεσταλμένος.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται.)

ΠΕΤΡΟΣ

Χίλιες φορές θὰ ἔδιδα ἐγὼ τὴν ὑπαρξίν μου,
Πρὶν εἰς τὸν νοῦν μου, στὴν ψυχῇ ἰδέα μου περάσῃ,
Νὰ ἴδω ὅχι τέκνον μου, φίλτατον ἀδελφόν μου,
Ἄλλ' οὔτε μήτηρ μου ποτὲ τοῦ Πύργου μου λιθάρι.
Τὸν περιμένω, καὶ αὐτὸς ὁ πατρικός μου οἶκος,
Θὰ γίνῃ ἡ ὁ τάφος μου, ἡ τάφος τοῦ τυράννου!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μήπως σ' αὐτὰ τὰ τεῖχη μὲς ἡ Μάνη εἶναι κλεισμένη;
Σὲ περιμένει ἡ φιλὴ κορφὴ τοῦ Ταυγέτου,
Ὅποθεν δύνασαι νὰ ἰδῇς ποῦ κινδυνεύει ἡ Μάνη.
Σὰν ἀετὸς νὰ πεταχτῇ καὶ σὺν θεριῷ νὰ ὀρμήσῃς,
Ὅπου ἀγναντεύεις καὶ σταθῇ τούρκικα μπαϊράκι.
Ἄν ἀποθάνῃς ἥρωας στῆς μάχης τὰ πεδία,
Δὲν θὰ σὲ κλάψω, ἡ δόξ σου τὸν πόνον μου θὰ σβένει.

ΠΕΤΡΟΣ

Τ' ἀδέλφια μου, τὰ τέκνα μου, σὺ μῆτερ ποῦ θὰ μένεις;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Λησμονήσῃς τὸν οἶκόν σου, τρέξε πρὸς τὴν πατρίδα!
Μιὰ στάλα αἷμα ἀπῶμεινε βαθεῖα μέσ' στὴν καρδιά μου,
Τὴν φύλαξα, θὰ νὰ χυθῇ, ἐδῶ θὰ κατεβῶμεν
Στὸν τάφο, ἐὰν πρόκειται ν' ἀπωλεσθῇ ἡ πατρίδα.

ΠΕΤΡΟΣ

Δι' ἐσὲ λυποῦμαι μῆτερ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ὦ Πέτρο μου, παιδί μου
Λησμονά με, ἐγήρασα, ὁ τάφος μὲ προσμένει.
Φύλαξε τὴν πατρίδα μας τρισένδοξῃ νὰ ζήσῃ!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄν ποτὲ πέσῃ εἰς ἐνδοξὸν ἀγῶνα θὰ νὰ πέσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Θά τὴν καλύψῃ τῆς Τουρκίας ἓνα ποτάμι αἷμα !
Ὁ ἀπεσταλμένος ἔρχεται

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἐκυτὴν)

Σῶσε Θεὲ τὴν Μάνην.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Ἀχμέτ συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἀξιωματικῶν τοῦ στόλου καὶ οἱ ἄνθρωποι.)

ΑΧΜΕΤ

Ὁ σεβαστός μου ναύαρχος Σιουκιούρ-πασσᾶς μὲ στέλλει,
Νὰ σᾶς προσφέρω σεβαστὴ Πέτρο Μαυρομιχάλη,
Τὰ σέβη του, τοὺς ἀσπασμοὺς ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του.

ΠΕΤΡΟΣ

Τὸν ναύρρχον εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας.
Καὶ πρὸς αὐτὸν προσφέρατε τὰ εἰλικρινῆ μου σέβη.
Εἰπέτε μου παρακαλῶ ἀπ' τὴν πτωχὴν μου χώραν
Τί 'πιθυμεῖ ὁ ναύαρχος ;

ΑΧΜΕΤ

Εἰρήνην καὶ φιλίαν.

ΠΕΤΡΟΣ

Νὰ τοῦ εἰπῇτε κύριε, ὅτι ἀπὸ τὴν Μάνην
Νὰ περιμένῃ ἔντιμον, ἐγκάρδιον φιλίαν.
Μήπως ἐλλείπουν τρόφιμα τοῦ στόλου ; Ἄν ἡ γῆ μου
Εἶναι πτωχὴ καὶ ἄγονος, ποτὲ σ' αὐτὴν δὲν λείπει
Γενναία φιλοξένεια.

ΑΧΜΕΤ

Αὐτὴ θὰ εὐχαριστήσῃ

Τὸν κύριόν μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Πέτρον)

Τέκνον μου φοβοῦμαι πονηρίαν.

ΠΕΤΡΟΣ

Περίεργον ὁ ναύαρχος νὰ θυμηθῇ τὴν Μάνην !
Εἰπέ μου, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ἡ ἰδέα αὕτη ;

ΑΧΜΕΤ

Μόλις προχθὲς ἀνέτειλεν ἡ χαραυγὴ στὴν πλάσιν,
Κι' ἀχνόμορφη ἐσβύνητο στὴν δύσιν ἡ Σελήνη,
Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἦτο ὁ κύριός μου
Ἐχάιρετο ποῦ ἔβλεπε τὴν θάλασσα τ' Αἰγαίου,
Ὡσὰν καθρέφτη ἀπέραντον, ὁλόστρωτη νὰ λάμπῃ.
Χαρὰ Θεοῦ ἐστόλιζεν τὸν Οὐρανὸν, τὴν πλάσιν,
Ὀλόχαρον ἐδάβαινε τῆς Στερεᾶς τ' ἀγέρι,
Μὲ τῶν ἀνθρώπων τὴν εὐωδίαν μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δρόσον,
Μέσα βαθεῖα ὅτ' ἀπέλαγα μαγευτικὴν εἰκόνα,
Ἀγνάντευσε, παράστενε τ' ἀπότομά σας ὄρη,
Π' ἀγέρωχα ὑψώνουσι τὴν κορυφὴν ὅτ' ἀνέφη.
Ἀπὸ τὴν γῆν πετούσανε περήφανα ὅτ' ὕψη,
Ἀετοπούλια ὁλόχαρα, ταχύπτερα ξιφτέρια,
Ἀγάλλετο ποῦ ἔβλεπε τὸ γαλανὸ τὸ κύμα,
Ν' ἀσπάζεται τοὺς βράχους σας μ' ὁλόλευκον ἀφρό του,
Καὶ πότε ὁλοφλοίσβητον τό βλεπε ἀπλωμένον,
Μέσα στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ τὴν δαφνοστολισμένην,
Τότε μοῦ εἶπε, εἶν' αὐτὰ ἐνδόξου χώρας ὄρη,
Τιμὰ αὐτὰ ὁ οἶκος σας. Ἐνόμισε καθήκον,
Νὰ ἔλθῃ καὶ προσωπικῶς γιὰ νὰ σᾶς χαιρετίσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀπὸ καρδιᾶς εὐγνωμονῶ. Ἐγὼ δὲν θέλω λείψαι
Νὰ ἔλθω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ναύαρχον. . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ τῷ Πέτρῳ)

Τί λέγεις ;

Μόνος σου παραδίδεσαι ; !

ΑΧΜΕΤ

Ὁ ναύαρχος μὲ εἶπεν

Ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν μὲ φίλους κ' ὑπηρέτας,
Νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν σας

ΠΕΤΡΟΣ

Κατὰ πολλὰ λυποῦμαι
Ὅτι σ' αὐτὸν τὸν Πύργον μου ἀνέσεις δέν θὰ εὔρῃ,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Οὐτε καὶ τῶν μεγάρων τοῦ τὰ πλούσια ἐπιπλά του.
Ζῶμεν ὅστιν Μάνην πτωχικὰ μὲ τ' ἀρχαῖα μας ἦθη,
Ἐὰν πτωχὰ περάσωμεν καὶ μὲ τὸν Κύριόν σας,
Ἐλπίζω ὅτι εὐχάριστος θὰ ᾖναι ἡ διαμονή του,
Διότι γενναῖα αἰσθήματα ἐδῶ θὲ ν' ἀπαντήσῃ.

ΑΧΜΕΤ

Αὐτὰ ἀρκοῦν τὸν ναύαρχον γιὰτ' εἶναι στρατιώτης.
Ἀπέφευγε στὸν βίον τοῦ τὰς μεγαλοπρεπείας.
Ἀπὸ καρδίας κύριε, τὰ σέβη μου δεχθῆτε

(Ὁ Ἀχμέτ ἀπέρχεται)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τίποτε δὲν ἐννόησα. Υἱέ μου προφυλάξου,
Τὸ πόσον εἶναι πονηροὶ οἱ βάρβαροι, γνωρίζεις.

ΠΕΤΡΟΣ

Πολλαῖς φοραῖς τ' ἀνδρεῖο μας, δυστυχισμένο Γένος,
Φρικτὰ, σκληρὰ δοκίμασε αὐτῶν τὴν πονηρίαν.
Ἄν ὥς ἐχθροὶ εἰσέλθωσιν ἐδῶ ὅτ' αὐτὰ χῶματά μας,
Αὐτὰ θὰ τοὺς ἀνοίξωσι ὅτ' αὐτὰ δπλαγγνα τοὺς τὸν τάφον,
Ἵγείαινε μητέρα μου. δὲν εἶν' καιρὸς νὰ μείνω,
Θὰ ἀνταμῶσω τοὺς πιστοὺς φίλους νὰ τὸν δεχθοῦμε,
Ὅπως φερθῇ ὥς φίλος μας, ἢ ὥς ἐχθρὸς τῆς Μάνης!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νά σ' ὀδηγήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ μητρικὴ εὐχή μου.

(Ὁ Πέτρος ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

(Βλέπουσα παρ' ἑνὸς παραθύρου πρὸς τὰ ἔξω. Μετ' ἐθνικῆς
ὑπερηφάνειας)

Ἀνδρειωμένη Μάνη μου ὥς πότε θὰ νὰ μένης
Ἀρματωμένη, ἀκοίμητη ἐπάνω ὅτ' αὐτὴ τομπούρια;

Τουρκιὰ ἄπιστη! δὲν ἔχυσες ἓνα ποτάμι αἷμα,
Καὶ κόκκαλά σου ἔστρωσαν τῆς νίκης τὰ πεδία.
Ὅταν ἀπαναστάτησες Μάνη μὲ τὸ Μωριά μας,
Σ' αὐτὸν τὸν Πύργον οἱ Ὀρλώφ ἔδωσαν ὑποσχέσεις
Μυρίας τοῦ συζύγου μου, τῶν Προεστῶν τῆς Μάνης,
Νὰ σώσουν τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.
Αἱ τόσαι ὑποσχέσεις τῶν ἦσαν ψευδεῖς, δολίαι.
Κρυφίως ἀνεχώρησαν, ἄφισαν τὴν Ἑλλάδα,
Τῶν Τούρκων θῦμα, ἔσφαζαν ἀδίκως ἓναν κόσμον.
Εἰς τὸν Μωριά ἐρήμωσαν χωρὶς πείρα καὶ πόλεις,
Ἀπῶμειν αἰμοστάλαντος κι' ἀπ' ἄκρη ε' ἄκρη τάφος!
Ἀλλοίμονον! ε' ὅποιον καρδιὰ δὲν ἔχει γιὰ πατρίδα,
Καὶ περιμένει ἐλευθερίαν ἀπὸ τὰ ξένα ἔθνη.
Ὁ ξένος ἐδῶ ἔρχεται νὰ δράξῃ, νὰ ρημώσῃ,
Εἶν' ἀπατρίς, θρασύδειλος ὅποιος τοῦ δίδει πίστιν!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΦΩΤΕΙΝΗ καὶ ἡ ἀνωθεν

(Ἡ Φωτεινὴ βιαίως καὶ συγκεκινημένη εἰσέρχεται)

Εἶδα τὸν Πέτρον φεύγοντα ἀπὸ ἐδῶ δρομαίως,
Τοῦ ἴμιλῃσα, ἐσιώπαινε καὶ ἔτρεχε μὲ βίαν.
Ἀπεσταλμένος ἦλθε ἐδῶ καὶ πλοῖα εἰς τὸν λιμένα.
ὦ μητέρα μου! σὺ εἶσαι ἐδῶ ἡ μόνη μας ἐλπίδα,
Τὰ τέκνα σου, τὰ τέκνα μου, τὸν σύζυγόν μου σώσε!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σὺ θὰ νομίζεις πῶς καρδιὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μάνας,
Θὰ λὲς πῶς δὲν αἰσθάνομαι στοργὴ γιὰ τὰ παιδιὰ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἰδέαν τοιαύτην ὦ! ποτὲ αἰσθάνῃ ἡ ψυχὴ μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἦλθε ναί, νύμφη μου ἡ στιγμή νὰ σ' ἐξομολογήσω
Ποῖον πρῶτον θεῖον αἶσθημα κατέχει τὴν ψυχὴν μου,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καὶ θέλγει τὴν καρδίᾳ μου, αὐτὸ εἶν τῆς πατρίδος !
 Ἄν σκληρὰ τύχη μῶλεγε τί ἐκλέγεις σὺ νὰ σώσης,
 Τὰ τέκνα σου, ἢ αὐτὴ τῇ γῇ ὅπου καλαῖς πατρίδα ;
 Ὡ πιστευσὸν με νύμφη μου ὅτι γι' αὐτὴν τὴν γῇ μου
 Θὰ τὰ λησμόνουν εἰς φρικτὴν, αἰώνιαν καταδίκην
 Πολλὰς φορές σ' ἀνάφερα ὅτι εἰς τὴν ψυχὴ μου.
 Φόβους, δειλίᾳ ἐπνίξα ἀπ' τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
 Ποῦ νύμφην με ἐδέχθησαν ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν Πύργον.
 Δῶ μέσα δὲν ἐχάρηκα, καὶ τῆς παρηγορίας
 Ἐπνίγα καὶ τὰ δάκρυα ὅτ' ἀθήθῃ τῆς καρδιᾶς μου.
 Πῶς ἔζησα ; μὲ τ' ἄρματα σὸ βράχο, σὸ λιμέριον,
 Εἰς τοῦ ἀνδρός μου τὸ πλευρὸν ὅπου φρικτοῦ πολέμου
 Ἐδιάβαινε, ἐθέριζε ἢ σπλάθη καὶ τὸ βόλι !
 Καὶ σὺ ἐμπρὸς μου ἔρχεσαι μὲ μάτια δακρυσμένα ;
 Μ' ὅψι οβυσσμένη ; Ἐπάγωσε τὸ αἷμα ὅσῃν καρδίᾳ σου ;
 Ἔοδος λόγους μου ἐλησμόνησες ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μὴ ὁ Θεὸς τὸ δώσῃ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δειλίᾳσες κ' ἐλησμόνησες μὴ ἔμερα τί σοῦ εἶπα ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐγώ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅταν σοῦ ἔβαλαν τοῦ γάμου τὸ στεφάνι,
 Κι' ἤλθες καὶ με ἀσπάσθηκες χλωμὴ καὶ δακρυσμένη
 Σοῦ εἶπα πῶς τὰ δάκρυα εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη
 Τὸν οἶκον θεὸ νὰ πνίγονται. Τὰ δάκρυα εἰς τὴν Μάνην
 Δείχνουν θρασυδειλὴν καρδίαν. ψυχὴν ἀπελπισμένην.
 Εἶναι ἀγῶνας ἢ ζωὴ ὅτ' ἀθλιο μὲς τὸ γένος.
 Πρέπ' ἢ καρδιά μας ἄγονη νὰ μένῃ διὰ τὸ δάκρυ,
 Ὅπως ἢ γῇ μας ἄγονη μένει διὰ ρόδα κι' ἄνθη,
 Γιατὶ τὴν βρέχουν δάκρυα καὶ τῶν μαρτύρων αἷμα !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Στηντρίβει τὴν καρδίᾳ μου τῶν τέκνων μου ἢ ἀγάπη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐὰν ποτὲ τὰ τέκνα σου ἴδουν στὰ βλέφαρά σου.
 Ἐνα σου δάκρυ, πιστεῦσε θεὸ νὰ τὰ δειλιάσῃς
 Καὶ πλέον δὲν θὰ ἔχωσι θάρρος διὰ τὴν πατρίδα !
 Μήπως ἐγὼ δὲν ἔδωσα τέκνα σ' αὐτὴν τὴν πλάσι ;
 Ὡτὸ γένος ὅποιος γεννηθῇ τὸ πρῶτον θεὸ νὰ μάθῃ.
 Ὅτι ἐγεννήθη εἰς αὐτὸ μόνον διὰ νὰ λατρεύει
 Τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, πατρίδα, ἐλευθερίαν !
 Ἄν μείνῃ ἢ πατρίδα μας εἰς τὸν ζυγόν, τί θέλεις
 Περιουσία ; ὄνομα ; σύζυγον, μάνα, τέκνα ; !
 Ὅσο εἶμ' ἀκόμα ζωντανὴ ἀπίστους μὴ φοβᾶσαι.
 Ὡτὸν τελευταῖον κίνδυνον, μύριες φοαῖς σοῦ εἶπα,
 Σ' αὐτὸν τὸν πύργον ὅλοι μας θὰ εὐρωμεν τὸν τάφον !

(Μετὰ στοργῆς ἐνιγκαλίζεται αὐτήν)

Θυμήσου. μὴ ποτὲ σ' ἴδῃ νὰ κλαίεις. Τὰ παιδιὰ σου
 Ἀναθρέφετα νὰ θεωροῦν μητέρα τὴν πατρίδα,
 Πατέρα παντοδύναμον, τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου !

(Ἡ Αἰκατερινὴ λαμβάνει μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Φωτεινῆς
 καὶ ἀπέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ (μόνος)

Ἐδῶ ὁ Πέτρος μ' ἔστειλεν κι' ἔφυγεν δρομαίως . . .
 Ἀπεσταλμένος ἄπιστος ἤλθε ἐδῶ. τί θέλει . . .
 Θεέ μου ; ! τ' ἀθλιο γένος μου καὶ πάλιν νὰ τὸ σώσῃς.

(συγχεκινημένος βλέπει τὰ περὶ)

Ὡ πόσῃν δόξῃν κλείουσι τοῦ πύργου αὐτὰ τὰ τεῖχη,
 Δάκρυα πόσα κι' αἵματα ἐδῶ εἶναι χυμένα !
 Θεέ μου ! ἢ Μάνη ἀπηύδῃ δὲν ἔχει ἄλλο αἷμα,
 Ἡ Δύσι τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἐπρόσφερεν θυσίαν !
 Τὴν Μάνην ποῦ ἀνύψωσε Θεέ μου τὸ λάβραρόν σου,
 Εἰς μύρια δόξης τρέπαια, τῆς Μάνης ποῦ δὲν εἶδεν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἰστὸν τράχηλόν της τὸν ζυγόν, ὅσας χεῖρας τὰς ἀλύσσεις,
Σῶσέ την Παντοδύναμε, σῶσε μ' αὐτὴν τὸ γένος !
Ἐνδοξη Σπάρτη ἀνέζησες εἰς τὴν ἀνδρείαν Μάνην,
Αὐτὴ πρὶν γείρει τ' ἄφροβον, ἀγέρωχο κεφάλι,
Θὰ γείνη στάχτη, ἐρείπια, γῆ ξεθεμελιωμένη !

(γονυπέτης)

ὦ παντοδύναμε Θεέ! νὰ σώσης τὸ πιστόν σου
Τ' ἀνδρείο γένος. Εἰς αὐτὸ τὸ πατρικὸ τοῦ χῶμα
Καὶ τὴν ζωὴν ποῦ τῷδωσες εἰς τὴν ὁμρφὴν σου πλάσι,
Μ' ἰδρώτα, μόχθους, δάκρυα, μὲ αἷμα τὴν πληρώνει !

(ἐγείρεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

Πνευματικέ μου ἔφθασαν εἴκοσι δύο ντελίνια,
Ἐγέμησε ἡ ἀκρογιαλιά, ὅαν τὸν καιρὸν ἐκείνον,
Ποῦ ὁ γιαιλὸς ὀκεπάζθηκε ἀπ' τὰ συντρίμματά τους.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὰ πῶς οὐ ἐλήσμονησες τὸν Λάμπρον τὸν Κατσώνην;
Λάμπρους καὶ ἄλλους θεὸς νὰ ἰδῇς μέσα στὰ πέλαγάμας.
Νέους Ἀνδρούτσους ὅτῃ στεργιά! αὐτὴ ἡ γῆ γεννάει
Δάφνας διὰ νὰ στολίσουνε σωτήρας τῆς πατρίδος !
Ἡ Μάνη ἡ ἀνυπότακτη γέρο-πικλληκαρᾶ μου,
Ἐναν φοβᾶται, τὸν Θεόν ποῦ ἔπλασε ὅτὸν κόσμον,
Τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ στολισμὸν ὅτῃν πλάσι !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα ἐγὼ νὰ φοβηθῶ, ἐγὼ θεριὸ τοῦ λόγκου;
Ποῦ ἐτρύπησαν τὰ στήθη μου τόσες φορές τὰ βόλια;
Ἡ μάνα μου μ' ἐγέννησε ψιλὰ στὰ κορφοβούνια,
Ποῦ εἶχα στῶμα κρύσταλλα καὶ σκέπασμα τὰ νέφη.
Ἐγὼ ποῦ εἰς τὸν πόλεμο ἐγήρασα, Πατέρα,
Ἐμὲ μὲ λὲς νὰ φοβηθῶ; μὴ ὁ Θεὸς τὸ δώσῃ !

Νὰ φύσαγ' ἓνα γαρμπινὸ !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὶ ἐννοεῖς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα

Λησμόνησες ὁ ὕψιστος τὸ χέρι τοῦ εἶχε βάλει,
Τότε καὶ φύσησε γαρμπῆς, καὶ τ' ἄγριο μας τὸ κῦμα,
Ἐξέρασεν εἰς τὴν στερεὶά τ' Ἀγαρινὰ τὰ πλοῖα.
Ὡς πότε θὰ μὰ κυνηγοῦν; Ὡς πότε ἡ ἔρμη γῆ μας
Θὰ εἶναι αἱματοστάλακτη;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ Πρόνοια θεὸς νὰ σώσῃ

Καὶ πάλιν τὴν παίριδά μας ! . . . Ἐδῶ τί θέλει ὁ στόλος :

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τοῦ στόλου ὁ Καπετάν-πασσᾶς αὔριον θεὸς νὰ ἔλθῃ,
Νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ποθητὸν ἐδῶ τὸν κύριόν μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἄω ἓνας Καπετάν-πασσᾶς; ὦ ἀνάμνησις φρικώδης !

(μετ' ἀδιαφορίας πρὸς τὸν Τζανέτον)

Καὶ διὰ καλὸ ἔδω ἔφθασεν, ἡ νὰ μᾶς ἐνθυμίση
Πάλιν νὰ ξεγυμνώσωμεν τὴν ματωμένη σπάθη,
Π' ἀκόμα δὲν ἐστράγγισε ἀπ' τ' ἀπιστο τὸ αἷμα;

(βλέπων πρὸς τὰ ἔξω παρ' ἑνὸς τῶν παραθύρων μετὰ λύπη)

Τζανέτο μου ἐγεράσαμε, κ' ἡ πλάσι ἀναγεννᾶται.
Ἀνθοῦν οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ καὶ πρασινίζει ἡ φτέρη . .
Ἰδὲ στὰ πλάγια ἀνθίσε ἡ μυρωδάτη δάφνη . . .
Τερπνὸ διαβαίνει ὁλόχαρο τ' αὐγερινὸ τ' ἀέρι . . .
Τ' ἀετοπούλια οὐχίζουε ταχύτερα τὰ νέφη ! . .

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὡσὰν αὐτὰ μᾶς ἔφυγαν ταχύτερα τὰ χρόνια.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄν οἱ κορμοὶ ἐκούφωσαν, ἄλλοι βλαστοὶ προβαίνουν !

(ἐνθουσιῶν)

Ἄκου χορεύει ἡ λεβεντιὰ καὶ τραγουδαίει ἡ νιότη !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

(Χορός ἔξωθεν μετ' ὀργάνων περιπαθῶς ψάλλει τοὺς ἑξῆς στίχους.)

ΧΟΡΟΣ

Ζῶσε καὶ πάλαι τὸ σπαθί

ὦ ! λεβεντιά τῆς Μάνης,

Νὰ τιμηθῇς νὰ δοξασθῇς

Ἐστὴ γῇ σου, πρὶν πεθάνῃς.

(Ζητωκραυγαὶ καὶ πυροβολισμοὶ ἔξωθεν)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θυμᾶσαι Τζανέτο ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ὦ ! καὶ μεῖς χορεύαμε μιὰ μέρα,

Καὶ μεῖς ἐτραγουδοῦσαμε τραγούδια τοῦ πολέμου.

ΧΟΡΟΣ

ὦ ! πρὶν ἀρχίσει ὁ πόλεμος

Ἀδέλφια νὰ χαροῦμε,

Γιατὶ ποῖδς ξέρει ὅτ' ἐστὶ ζωὴ

Ἄν ματαπαντηθοῦμε.

(Ὡς ἄνωθεν φωναὶ εὐθυμίας καὶ πυροβολισμοὶ)

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ)

Χορεύτ' ἀνδρειωμένα μου παιδιὰ τοῦ Λεωνίδα,

Ἡ Ἀδάφνη μας τὸν στόλισε, αὐτὴ θὰ σᾶς στολίσῃ

Γεῖά σου χαρά σου λεβεντιά ! τίμησε τ' ἄρματά σου,

Νὰ σὲ χαρῇ τό γένος σου νὰ σὲ δοξάζῃ ὁ κόσμος !

ΧΟΡΟΣ

Ὅσον μᾶς μένει ὅτ' ἐστὶν καρδιὰ

Ζωή, ψυχὴ ἀκόμα

Νὰ δώσωμεν τὸ ὕστερο

Τὸ φίλημα ὅτ' ἐστὶ στόμα.

(Ἀνθιμος καὶ Τζανέτος γονυπετεῖς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου ! ποῦ ἐσταυρώθηκες ἀπὸ τὴν τυραννίαν,

ὦ ! σῶσε τόσους μάρτυρας ποῦ φέρουν τὸν σταυρόν σου,

Σ' αὐτὴ τῇ γῇ ποῦ ἔγεινε τοῦ Γαλιλαῖο ἡ θυσία !

(ἐγείρονται)

ΧΟΡΟΣ

Δὲν μᾶς φοβίζει τὸ πικρὸ

Τοῦ χάρου τὸ ποτήρι,

Εἶναι γιὰ μᾶς ὁ πόλεμος

Χαρὰ καὶ πανηγύρι !

(Ἐνθουσιώδεις φωναὶ καὶ συνεχεῖς πυροβολισμοὶ)

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἐνθουσιῶν)

Οἱ ἄνδρες δὲν πεθαίνουνε, ζοῦν ὅτ' ἐστὶν ἀθανασία,

Ὡς τῶν ἁγίων αἱ σικαὶ φωτοστεφανωμένοι !

(Πρὸς τὸν Τζανέτον)

Τὸ κούφρο τὸ κουφάριμας δύναμι νὰ 'χε ἀκόμα,

Τῇ νύτῃ καὶ τῇ λεβεντιά ὅτ' ἐστὶ μάχη ν' ἀκολουθήσῃ.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τοῦ λύκου τὰ γεράματα τὴν γνώμην δὲν ἀλλάζουν.

Ἐμὲ οἱ χρόνοι ἀπ' τὴν καρδιὰ τίποτε δὲν μοῦ πήραν.

Ἄν κηρυχθῇ ὁ πόλεμος αὔριον εἰς τὴν Μάνην.

Πίστευσε πῶς θὰ μοῦ φανῇ πῶς θὰ νὰ ξαναζήσω,

Θὰ θυμηθῶ τὴν πρώτην μου τὴν λεβεντιὰν τὴν νύτῃ,

Καὶ σὰν γεράκι λαίμαργο θὰ πεταχθῶ ὅτ' ἐστὶν πάλη,

Σὰν γίγαντας θὰ στηλωθῶ ὅτ' ἐστὶν προστινὰ ταμπούρια,

Τ' ἄνδρειο μπαϊράκι μου σ' ἐκεῖνα θὰ καρφώσω,

Καὶ μὲ ξεγύμνωτο σπαθί ὡς ἂν θερὶθ θὰ πέσω,

Ὅπου θὰ βράζει Ἀρβανιτιὰ καὶ τῆς Τουρκιάς τ' ἀσκέρια

ΑΝΘΙΜΟΣ

(Λαμβάνων τὴν δεξιὰν τοῦ Τζανέτου φέρεται μετ' αὐτοῦ πλησίον παραθύρου)

Τοῦ Ταυγέτου τὴν κορυφὴν ἰδέ τὴν χιονισμένην,

Ἵψοῦται ὑπερήφανη μέσα βαθειὰ ὅτ' ἐστὶν νέφη,

Καὶ δὲν φοβείται τὴν χιονιά, ἀντάρκα, ἀστροπελέκια.

Ὡς ἂν αὐτὴν δολόλευκη εἶν' ἡ λευκὴ μας κόμη,

Ὡς ἂν αὐτὴν δὲν γέρναμεν τ' ἀγέρωχο κεφάλι,

Ἐστὶ βόλια ποῦ διαβαίνανε φλογόφοτα, ἀναμμένα

Πάλιν ἡ δάφνη καὶ γιὰ μᾶς τοὺς γέροντας θ' ἀνθίσῃ,

Θὰ ἐκδικηθῶμε ἐδῶ κι' ἄλλου τ' ἀδελφικό μας αἷμα !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πόλεμο, πάντα πόλεμο ανδρειωμένη Μάνη ! . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐγείν' αὐτὴ μὲ τὸ Μωριὰ τὸ ξακουμένο Σοῦλι·
Ἄω δὲν ἠσούχασε ποτὲ 'στὴ θήκη τὸ σπαθί μας.
Σὰν τὸν ἀστρίτη ἄγρυπνο 'στὰ σπλάχνα τοῦ φωλιάζει,
Καὶ 'μεις 'στὸν ἄγριο βράχο μας μένομε ριζωμένοι
Σὰν τὰ ροπάκια τ' ἄγρια βαθειὰ θεμελιωμένα,
Ποῦ ἀνυψοῦν περήφανα τὴν κορυφὴν 'στὰ νέφη.
Καὶ δὲν φοβοῦνται τὸν βορειὰ, οὔτε τ' ἀστροπελέκια.
'Εδῶ διαβαίνει ἡ 'μέρα μας μὲ πόλεμο· κ' ἡ νύκτα
Εἰς τὸ καρτερί ἄγρυπνους ἀφοβους μᾶς ἀφίνει.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Νὰ δώσῃ ὁ Παντοδύναμος 'στὰ 'μπροστινὰ ταμπούρια,
Ν' ἀπαντηθοῦμεν αὐριο . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εὐλογημένη ἡ ὥρα !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἡ σεβαστὴ κυρία μου 'δῶ ἔρχεται.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται)

ΑΝΘΙΜΟΣ

(βλέπων ἐρχομένην τὴν Αἰκατερίνην)

ᾠ ! πόση

Πικρία εἰς τὴν ὄψιν της εἶναι ζωγραφισμένη !
Μητέραι, αὐτὴν λάβετε παράδειγμα, καὶ τότε
Τέκνα θ' ἀναθρέψετε σωτήρας τῆς πατρίδος !

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' ἔστειλε ὁ Παντοδύναμος διὰ νὰ παρηγορήσῃς
Τὴν τεθλιμμένη μου ψυχὴ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀνδρειωμένα τέκνα

Σὺ ἀνατρέφεις, θὰ εἶναι αὐτὰ κοσμήματα τοῦ γένους·
Ποία ἀπ' αὐτὴν γλυκύτερη 'στὴν γῆν παρηγορία ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν Πέτρον μου πόλεμον δὲν φοβοῦμαι.
Εἶναι σκληρὸς ἀπάνθρωπος διὰ μικρὰ ἄθωα ὄντα,
Π' ἀκόμα αὐτὰ δὲν ἤκουσαν τοῦ τουφεκιοῦ τὸν κρότον,
Τὴν χλαλὸν, τὸν ὀδυρμένον, τὸν θρήνον τοῦ πολέμου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐχε ἐλπίδα 'στὸν Θεὸν δὲν θὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄν μέλεται τὴν αὐριον αὐτῆς τῆς γῆς τὰ τέκνα,
Νὰ ἰδοῦν χυμένο αἷμα τους ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ Θεὸς θὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδῶ τὰ ἐπεράσαμεν ! . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὰ ἐθρήνησε ἡ ψυχὴ μου
Τὸ τελευταῖον ἐστράγγισαν τὸ δάκρυ τῆς καρδιᾶς μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὁ Πέτρος εἶν' ὀξύθυμος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς Μάνης.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πνευματικέ μου ἂν χαθῇ ; . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μ' αὐτὸν καὶ ἡ πατρίδα !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἶναι ἡ μόνη μου ἐλπίς, τοῦ οἴκου του ὁ προστάτης,
'Αδυνατοῦν τ' ἀδέλφια του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν,
Νὰ ἦναι πάντα ἀσπίδα του ἡ θεία συμβουλή σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ρανίδα αἶμα ἀπῶμεινε βαθεῖα εἰς τὴν καρδιά μου,
Τὴν φύλαξα δι' αὐτὴν τὴν γῆν, διὰ τὸν πρωτότοκόν σου.
Μὴν θλίβεσαι. Εἶν' ἀπειρη Θεοῦ ἡ εὐσπλαχνία.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

'Εὰν καὶ πάλιν, συμφορά ! τὴν γῆν μας ἀποκλείσῃ
'Ο στόλος, καὶ εἰς τὸν πύργον μας δὲν μένει πλέον ἐλπίδα,
Τι θὰ νὰ γίνω ἡ δύστυχη μὲ τ' ἄθλια μου τ' ἀγκόνια ;
Μὲ τὰ παιδιὰ μου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἐαυτὸν)

ὦ Θεέ !.. δόσε τὴν συμβουλήν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θέλεις νὰ μοῦ τὰ δράξουνε ὅπως 'στὸ περασμένον ;
'Επιθυμεῖς τὸ αἷμά τους ἐδῶ νὰ ἰδῇς χυμένο ;
Θέλεις νὰ μείνω ὡς ἡ Ραχήλ στὰ ἐρείπιά μου νὰ κλαίω ;
Καὶ νὰ μὴ βρῶ ξανάσσει ἐκεῖ 'στὸν ἄλλον κόσμον ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου τι ἀπεφάσισες ἂν θὰ σημάνη ἡ ὥρα
Ν' ἀπωλεσθῇ ὁ Πύργος σου ; !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅτι ἀποφασίζει

'Αθλία καρδιά εἰς τὴν ζωὴν, ψυχὴ ἀπελπισμένη !

ΑΝΘΙΜΟΣ

'Εσὺ ν' ἀπελπίζεσαι ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(κτυπῶσα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος)

Ποτέ ! διατ' ὁδὸ κάτω.

'Επρόβλεφα κι' ἀπόκρυφα τὸν θάνατον !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποῖα μάνα

Ρίπτει εἰς τὸν τάφον ζωντανὰ τ' ἀγαπητὰ παιδιὰ της ;
Μήπως γιὰ τὴν ἐγέννησιν νομίζεις πῶς ἐρίζεις
Καὶ τὴν ζωὴν τους ; ὦ ! αὐτὴ εἶν' ὀδὸν τοῦ πλάστου.
'Αν σὺ τοὺς δώσης θάνατον ἡ γῆ δὲν θὰ σὲ λαιώσῃ,
Καὶ ἡ ψυχὴ σου αἰώνια δὲν θὰ σωθῇς τὸν Ἄδην
Αἰκατερίνη πρὸς Θεοῦ ! ἐλθέ 'στὸν ἑαυτὸν σου,
Διὰ τὴν ζωὴν τὴν πρόσκαιρον, ἀθάνατον μὴ χάσῃς !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν ἐδῶ φρικτὴ θ' ἀνάψῃ
'Ασβεστη ἡ φλόγα, πυρκαϊά, ἡφαίστειον νὰ μᾶς σώσῃ.
'Όταν ἰδεῖ τοῦ πύργου μου τὰ ἐρείπεια μιὰ ἡμέρα,
'Ο Φράγκος π' ὁ πατέρας του μᾶς πρόδιδε καθ' ὥρα,
Πατέρα θὰ καταρασθῇ τὴν πατρικὴ σκιά το',
Καὶ θὰ νὰ εἰπῇ γονυπετής· ἐδῶ εἶναι θαμμένη,
Μιὰ γεννεὰ π' ἀπώλεσε τὴν ὑπέρβλη, τὰ πάντα,
Νὰ σώσῃ μὲς τὸ μνημεῖο της τιμὴν, ἐλευθερίαν !
'Στὴ γῆ μας τι μᾶς ἄφισαν ; τὴν ἐρημιὰ τὴ φτώχεια !
Κι' ἀφοῦ μᾶς ἀπογύμνωσαν μᾶς ἔρριψαν θυσίαν,
'Στοὺς αἰμοστάλακτους βωμοὺς τῆς Μέκας, τῆς Μεδίνης !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, πρὶν πάρουνε τέκνα μου, νύμφη, ἀγκόνια,
'Δῶ μέσα θὰ νὰ δοξασθῇ ὅλη ἡ γεννεὰ μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εδῶ ὁ Πέτρος ἔρχεται. Πνίξε μέσ τήν ψυχὴν σου,
Τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις σου

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(βλέπouσα τὸν Πέτρον ἐρχόμενον)

Θεέ μου ! νὰ τὸν σώσης.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ μήτηρ μου πνευματικὴ θὰ σοῦ εἶπε πῶς καὶ πάλιν,
Ἡ Μάνη τρέχει κίνδυνον. Τῶν συγγενῶν καὶ φίλων,
Ἔστειλα διὰ νὰ τοὺς εἰποῦν ὅτι τοὺς περιμένω
Ἐδῶ τὴν αὖριον. Πάτερ μου, ἢ θὰ ὑποδεχθῶμεν
Ὡς φίλον μας τὸν Ναύαρχον, ἢ ὡς ἐχθρὸν τῆς Μάνης.
Πενία μοὶ ἀπέμεινε· χρῆμα, περισυία,
Ὅλα τὰ ἐδαπάνησα διὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα !
Τὰ μόνα ἔπλα μ' ἔμειναν 'στὴν γῆν κληρονομία.
Μῆτερ μου, καὶ τὸ αἷμα μου θυσία θὰ τὸ προσφέρω
Εἰς τῆς πατρίδος τοὺς βωμοὺς διὰ τὴν ἐλευθερίαν !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Συντρίβεις τὴν καρδίαν μου.

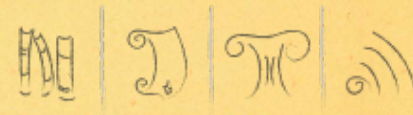
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου.

Ποῦ ἔζησα καὶ ἀνάθρεψα τέκνα διὰ τὴν πατρίδα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ γῆ μας δὲν θὰ ὑποταχθῇ ποτὲ εἰς τὸν ἀγῶνα.
Πέτρο, θυμήσου εἶσαι σὺ τῆς Μάνης τὸ κεφάλι.
Δὲν ἀμφιβállω ὅτι σὺ θὰ πράξεις διὰ τὸ γένος.
Θὰ εἶναι ἄξιον τῆς τιμῆς τῶν Μαυρομυαλαίων !

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅτι εἶν' πατέρα δυνατὸν δι' αὐτὴν τὴν γῆν θὰ πράξω.
Νὰ διατάξῃς, μῆτερ μου, νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ Πύργος
Διὰ νὰ δεχθῶμεν εὐπρεπῶς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στόλου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὰ πάντα θὰ εἶναι ἔτοιμα. Πέτρο νὰ προφυλάξῃς
Ἐσὺ τῆς Μάνης τὴν τιμὴν. Ἐγὼ θὰ ὑπερασπίσω
Τὰ τέκνα σου, τὰ τέκνα μου στὸν πατρικὸν σου πύργον.

(ἀπέρχεται)

ΠΕΤΡΟΣ

Πνευματικὴ μου ἐνθάρρυνε μὲ θείας συμβουλᾶς σου.
Τὴν πίστιν μας πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην πρὸς τὸ γένος,
Τρέξε πατέρα, ἀπόσβεσε τ' ατομικὰ του πάθη.
Τῶν προσετῶν τῆς Μάνης μας εἰπέ τοὺς τοὺς προσμένω.
Εδῶ ν' ἀποφασίσωμε τὴν τύχην τῆς πατρίδας.
Ἐὰν ὁ Καπετάν-Πασσᾶς πόλεμο μᾶς κηρύξῃ,
Διὰ τὴν πατρίδα ὅλοι μας νὰ βάλωμεν τὰ στήθη
Ἀσπίδα ἀκαταμίχλητον. Πρὶν ἢ αὐγὴ χαράξῃ
Πατέρα !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρῶτον 'στ' ἄρματα θὰ μ' εὕρῃς στὸ πλευρό σου.

(ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Ἡ Φωτεινὴ καὶ ὁ ἄνωθεν

ΦΩΤΕΙΝΗ (τεταραγμένη)

Πέτρο

ΠΕΤΡΟΣ

Ψυχὴ μου ! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν πονεῖς δι' ἐμέ, διὰ τὰ παιδιὰ σου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Διὰ τὰ παιδιὰ μου δὲν πονῶ ; δι' ἐσὲ ποῦ σὲ λατρεύω ;
Δὲν μ' ἔδωσες εἰς τὴν ζωὴν τόσα χρυσᾶ ὄνειρά μου ;
Τόσας τερπνάς ἐλπίδας μου ; τόσας στιγμὰς ἀγάπης ;
Πίστευσε ἡ καρδιά μου δι' ἐσὲ νεάζει ἀκόμα.
Σὲ ἀγαπῶ σὺν τὴν στιγμήν ποῦ οἱ στέφανοι τοῦ γάμου
Τὸ μέτωπόν σου ἐστόλισαν, κι' εἶδα 'στὸ πρόσωπόν σου,
Ν' ἀνθίζουσε τῆς νιότης σου τ' ἀγνὰ ἐλεῖνα ῥόδα,
Τ' ὀλόχαρο μεῖδισμα, τ' ἄθωο σεμνὸ σου βλέμμα.
Ποῦ τὴν ψυχὴν μου ἔθελγαν. ὦ ! σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
Σὺν τὴν στιγμήν ποῦ ὡς ἄγγελον, στήν γῆν σὲ πρωτοεῖδα.

ΦΩΤΕΙΝΗ

ὦ ! Πέτρο μου, λατρεῖά μου, ποῦ ἔτρεχες ; εἰπέ μοι
'Αδημονεῖς. Πῶς σήμερα σὺ εἶσαι ὀπλισμένος ;
'Εδῶ μὴ εἶναι κίνδυνος ; θυμῆσου εἶμαι μάνα·
Μὴ λησμονῆς τ' ἄθωά μας ἀδύνατα μας τέκνα.
Νὰ μ' ἀπαντήσης σκέπτεσαι ; τί θλίβει τὴν ψυχὴν σου ;
Δὲν δύνανται τὰ δάκρυα μου νὰ σὲ πρηγορήσουν ;

ΠΕΤΡΟΣ

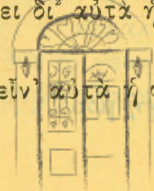
Γνωρίζεις φίλη μου πιστή, 'στὴ γῆ μας πάντα ζῶμεν
Μὲ τ' ἄφοβο τουφέκι μας, μὲ τὸ γενναῖο σπαθί μας.
Πότ' ἔλλειψε ὁ κίνδυνος σ' αὐτὴ μας τὴν πατρίδα,
Ποῦ ἀπὸ χρόνια ἡ Τουρκιὰ τὴν ἔχει ἀποκλεισμένη ;
'Ησυχία ποτ' ἐπέρασε δι' ἡμᾶς ἐδῶ ἡ μέρα ;
'Αν θέλωμεν ἐλεύθερην καὶ ἑνδοξὴν πατρίδα,
Πρέπει ἡμεῖς νὰ μένωμεν πάντοτ' ἀρματωμένοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θεέ μου παντοδύναμε ! ὦ ! σῶσε τὰ παιδιὰ μου.
Πέτρο, εἰπέ μου, τ' ἀγαπᾷς ; πάλλεις δι' αὐτὰ ἡ καρδιά σου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Δι' αὐτὰ θρηνῶ, ὀδύρομαι, διατὶ εἶν' αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

'Αν σὺ χαθῇς, ἐμέ, αὐτά, ποῖα τύχη μᾶς προσμένει ;
Δὲν εἴμ' ἐγὼ Μανιάτισσα ; δὲν εἶμαι θυγατέρα
'Εκείνης π' ἐπολέμησε γενναῖα διὰ τὴν πατρίδα ;
Θὰ σ' ἀκλουθήσω, Πέτρο μου, στ' ἀγαπητὸ πλευρό σου.
Ποτὲ δὲν θέλω φοβηθεῖ Ἀγαρηνῶν τὰ ὄπλα.

ΠΕΤΡΟΣ

'Αν τὴν τερπνὴν σου τὴν πνοὴν τὴν ἔσβεν' ἓνα βόλι ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

ὦχ ! εὐτυχὴς θὰ ἔπεφτο νεκρὴ 'στὴν ἀγκαλιὰ σου.

ΠΕΤΡΟΣ

Σύρει πικρίας ὁ πόλεμος, ὅπως ὁ μαῦρος χάρος
Δύναται ἀπ' τὸν ἄδην τοῦ στήν πλάσι μας νὰ φέρῃ·
Δὲν εἶσαι σὺ διὰ πόλεμον, εἰς' ἄγγελος εἰρήνης,
Ναί, πλᾶσμα ποῦ ἐγεννήθηκες δι' ἄλλην ζωὴν καὶ πλάσιν·
'Ὡς ἄγγελον σ' ἀπῆντησα στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου,
'Ημέρας νίκης καὶ χαρᾶς . . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ποῦ ; εἰπέ μου ἂν τὸ θυμᾶσε ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸ πλευρό τῆς μάνας σου, εἰς τὰ βουνά, 'στὰ πλάγια.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Νομίζεις πῶς ἀδυνατῶ καὶ τώρα τὸ τουφέκι,
Νὰ φέρω εἰς τὸν ὦμον μου ; 'στὴ μέση τὸ σπαθί μου ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὸ πλευρό μου ἂν σ' ἐβλεπα ἀγάπη μου ὀπλισμένη,
Τὴν κρίσιν μου θὰ ἔχανα, τὴν τόλμην μου τὸ θάρρος,
'Αν, Φωτεινὴ μου πίστευσε, μείνης μὲ τὰ παιδιὰ μας.
Θὰ ἦναι καὶ ἡ καρδιά μου ὅλη διὰ τὴν πατρίδα.
'Αν ἔλθης, ὦχ ! ὁ πόλεμος δεινότερος θὰ εἶναι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

ΙΑΚΩΒΑΓΓΕΛΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

ὦ ! οὐ θὰ ἐγένεσο τῆς ἔριδος τὸ μῆλον.
Ἐπάνω μας θὰ ἔπεφταν Τουρκαλβανῶν τ' ἀσκέρια.
Δι' ἐσὲ ποῖος ἤρως τὴν ζωὴν δὲν τὴν ἀποφασίζει ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ζηλότυπε !

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν ἔσφαλεις, καὶ τὸ σεμνὸ σου βλέμμα,
Ἄν ἀλλοῦ ρίψῃς, ὡς κι' αὐτὸ μοῦ σφάζει τὴν καρδίαν.
Νὰ μείνῃς μὲ τὰ τέκνα μας, θὰ εἶν' δι' αὐτὰ ἡ πνοή σου,
Ὁ στεναγμός, τὸ δάκρυ σου, ζωή, παρηγορία.
Μεῖνε μὲ τ' ἀγνὰ τέκνα μας. Τ' ἀθῶα, δίχως μάνα
Θὰ τὰ περιφρονήσωσιν. Στὴν μάχην ἂν ἀποθάνω,
Νὰ ζήσῃς. ὅπως ἔζησε ἡ μήτηρ μου δι' ἐμένα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ οἱ ἄνωθεν

(Ἡ Αἰκατερίνη εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κατασκοπεύουσα)

ΦΩΤΕΙΝΗ

Στὸν τελευταῖον κίνδυνον εἶπέ μοι τί νὰ πράξω ;
Σιωπαίνεις ; Πέτρο, θλίβεται νὰ μοῦ τὸ πῆ ἡ καρδία σου ;
Αἰσθάνομαι ποῖα συμβουλὴ σκληρὰν θὰ νὰ μοῦ δώσῃς,
Νὰ σκάψω ἐδῶ τῶν τέκνων μου, τὸν ἐδικόν μου τάφον.

ΠΕΤΡΟΣ

Συντρίβεις τὴν καρδίαν μου. Ἡ μήτηρ, Φωτεινή μου,
Ὅπου ἡ τιμὴ σὰς προσκαλεῖ ὅλους ἐκεῖ θὰ σύρῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(φέρειται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὅπου μένει μετ' ἀγερώχου στάσεως)
Θέλεις νὰ μάθῃς νύμφη μου ποῖον τέλος σὲ προσμένει ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μῆτερ, μοῦ εἶπες ἡ τιμὴ θάνατον δὲν φοβεῖται,
Αὐτὸν φοβοῦνται οἱ ἄτιμοι . . .

(προσφέρει αὐτῇ ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς πιστόλιον)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ τὴν τιμὴν σου λάβε !

ΠΕΤΡΟΣ (καθ' ἐκείνην)

Θεέ μου εὐσπλαγχνίσου μας !

ΦΩΤΕΙΝΗ (λαμβάνουσα τὸ πιστόλιον)

Προσμένω διαταγὴν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅταν ἰδῇς τὴν Μάνην μας τὸ πᾶν νὰ ἀπωλέσῃ,
Λησμονεῖ τέκνα, σύζυγον, ἐμέ, τὴν ὑπαρξίν σου !
Τρέξε μὲ ἀφοβὴ ψυχὴ στοῦ πύργου μας τὰ βάθη,
Ἐκεῖ θὰ βρῇς τὸν θάνατον ὅστις ἄδην ποῦ κοιμᾶται.
Κτύπα μ' αὐτὸ στὰ σπλάγχνα του, πελώριος θὰ ξυπνήσῃ,
Θὲ νὰ μᾶς σώσῃς, θὰ σωθῇς διὰ νὰ ᾄχῃς τὴν εὐχή μου !

ΠΕΤΡΟΣ

Μῆτερ μου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδειλίσσας ;

ΠΕΤΡΟΣ

Ποτὲ ὅτῃν διαταγὴν σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θέλεις νὰ μείνω μοναχὴ τὴν τελευταίαν μου ὥραν ;
Νὰ μὴ βρεθῇ ἓνα πρόθυμο χέρι νὰ μὲ βοηθήσῃ,
Ἐδῶ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τῶν Μαυρομιχαλαίων ;
Θέλεις ποῦ ἐδῶ νὰ μὴ βρεθῇ οὐδεὶς νὰ μὲ βοηθήσῃ ;
Νὰ φέρω τὸν βαρύτερον σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ;
Θέλεις ἐμὲ νὰ σύρῃσι δούλην εἰς τὰ χαράμια ;
Τὴν νύμφην μου χανούμισσα ; τὰ τέκνα σου ; ὦ φρίκη !.

(ἀγερώχως)

Πέτρο, ἡ πατρίς σὲ προσκαλεῖ !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ

Φεύγω με τὴν εὐχὴν σου.

(ἀπέρχεται)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νύμφη μου πῶς δὲν μ' ἀπαντᾷς ; Θυμήσου εἰς Ἑλληνίδα!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν λησμονῶ .. Μανιάτισσα, Μαυρομιχάλων νύμφη!

(ἀμφότεραι γονυπετεῖς)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἵστων ἄχραντό σου τὸν βωμό, Θεέ μου, σοῦ προσφέρω

Τὸ τελευταῖο δῶκρον μου, ποῦ σοῦ ζητεῖ Θεέ μου

Διὰ τόσα ἄθωα πλάσματα ἔλεος, εὐσπλαχνία !

(Ἡ Αἰκατερίνη ἐγείρεται, μένει γονυπετής ἡ Φωτεινὴ)

Νύμφη μου μοῦ ἀπέμεινε μόνον στὴν γῆν ἡ εὐχή μου,

(θέτουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Φωτεινῆς τὴν δεξιάν της)

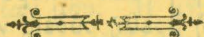
Λάβε τὴν διὰ τὰ τέκνα σου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Σοῦ εὐγνωμονεῖ ἡ ψυχὴ μου!

Εἰκὼν

(Ἡ Φωτεινὴ ἀσπάζεται τὴν δεξιάν τῆς Αἰκατερίνης μένουσα γονυπετής. — Ἡ Αἰκατερίνη ἀνυψοῦ τὴν ἀριστεράν χεῖρα καὶ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν Οὐρανὸν δεομένη. Πιπτει ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἀΐθουσα εὐπρεπῶς κεκοσμημένη. — Ὅπλα πέριξ αὐτῆς κρεμάμενα. Θύρα κεντρικὴ — παράθυρα καὶ θύραι παράπλευροι — τράπεζα καὶ θρανεῖα. Ὁ Ἰουσοῦφ εἰσέρχεται βραδέως κατασκοπεύων, βλέπει πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ προσοχῆς εἴτα μετ' ὀργῆς).

ΙΟΥΣΟΥΦ

Σιγὰ ὁμιλοῦν ὥς πάντοτε, μυστήριον μέγα κρύπτουν,

Δὲν θὰ μοι εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀνακαλύψω ;

Σεῖς νὰ μοι διαφύγετε ; Ποτέ .. τὰ βήματά σας

Ἐδῶ, παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ παρακολουθήσω.

Σκιὰ σας θὰ ἔμαι ἀχώριστος. Θερμὰ αὐτὸ ὁ Βεζύρης

Πολλάκις μοι ἐπέβαλλεν ! Ὁρκησα τοῦ προφήτου,

Νὰ μὴ ποτὲ ξεφύγετε τὸ δόλοκρυπτό μου βλέμμα.

Ἐὰν τὸ μάθω εὐτυχῆς θὰ εἶμαι εἰς τὸ μέλλον,

Διότι προβλέπω μέγα τι αὐτοὺς θερμὰ συνδέει.

Σιουκιουρ-πασσᾶ, ἄδρά, σκληρὰ ἐσὺ θὲ νὰ πληρώσης

Τὴν τόσῃ περιφρόνησιν ποῦ πρὸς ἐμὲ δεικνύεις.

Ἄν πέσης σύ, τί δύσκολον τὴν θέσιν σου νὰ λάβω ; ...

Ἀλλοίμονον ! ἐὰν ποτὲ εἰς ὅ,τι ὑποπτεύω

Λάβω τρανὴν ἀποδείξιν, θὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ σου. ., ...

Ἄω ἔρχονται, ἀναχωρῶ, ἀλλὰ πλησίον τοὺς πάντα.

(μένει ὀπίσθεν ἀντιθέτου θύρας κατασκοπεύων)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Σιουκούρ εἰσέρχεται ὁρμαίως, ἀκολουθεῖται παρὰ τοῦ Ἀχμέτ, ὁ Ίουσουφ κατὰ μέρος)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (συγκεκίνημένος)

Φίλε πιστέ μου δὲν τολμῶ βλέμμα νὰ προσηλώσω.
Τὰ πάντα ἐδῶ μοι ὑπενθυμοῦν τὴν πρώτην μου ἡλικίαν,
Τώρα ὡς ὄνειρα τερπνὰ τὰ βλέπω δλόγυρά μου,
Ἀπὸ μακρὰ ἡ καρδιά μου τὰ διέτρεχε θρηνηῶσα.

ΑΧΜΕΤ

Μὴ λησμονῆς ὥραν, στιγμήν, ὅτι ἐδῶ σὺ εἶσαι
Ὁθωμανός.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Τι ἤκουσα! . . .

ΑΧΜΕΤ

Ναύαρχος τοῦ Σουλτάνου,

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὅλοι ἐδῶ μὲ ἔκλαυσαν πρὸ χρόνων πεθαμμένοι.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ποῖος εἶν' αὐτός;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν ἔλειψα εἰδήσεις νὰ λαμβάνω,
Δι' ὅσους κλείει ἐδῶ αὐτὸς ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου.

(περιφέρεται συγκεκίνημένος περὶ τοῦ δωματίου ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ Ἀχμέτ)

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ τύχη σὲ ἐπρόδωσεν, εἰς χεῖράς μου ἡ ζωὴ σου!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὰ πάντα ἐνθυμούμαι.

ΙΟΥΣΟΥΦ καθ' ἑαυτὸν

Πασσὰ μου ἐτελείωσες . . . ἡ ὥρα σου σημαίνει!

ΑΧΜΕΤ

Μήπως καὶ ἀπεφάσισες νὰ φύγω ἀπ' τὸ πλευρό σου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ναὶ φίλτατέ μοι, ἂν ποτὲ ἐσὺ μὲ παραιτήσης.
Θὰ μοῦ εἶναι βάρος ἡ ζωὴ. Ἡ τόση σου φιλία
Αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
Δὲν λησμονῶ τὸν ἱερὸν τὸν ὅρκον ποῦ εἶχα δώσει
Τοῦ ἀρχιναύαρχου ποῦ ἀπ' ἐδῶ τώρα τριάντα ἔτη,
Μὲ πῆρεν καὶ μὲ ἄφισεν ὅτι τὴν πατρικὴν μου πίστιν.
Μ' ἔδωκε πλοῦτη καὶ τιμὰς, δόξα καὶ μεγαλεῖα.
Ἀπέθανε κι' ἤλθα ἐδῶ ἦτον αὐτὴ ἡ μόνη
Ἐπιθυμία τοῦ βίου μου, ἡ δλότερπνή μου ἐλπίδα.
Ἐθλίβη, ἐσυντρίφτηκε ἡ ἄθλια μου καρδιά,
Ὅταν συνδιαλέχθηκα χθὲς μὲ τὸν ἀδελφόν μου,
Τὰ βλέμματά μου ἐσβύνοντο μέσα εἰς τὰ δάκρυά μου.
Πόσαις φοραῖς ἐξάπλωσα τὰς χεῖρας μου νὰ σφίγξω
Τὸν ἀδελφόν μου δλόθερμα

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Πρὶν πέσης θὰ τὸν κλαύσης!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' εὐχαριστῶ, ἐπράυνες τὰ βλα αἰσθήματά μου.
Ἐὰν δὲν εὐρίσκεσο παρών, τώρα ἐγὼ θὰ ἤμην
Στὴν μητρικὴν μου ἀγκαλιὰ καὶ ὄχι πλέον στολάρχης.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐμάντευσες.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἔπεφτε ἡ ἄθλια κεφαλὴ μου
Στὴν πύλην τοῦ Σουλτάνου μας . . .

ΑΧΜΕΤ

Καὶ ὁ πατρικός σου οἶκος;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἐγένετο ἐρείπια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΜΕΤ

Καὶ οἱ ἐγκάτικοί του ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὰ ἐρείπια θὰ ἐκάλυπτον τ' ἄθωα λείψανά τους.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Θέλει συμβοῦν.

ΑΧΜΕΤ

Ψυχρότητα, ὑπομονὴν νὰ λάβης

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τι βλέπω ; ὁποῖα ἀνάμνησις ! εἰς τὸ τραπέζιον τοῦτο
Πλησίον ἐκαθήμεθα, ναί, μὲ τὸν ἀδελφόν μου.

Ἀμφότεροι ἀναγνώθामεν, διδάσκαλός μας ἦτον
Εἰς ἱερεὺς . . .

(πλησιάζει παράθυρον, βλέπει πρὸς τὰ ἔξω)

Ναὶ εἰν' αὐτὸς ὁ πατρικός μου κῆτος.

Ἰδὲ ἐκεῖ κάτω ἡ Ἐκκλησία τῶν Μαυρομιχαλαίων.

ΑΧΜΕΤ

Σὺ κλαίεις θὲ νὰ προδοθῇς

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Πολὺ ἀργὰ τὸ ἐσκέφθης.

ΑΧΜΕΤ

ᾠ ! πρὸς θεοῦ μὴ ἀδημονεῖς.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν,

Κεῖτονται τ' ἅγια λείψανα τόσων μου προπατόρων,

Ἐγὼ ἐδῶ δὲν θὰ ταφῶ . .

(μετὰ στοργῆς βλέπων τὰ ὅπλα κρεμάμενα ἐπὶ τῶν τοίχων)

Ἰδὲ τὰ πατρικά μου

Τὰ ὅπλα. Ἡ μητέρα μου μοι ἔλεγεν, νὰ ζήσης

Αὐτὰ νὰ σὲ στολίσουνε, ἐσὺ νὰ τὰ δοξάσης.

Θεέ ! ὁποῖα ἄρματα ἐτίμησα καὶ φέρω ;

Ὅπλα διὰ τὴν πατρίδα μου σκληρὰ καὶ δολοφόννα.

Μήπως μ' αὐτὰ ἔγω ἔχουσα σ' αὐτὴ τῇ γῇ μου αἷμα ;

ᾠ ! φρίκη αἷμα ἀδελφικὸ μὴ μ' ἄνοιξε τὸν δρόμον

Τοῦ μεγαλείου, τοῦ πλούτου μου εἰς τοῦ Σελίμ τὸ Κράτος ;

ΑΧΜΕΤ

Ἀπὸ μαρτύρια καὶ σφαγὰς ἔσωσες τὴν φυλὴν σου.

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐως πότε θὲ νὰ σώζετε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ᾠ ἡ ἀγνή ψυχὴ σου

Εἶναι ἀγγέλλου, ἔσωσε καὶ σώζει τὴν ψυχὴν μου.

Ἄν ὁ θεὸς δὲν μ' ἔδιδε τὴν τόσῃ σου φιλίαν,

Πρὸ χρόνων ὥς παρήγορον καὶ χαλινόν, ἡ τύχη

Θὰ μ' εἶχε στείλλει πρὸ καιροῦ εἰς τὴν καταστροφὴν μου

ΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Κί' ἐμὲ πλησίον σου μ' ἔστειλεν ὁ Σατανᾶς.

ΑΧΜΕΤ

Ἱερέας

Ἄω ἔρχεται

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σεβάζμιον εἶναι τὸ βάδισμά του.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δεχθῆτε κύριε ναύαρχε ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,

Τὰ σῆβη μου, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄθλιο μου τὸ γένος,

Δόσετε τὴν φιλάνθρωπον γενναίαν σας προστασίαν.

Συγχώρησον ἂν ἔπταισαν τῆς γῆς αὐτῆς τὰ τέκνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Διότι ἀντεστάθησαν πάντοτε τοῦ Σουλτάνου,
Μὲ θάρρος, αὐταπάρνησιν καὶ γενναιοφυχίαν;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Συγγνώμην...

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πάτερ μου ἐκτιμῶ ὅπου εὐρῶ τὴν ἀνδρείαν.
Καθῆκον ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέχρι στιγμῆς θανάτου
Πάντα νὰ ὑπερασπίζεται τὴν φίλην του πατρίδα,
Εἰς τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ τ' ἄνθη της, τὰ δάση,
Τὴν θάλασσά της, τὰ βουνά, τὸν πατρικόν του οἶκον,
Φίλους, γονεῖς, καὶ ἀδελφούς, τοῦ γένους του τὸ χῶμα,
Ποῦ κλεῖ βαθεῖα ὅσα σπλάγχνα του λείψανα ἀγαπημένα!
Πάτερ μου πῶς δὲν μ' ἀπαντᾷς; μήπως δι' ἐσᾶς δὲν εἶναι
Ἡ γῆ σας πολυπόθητη; Γλυκεῖας ἀναμνήσεις
Μήπως σ' αὐτὴν δὲν ἔχετε; Σ' αὐτὴν ποῦ τόση δόξα
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μαρτυρεῖ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πασσά μου, ἡ πατρίδα
Εἶναι ζωὴ καὶ τάφος μας, πῶς νὰ μὴν ἀγαπᾶτε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (περιπαθῶς)

Καὶ ὁ Χριστὸς τὴν ποθητὴν πατρίδα του ἡγάπα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Πασσά μου!...

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν τὴν ἄφισεν τὴν γῆν του τὴν ἁγίαν.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Τί λέγεις;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ)

Ἐσταυρώθηκε, σ' ἐκείνην ἐδοξάσθη!

ΙΟΥΣΟΥΦ καθ' ἑαυτὸν

Δὲν θὰ σὲ σώσει ὁ Χριστός!

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)
Δὲν σκέπτεσαι τί λέγεις;

Ποῦ βαίνεις; παρεκτρέπεσαι.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεέ μου τί ἀκούω!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὴν Μάνην ἐπεσκέφθηκα ὡς φίλος καὶ προστάτης,
Ὅτι ἐδῶ μοι ζητηθῇ γενναῖα θὰ τὸ προσφέρω,

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐδῶ θ' ἀπαντήσετε αἰσθήματα γενναῖα,
Καρδίας ποῦ αἰσθάνονται φιλίαν εὐγνωμοσύνην.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸ ὄνομά σας;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄνθιμος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(καθ' ἑαυτὸν μετὰ θαυμασμοῦ)

Θεέ μου! Τί ἀκούω.

(σιγὰ πρὸς τὸν Ἀχμέτ)

Αὐτὸς εἶν' ὁ διδάσκαλος τῆς πρώτης μου ἡλικίας.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Μοῦ ὑπεσχέθης φίλε μου ψυχρότητα καὶ κρίσιν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ εἰσθε βέβαια παλαιὸς φίλος τοῦ οἴκου τούτου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δέκα ἐτῶν μ' ἔφερεν ἔδῳ μέσα ὁ πατὴρ μου.

Σ' αὐτὸν τὸν Πύργο ἔπερασεν ὅλ' ἡ νεότητά μου,

Τὸ μακρὸν τὸ γῆρας μου. Ἐξήντα πέντε ἔτη

Ἄδ' ἔκλαψα, ἐθρήνησα, ἐχάρηκα τὰ ὅσα

Δεῖν ἡ ζωὴ εὐχάριστα. Ἐλπίζω τὴν ψυχὴν μου

Ἐδῶ νὰ πάρῃ ὁ Θεός, ἐδῶ νὰ ἔβρῃ τὸν τάφον.

Εἶμαι ὁ ἐφημέριος αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας,

Ἡ ἐνορία εἶν' αὐτὴ τῶν Μαυρομιχαλαίων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' αὐτὴν βεβαίως θάπτονται.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Σ' αὐτὴν ἐγὼ τὸν Πιέρρο

Ἔκλαψα, ἐνταφίασα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀχμέτ)

ὦ ! ἦτον ὁ πατήρ μου . . .

Εἰπέ μου σεβασμιώτατε ὁποῖους πόρους ἔχει
Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία σας ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὀλίγους, Ναύαρχέ μου,

Δίςτι ἡ Μάνη εἰν' πτωχή. Τῶν Μαυρομιχαλαίων
Ὁ οἶκος δι' δύνатаι γενναῖα τῆς προσφέρει.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δι' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν σας λίγον χρυσόν, εἰπέ μου
Θὰ τὸν δεχθῆτε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κύριε, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία

Εἶναι πτωχή· γεννήθηκε εἰς ἔντιμον πενίαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πτωχοὺς ἐδῶ δὲν ἔχετε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Παντοῦ σκληρὰ πενία.

Καταδιώκει, μαρτυρεῖ τ' ἄθλια θύματά της.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δεχθῆτε ἑκατὸ φλωριά διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς Μάνης.

(Ὁ Ἀνθιμος λαμβάνει τὸ βαλάντιον).

Οὐδεὶς ἐδῶ ἀναμάρτητος. Μιὰ ἡμέρα οἱ πτωχοὶ σου.

Θὰ εὐχρηθοῦν πατέρα μου τὴν ἄθλιαν τὴν ψυχὴν μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε, αἱ εὐχαὶ τῶν τρισαθλίων

Θὰ δώσουν εἰς τὸν βίον σας ἀνέσεις, εὐτυχίαν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τῆς Μάνης ὅλ' οἱ προσοιοὶ τὴν Ὑψηλότητά σας,
Παρακαλοῦν νὰ σᾶς ἰδοῦν, διὰ νὰ σᾶς προσφέρουν
Δείγματα ἀφοσιώσεως καὶ ἐγκαρδίου φιλίας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἰσπάζεται τὴν δεξιάν τοῦ Ἀνθίμου)

Τὴν δεξιάν σου ἀσπάζομαι, εὐχήσουμε . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ (εὐχόμενος)

Νὰ ζήσης !

(Ὁ Σιουκιούρ μετὰ τοῦ Ἀχμέτ ἀπέρχονται, ἐπίσης ὁ Ἰουσοφ.

Ὁ Ἀνθιμος μένει ἐκπληκτος, ὁ Τζανέτος ὀπίσθεν αὐτοῦ τὸν βλέπει μετὰ περί-
εργειας).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ ΤΖΑΝΕΤΟΣ

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τὰ δάκρυά του ἑσταλαξαν θερμὰ ὅτ' ἡν δεξιάν μου . . .

Ὁ θωμανοῦ τὰ δάκρυα σὲ χριστιανοῦ τὸ χέρι ;

Ἕνας Πασσᾶς γονυπετῆς ἐνώπιον ἱερέως,

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ π' ἄπιστοι καταδιώκουν ; ...

Ποῖον κρύπτεται μυστήριον μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δάκρυα ;

οἷον εἰς τὴν ταπείνωσιν θωμανοῦ στολάρχου ;

Βεβαίως μέγα εἶν' αὐτό, ἕνας θεὸς γινώσκει,

Τὰ τῆς ψυχῆς μυστήρια, τὰς θλίψεις τῆς καρδίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐδῶ τί θέλεις ; μὴ αὐτὸς μὲ κολακεῖαν μὲ δῶρα,
Μ' ὑποκρισίαν ἤλθε δῶ νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Μόνος μιλεῖ ὁ ἱερεὺς, θλιμμένη εἶν' ἡ θωριά του.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐγὼ προδότης !... ὦ ! ποτὲ αὐτὸ τὸ μέτωπόν μου,
Δὲν θὰ τὸ γείρει κατὰ γῆς, αἰσχος ἢ ἀτιμία.

Μήπως αὐτὰ τὰ χρήματα εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν μου
Φωτιά !... Θυμήσου Ἀνθιμε ἔχεις ψυχὴ νὰ δώσῃς.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τί ἔτρεξε καὶ ἀδημονεῖς ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Πτωχοὶ θέλει τὰ λάβουν...

Ἐὰν ποτὲ ἐσκόπευσε μ' αὐτὰ τὰ χρήματά του

Νὰ μ' ἀγοράσῃ ; Ἐσφαλε. Θὰ γίνουν εἰς τὴν Μάνην

Βόλια, μπαροῦτι καὶ φωτιά διὰ νὰ τὸν φωτοκάψουν.

Ἄλλον Σαμουήλ θὰ νὰ μ' ἰδῇ σι' ἀπότομα βουνά μου.

Θεέ μου παντοδύναμε ! Ἀνέδειξε ἄλλο Κοῦγκι

Στὴν Μάνην τὴν πολυπαθὴ ἀνδρείος ν' ἀπεθάνω.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πνευματικέ μου τρέχουνε πολλὰ ποῦ δὲν τὰ νοιώθω,

Ἀπὸ τὰ ψῆς δὲν μ' ἄφισαν στιγμὴν νὰ λάβω ὕπνον.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου, τί ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μ' ἐξάλησαν πατέρα τὸ κεφάλι,

Ὁ νοῦς μου φεύγει εἰς αὐτὰ καὶ δὲν τοὺς βρίσκω ἄκρη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὁ γαῦαρχος ἢ ἄγγελος θὰ εἶναι,

Ἡ διάβολος στὰ σπλάγχνα του ἐλάνθος θὰ φωλιάζει.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πόθεν καὶ πῶς σὺ ὅλα αὐτὰ δι' ἐκείνον συμπεραίνεις ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πρὸ ὀλίγου τὸν προσκύνῃσα εἰς τὸ δωμάτιόν του,

Τοῦ ἐζήτησα διαταγὰς ἂν εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ.

Μ' ἐβλεπε καὶ ἐδάκρυζε, πότε χαμογελῶντας

Μ' ἄκουε, ἐτρελλάθηκα....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί σοῦ εἶπε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τόσα, τόσα

Μοῦ ἔχασαν τὸ λογικόν. Αὐτὸς ἀπ' ἄκρη, σ' ἄκρη

Γνωρίζει αὐτὸν ποῦ εἴμεθα τὸν πύργον. Λὰς πῶς εἶναι

Πατέρα μου ἀπὸ καιρὸ ἓνα δικό του σπῆτι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πληροφορίας ἔλαβε. Αὐτοὶ οἱ Κοτσαμπασῆδες

Πάντα ῥωτοῦν, μανθάνουσι τ' ἀπόκρυφα τοῦ κόσμου.

Τί πλέον αὐτὸς σοῦ ἔλεγεν ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Περίεργα καὶ τόσα

Δὲν τὰ ἤξεύρω νὰ τὰ εἰπῶ ποῦ ἐγήρασα δῶ μέσα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Περίεργον τί ἤκουσες ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πόσα εἶναι τὰ ὑπόγεια,

Ὅλα μοῦ τ' ἀρίθμησε χωρὶς νὰ σφάλλῃ ἓνα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θὰ τὸν ἐπληροφόρησαν. Εἰς τ' αὐχὸν μας γένος

Οἱ τύραννοι ἐπιθυμοῦν τὰ πάντα νὰ γινώσκουν.

Τί ἄλλο ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πώς τοῦ Πέτρου μας τὴ μάνα ὀνομάζουν,
Αἰκατερίνη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐρώτησε, ἔμαθε τ' ὄνομά της.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὅλα μοῦ ὀνομάτισε τοῦ Πέτρου μας τ' ἀδέλφια,
Τὰ τέκνα του ἓνα πρὸς ἓν, αὐτὴν τὴν σύζυγόν του.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πάντοτε δ περιεργὸς τὰ ξένα ἐξετάζει.

Αὐτὰ γινώσκει ὅσον ποτὲ δὲν ξεύρει τὰ ἰδικά του.

Δι' αὐτὸ νὰ μὴ σοῦ κáμουνε ἐντύπωσι καμμίαν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κι' ἄλλο μοῦ εἶπε φοβερὸν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τζανέτο μὰ τὴν ἀλήθεια,

Πρέπει τίς νὰ ἔχει τοῦ Ἰῶβ μὲ σὲ τὴν τρισαγίαν
Ὑπομονήν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τῶρ' ἄκουσε.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μοῦ εἶπεν

Ὅτι σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα τριάντα τόσα χρόνια,

Ἐκάθιζε εἰς ἱερεὺς καὶ ἀνέγνωθε τοῦ Πέτρου....

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἀνυπομόνως.)

Τί σοῦ εἶπε ; ἐπανέλαβε, βέβαια αὐτὸ σοῦ εἶπε ; !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Δι' αὐτὸ γὼ εἶπα ὅτι αὐτὸς ὁ διάβολος θὰ εἶναι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε λοιπόν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἀπὸ τὴν τράπεζαν αὐτὴν εἰς ἱερέας.

Τοῦ Πιέρρου μου εἶπε πᾶσα αὐγή. ἀνέγνωθε τὰ τέκνα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Ἐγὼ εἰμ' ἐκεῖνος,

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μάλιστα, καλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Κι' ἐγὼ πατέρα ἐθαύμασα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Πῶς τοῦτο τὸ γινώσκει !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἡ ἄγγελος, ἡ διάβολος τὸ ἐσύριξε στ' αὐτιά του.

Πνευματικέ μου κáτι τί θὰ τρέχει ποῦ δὴ ἦλθε.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί ἄλλο σοῦ εἶπε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μ' ἔκραξε, Τζανέτο, τ' ὄνομά μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Αὐτὸ θὰ τοῦ τὸ εἶπανε.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα, δακρυσμένος

Μεῦ ἐπρόσθεσε τὸ πῶς ἐγὼ τριάντα τόσα χρόνια,

Βασιτοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸν Γιώργη ποῦ τὸν πῆραν

Οἱ ἄπιστοι τὴν φοβερὰν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Μοῦ εἶπε, ἀντηχοῦσανε ὅλα ἐδῶ τὰ μέρη,

Ἀπὸ κλαυθμούς, τουφεκισμούς. Ἀπὸ μιὰ ἄκρη σ' ἄλλη,

Ἀναφε πόλεμος φρικτὸς ποῦ ἀντήχησαν τὰ ὄρη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μυστήριον ἐδῶ κρύπτεται, χάνω σ' αὐτὸ τὴν κρίσιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Συγχώρησόν με νὰ τὸ εἰπῶ, μυστήριον δὲν βασιάω,
Μοῦ ἔδωσεν . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου, τί ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Χρυσὰ φλωριὰ πενήντα,
Δὲν ἤθελα νὰ τὰ δεχθῶ. μὲ βίασε νὰ τὰ λάβω.

ΑΝΘΙΜΟΣ (μετ' αὐστηρότητος)

Τζανέτο !

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πατέρα, ἂν ἔσφαλα, διὰ τὴν φτωχολογιά μας
Νὰ τὰ δεχθῆς.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναὶ ἔχετε καὶ κάμε καλὴν χρῆσιν.
Σκέψου καλὰ μήπως ποτὲ σοῦ φύγει μία λέξις,
Δι' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Διὰ τὴν πατρίδα ἄπιστος; δι' αὐτὸ τὸ ἄγιο σπῆτι,
Ποῦ τόσα χρόνια ὑπηρετῶ μὲ πίστιν, μὲ λατρείαν;

ΑΝΘΙΜΟΣ

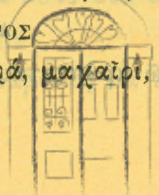
Ἐδοκίμασα τὴν πίστιν σου τώρα πενήντα χρόνια...

(ἐμπιστευτικῶς)

Μυστήριον μέγα, φοβερὸν κρύπτει μέσ' τὴν ψυχὴν του.
Πρέπει νὰ μένωμ' ἄγρυπνοι ὅταν ἄκρινον ποῦ ἀναμένει.
Εἰς τὸ καρτέρι νὰ διαβῇ ἔχθρος του κηρυγμένος.
Δὲν ἀμφιβάλλω ὁ ναύαρχος ἴσως ἔδω νὰ ἦλθε.
Μ' ἄθώους σκοπούς. Ἐὰν ποτὲ ἦλθε μὲ προδοσίαν.
Εἰπέ μου τί θὰ πράξωμεν γέρο-παλληκαρᾶ μου;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐκδίκησιν καὶ χαλασμόν, φωτιά, μαχαίρι, αἷμα !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Φρόνησιν πρὶν ξεγυμνωθῇ ἡ σπάθη ὅτ' ἀγῶνα,
Θυμήσου τί ἐπεράσαμε ὅταν ἔδω οἱ ξένοι,
Ἵστην τύχην μας μᾶς ἄφισαν.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Τὰ πάντα ἐνθυμοῦμαι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ πάντων σὺ πιστότερος νὰ μείνης ὅτ' οὐ πλεονέκτημα,
Τὰ πάντα πληροφορεῖ με. Μέγα μυστήριον κρύπτει.
Ἔρχεται ἔδω ἡ κυρία σου. Μ' αὐτὴν ἔδω νὰ μείνω.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ ὁ ἄνωθεν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὁ ναύαρχος ἐπιθυμεῖ μοῦ εἶπεν ὁ υἱός μου,
Ἐδῶ νὰ μ' εὕρῃ πάτερ μου νὰ μ' εὐχαριστήσῃ
Διὰ τὴν φιλοξένειαν τοῦ οἴκου μου....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία

Νὰ τὸν δεχθῆτε, εἰν' εὐγενής, φιλόκατος, καὶ τόσον,
Ὡστε ἀμφιβάλλω ὅτι αὐτὸς Ὁθωμανὸς νὰ εἶναι.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αὐτὸ ὁ Πέτρος μοῦ ἔλεγεν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὅτι τὸν ἀποβλέπει
Εἶναι δι' ἐμὲ μυστήριον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κακὸν διὰ τὴν πατρίδα ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁχι, πειοθῆτε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μ' ἂν ποτέ...

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ Μάνη ζῇ ἀκόμα.

Πρὶν ἀπαυδήσῃ, ἡ Τουρκιὰ τέκνα τῆς θὰ θρηνήσῃ.
Εἰν' ὥνταν ἡ ἐκδίκησις 'στὴ γῆ μας, ἂν ἀνάψῃ,
Ποτάμι αἷμα ἡ Τουρκιὰ πάλιν ἐδῶ θὰ χύσῃ.
Ἀλλὰ κυρία μου πιστεῦσε οὐδὲν κακὸν προβλέπω.
Εἰς τὴν ψυχὴν του εἰσχώρησε τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μου.
Αὐτὸς εἶν' ὅσον εὐγενής. Ἔρχεται 'δῶ.....

(Ὁ Ἀνθιμος θέλων ν' ἀναχωρήσῃ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ μείνῃς !

(Ἀμφότεροι μετὰ προσοχῆς θεωρῶσι τὸν Σιουκιὺρ ὅστις ἔρχεται μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἀχμέτ. Ὁ Ἀνθιμος μένει ὀπισθεν τῆς Αἰκατερίνης συγκεκινημένος ἀκούων αὐτήν, ἥτις μένει ἐμβρόντητος βλέπουσα τὸν Σιουκιὺρ. Ἡ σκηνὴ αὕτη παριστᾷ αὐτοὺς τεθορυβημένους, ὡς ἐκείνους οἵτινες ἀναπωλῶσιν ἐν τῇ μ. ἡμῇ αὐτῶν παρελθούσας λυπηράς καὶ προσφιλεῖς ἀμνήσεις).

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ πνιγῆρας φωνῆς)

Τί βλέπω ; Μὴ εἶν' ὄνειρον ; Μὴ εἶν' τῆς θλίψεώς μου
Φάντασμά ὅπου ἔρχεται ν' ἀνοίξῃ τὰς πληγὰς μου ;
Ὅποیان μεγαλοπρεπῆ φέρει ὄψιν ἡ θωριά του !...
Δὲν τὸν ἀπῆντησας ποτέ ;

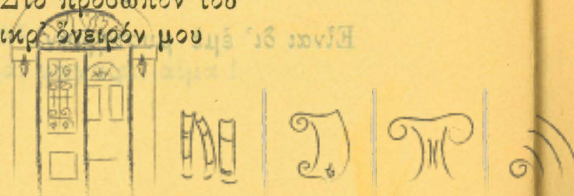
ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁχι...

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐν τῷ πρόσωπόν του

Βλέπω μὲ 'μάτια ἀνοικτὰ ὀλόπικρον ὄνειρόν μου

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶν' ἐναρέτου πρόσωπον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἀδημονοῦσα)

Ποῖα εἰκόνα μοῦ ἐνθυμίζει !

Εἰπέ μου....

ΑΝΘΙΜΟΣ

(ἐκθαμβος βλέπων τὸν Σιουκιὺρ)

Θεέ μου σβύννεται ὁ νοῦς μου....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ποῖα χάρις !...

Ἀνθιμε ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Λέγε....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅμοια εἰκόνα δὲν τὴν φέρεις
Βαθειὰ μέσα 'στὴν μνήμην σου ; Ἴδὲ τὸ πρόσωπόν του.
Δὲν σ' ἐνθυμίζει πρόσωπον ἀγαπητοῦ σου φίλου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν σ' ἐννοῶ....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἴδὲ αὐτόν· τὸν Πιέρρο μου θυμήσου

Ὅταν, ὦ ! νέος ἦτανε....

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἐκπληκτος)

Θεέ μου !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐνθυμήσου !

(ὀπισθοχωροῦσα μετὰ φρίκης)

Λὲς κ' εἶν' ἐκεῖνος. Πρόσεξε.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ὀπισθοχωρῶν)

Θεέ μου ! ἀνατριχιάζω !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετ' ἄλγους)

Σβύνετ' ὁ νοῦς μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγά τῇ Αἰκατερίνῃ)

Ἐφθασε. Ἐλθε στὸν ἑαυτὸν σου.

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η

ΠΕΤΡΟΣ, ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ, ΑΧΜΕΤ καὶ οἱ ἄνωθεν.

ΠΕΤΡΟΣ (πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Ἡ μήτηρ μου Ἰψηλότατε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης)

Τὰ σέβη μου κυρία.

Αἰκατερίνη

Εὐχαριστοῦμαι (σιγά πρὸς τὸν Ἀνθιμον)

Ἐστάλαξαν θερμὰ τὰ δάκρυά του.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Μέγας σὺ εἶσαι Κύριε !

Αἰκατερίνη

Ἐδῶ ς' αὐτὸν τὸν οἶκόν !

Βεβαιῶς δὲν θ' ἀπαντήσετε τὰς τόσας ἀναπαύσεις.

Ὅσας ᾗσθην ναυαρχίδα σας. Ἀλλὰ ἀγνὰ θὰ βρῇτε

Εἰλικρινῇ αἰσθήματα καὶ ἀγαθὴν καρδίαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Αὐτὸ μ' ἄρκοῦν κυρία μου. Εἴθε ς' αὐτὸν τὸν κόσμον

Νὰ ἀπαντῶνται αἰσθήματα τόσο εὐγενῇ, γενναίᾳ,

Ὅσα ἐγὼ ἀπήντησα εἰς τὸν καλὸν σας οἶκον.

Τοιαύτην φιλοξένειαν δὲν θέλω λησμονήσει

Ποτέ, καὶ σὰς εὐγνωμονῶ, κυρία, ἀπὸ καρδίας.

(σιγά πρὸς τὸν Ἀχμέτ)

Αὐτὴ εἶναι ἡ μήτηρ μου.

ΑΧΜΕΤ (σιγά πρὸς τὸν Σιουκιούρ).

Τὸν ὄρκον σου θυμήσου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν).

Αὐτοὶ κρυφίως ὁμιλοῦν.

Αἰκατερίνη (καθ' ἑαυτήν, βλέπουσα τὸν Σιουκιούρ).

Ὅποια ὁμοιότης!

Ταράττει τὴν καρδίαν μου...

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμαθον μετὰ λύπης,

Ὅτι πολλὰς ἐλάβετε στὸν βίον σας πικρίας

Αἰκατερίνη

Ἐπέρασα ὅσας ποτὲ μητέρα εἰς τὴν πλάσιν,

Ἀκόμη δὲν ἐπέρασε.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ἰτενίζων τὸν Σιουκιούρ).

Ἡ ὄψις του ἠλλοιώθη,

ΑΧΜΕΤ (σιγά πρὸς τὸν Σιουκιούρ).

Μὴ συγκινεῖσαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμαθα μετὰ πολλῆς μου λύπης,

Ὅτι πρὸ χρόνων, ποθητὸν ἐχάσατε ἓνα τέκνον.

Εἶναι ἀληθὲς κυρία μου ;

Αἰκατερίνη

Τὸ θρήνησε ἡ ψυχὴ μου.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν σχεδὸν τέσσαρα ἔτη

Εἰς τὸν λιμένα ἔφθασε τότε ὁ Χαντζή-Χασάνης,

Ἦτο ὁ Καπετάν-πασσας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγά τῷ Ἀχμέτ)

Ποῦ μ' ἔχει υἱοθετήσει.

Αἰκατερίνη

Τότε ὁ νόμος ὁ σκληρὸς ἦτο εἰς τὴν Τουρκίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία τὸ παιδομάζωμα, ὁ ἀπάνθρωπος ὁ νόμος,
Ποῦ ἔσυρε εἰς τὸν ὄλεθρον ἅπειρ' ἀθῶα ὄντα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (τυγχάνει νικημένη)

Ὅκτῳ ἐτῶν τὸ τέκνον μου ἐμέτρα, τὸ ἐπῆραν
Ὁμηρον....

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἓα τὸν)

Ὁφιν ἄλλαξεν, δακρύζει.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σίουκιουρ)

Δάβε θάρρος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία δὲν ἐμάθατε τί, πλέον διὰ τὸν υἱόν σας ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μοὶ εἶπον ὅτι ἀπέθανε πρὸ χρόνων εἰς τὴν Πόλιν....
Μὴν ὀργισθῆτε αὐτὴν τὴν γῆ ποῦναι μία φεύχτα χῶμα,
Ποῦ κλεῖ ἡρώων λείψανα καὶ κόκκαλα μαριτύων !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὅτι ἀγαθὸν εἰ δυνατόν, γι' αὐτὴν τὴν γῆ θὰ πράξω,
Δὲν ἤλθα ὄω γιὰ πόλεμον, οὔτε νὰ φέρω θλίψεις,
Ἀλλὰ ζητῶ αἰσθηματῶ, εἰρήνην καὶ φιλίαν.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' εὐχαριστῶ Πασσά μου,

Θ' ἀφήσετε ὅς αὐτὴν τὴν γῆν γλυκείας ἀναμνήσεις.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πρὸς τὸν Πέτρον)

Οἱ Προεστοὶ ἀνεχώρησαν ;

ΠΕΤΡΟΣ

Εἰς τὴν αὐλὴν προσμένουν,

Γιὰ νὰ σὰς χαιρετίσωσι, τὸν Πύργον πρὶν ἀφίσουν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (δίδει ἔγγραφον τῷ Ἀχμέτ)

Κυρία πολυσέβαστη. ἔν δῶρον νὰ δεχθῆτε,
Αὐτὸ ὅτ' ἐμὲλλον θὰ τιμᾷ τὴν οἰκογένειάν σας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εὐχαριστῶ σας κύριε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πρὸς τὸν Ἀχμέτ)

Ἀνάγνωσον ν' ἀκούσουν.

ΑΧΜΕΤ (ἀναγινώσκει)

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὁ Παδισάχ Σουλτάνος,
Τὸν Πέτρον τὸν πρωτότοκον τῶν Μαυρομιχαλαίων,
Διακηρύττει Μπέην του, κυρίαρχον τῆς Μάνης !

ΠΕΤΡΟΣ

Δεχθῆτε τὴν αἰώνιον ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου
Θερμὴν εὐγνωμοσύνην μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πασσά μου ἀπὸ καρδίας

Εὐγνωμονῶ καὶ ἐκ ψυχῆς σοῦ δίδω τὴν εὐχή μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἔσπαζόμενος τὴν δεξιάν της)

Αὐτὴ μ' ἀρκεῖ !

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ πτρίδα μου δὲν θέλει λησμονήσῃ

Τὰς εὐγενεῖς σου χάριτας τὴν ἀγαθότητά σας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(πλησίον παραθύρου, μετὰ ζωνρότητος)

Ἀνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοὶ ! Πετρόμπεην κηρύττω,
Τὸν Πέτρον τὸν πρωτότοκον Πέτρου Μαυρομιχάλη !

(φωναὶ ἔξωθεν)

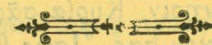
Ζήτω ὁ μέγας ναύαρχος, καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μάνης !

(ἔξωθεν πυροβολισμοὶ καὶ χαρμόσυνοι φωναὶ)

Εἰκὼν

(Ὁ Σίουκιουρ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αἰκατερίνης καὶ Πέτρου ἐπανειλημέ-
νως περισφίγγει τὰς χεῖρας αὐτῶν. Ὁ Ἀνθιμος γονυπετὴς δέσεται.)

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Σ Κ Η Ν Η Π Ρ Ω Τ Η

(Ἐτέρα αἴθουσα ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Μαυρομιχάλων.
Φωτεινὴ μὲν ἐργαζομένη ἐκεῖ κέντημά τι.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εἶναι ὥραϊον τὸ ἔργον μου.... Χαραιοτάτη ἡ φάτιν...
Ἐπέτυχε τὸ σπήλαιον.. Τῶν δύο μικρῶν μου τέκνων,
Τὸ πρόσωπον ἐξεικόνισα 'στοὺς δύο αὐτοὺς ἀγγέλους...
Τὰ μύρτα, τ' ἄνθη δλόχαρα... Παρθένα μου, Χριστέ μου
Μὲ πάθος ἐξεικόνισα τὴν θεῖαν σὰς εἰκόνα...
"Οσοὶ τὴν εἶδαν εἶπαν πῶς εἶναι κέντημένη
Μ' ὄλγην τὴν τέχνην... Σώσατε Χριστέ μου, Παναγία
Τὴν φίλτατη πατρίδα μου... Ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου,
Πέτρο μου ζῆσε νὰ χαρῆς τὸν εὐγενῆ σου τίτλον.

βλέπουσα πρὸς τὰ ἔξω, αἶφνης ἐγείρεται μετὰ φόβου

Νὰ φύγω, ἔρχεται ὁ Πασσᾶς.

Σ Κ Η Ν Η Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ καὶ ἡ ἄνωθεν

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Πόσον ὠραία εἶναι!

(Εὐγενῶς πρὸς τὴν Φωτεινὴν).

Ἀναχωρεῖτε; μέινετε παρακαλῶ Κυρία.

Ἐργάζεσθε... χαριέστατον εἶναι τὸ κέντημά σας.

Ἐξεικονίζει ἐπιτυχῶς μὲ πίστιν καὶ μετέχνην

Τὴν τοῦ Σωτῆρος γένησιν. Κυρία σὰς συγχαίρω,

Δι' αὐτὸ τὸ ὠραῖον ἔργον σας. Ἴσως θὰ χρησιμεύσῃ.

Διὰ τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεῖα, εὐγενὴς ἰδέα!

(καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ πίστις σου πατρίδα μου 'στὸν κόσμον θὰ σὲ σώσῃ

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Ἡ τόση του εὐγένεια, ἡ συμπεριφορά του. . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(μετὰ προσοχῆς βλέπων τὴν Φωτεινὴν καθ' ἑαυτὸν)

Σπανίαν ἔχει καλλονὴν, Ὅποσον εἶναι ἀθῶα!
Τὰ ταρπνὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ αὐτὴ ἐξεικονίζει.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Ὅποσον εἶναι εὐγενὴς! Θάρρος μοῦ δίδει. . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεῖα

Ἡ ὄψις της, τὸ βλέμμα της. Ὅποια ἀγαθότης
Λάμπει στ' ἀγνό της μέτωπον στ' ὠραῖον πρόσωπόν της

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δὲν ἔχω λέξεις. . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Λάβετε θάρρος Κυρία,

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δεχθῆτε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Προστάξατε κυρία μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς μου

Τὴν πλήρη εὐγνωμοσύνην μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Διατί; εἰπέ κυρία.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ναί, διὰ τὸν τίτλον τοῦ ὑμῶν προσέρατε. . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δικαίως

Τοῦ ἀγαθοῦ συζύγου σας. Εἶναι ἀνδρεῖος, γενναῖος.

Ἐδωσε δείγματα ἀρεῖης. Ἡ συμπεριφορά του Κυρία, τὸν ἐκατέστησαν ζωὴν ψυχὴν τῆς Μάνης. . .

Ὅποσα τέκνα ἔχετε ; καὶ ποίας ἡλικίας ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τέσσαρα κύριε ναύαρχε, ἐπὶ ἐτῶν τὸ πρῶτον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σὰς εὐχομαι νὰ λάβωσι ὅσα καλὰ ὅτὸ μέλλον,

Δι' αὐτὰ τ' ἀθῶα ἐπιθυμῇ ἡ μητρικὴ στοργή σας

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εὐχαριστῶ σας κύριε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ σὰς παρακαλέσω. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Προστάξατε.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐλάχιστον δῶρον μου νὰ δεχθῆτε.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐγώ ; δὲν εἶναι δυνατόν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φιλοξενείας δῶρον.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μ' ἀρκεῖ ὅτ' ἐδωρήσατε τὴν χθὲς τοῦ κύριού μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Μὲ πόσῃν ἀθωότητᾳ κ' εὐγένειαν ἀποφεύγει

Θὰ ἴδω τὴν συζυγικὴν τὴν πίστιν, τὴν τιμὴν τῆς.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν προσφέρων ἐκ τοῦ δακτύλου του πολýτιμον δακτύλιον).

Κυρία, σὰς παρακαλῶ, τὸ δακτυλίδιον τοῦτο

Νὰ τὸ δεχθῆτε ὡς ἀπλοῦν φιλοξενείας δῶρον.

καθ' ἑαυτὸν))

Ὅργισθη, τ' ἀποστρέφεται.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία ἀπάντησέ μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ (μετὰ ζωηρότητος καὶ χάριτος)

Θὰ τὸ ἐδεχόμην κύριε, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν Μάνην

Ἐνα δακτύλιον συγχωροῦν νὰ φέρουν αἱ μητέρες.

(δεικνύει πρὸς αὐτὸν τὸν ἀρραβῶνά της)

Ὅμοιον αὐτοῦ. Ὑπενθυμῇ εἰς ὅλον μας τὸν βίον

Σύνδεσμον θεῖον, τὰ ἱερὰ, τὰ τῆς οἰκογενείας

Καθήκοντα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Τὰ ἦθη σου ὦ ! γῆ μου θὰ σὲ σώσουν.

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Ἐὰν αὐτὸ δὲν δέχεσθε θὰ σὰς παρακαλέσω.

(σύρει ἐκ τοῦ κόλπου του κομψὴν θήκην)

Αὐτὰ τὰ μικρὰ δῶρα μου κυρία νὰ δεχθῆτε.

Περίεργος ἡ σύμπτωσις, εἰν' ὅσα τὰ παιδιὰ σας,

Χαριέστατα δακτύλια. Δι' αὐτὰ σὰς τὰ προσφέρω.

Δεχθῆτέ τα παρακαλῶ....Τὰ τέκνα σας μιὰ ἡμέρα

Θὰ μ' ἐνθυμοῦνται.

(καθ' ἑαυτὸν)

Σκέπτεται....

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Θεέ μου ποία τέλμη !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

ὦ ! πόσον τὰ περιφρονεῖ

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία εἶναι ὠραία.

Φέρουν στιλπνοὺς ἀδάμαντας, ἔχουν μεγίστη ἀξία.

ΦΩΤΕΙΝΗ (περιφρονητικῶς)

Ἀδάμαντας !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ.

Πιστεῦσατε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

(καθ' ἑαυτὸν)

Ἄν εἶν τιμία θά ἴδω.

Οἱ ἀδάμαντες μαγεύουσι τὸ γυναικεῖον φύλον

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Δάβετους καὶ πιστεύσατε ἔχουν μεγάλη ἀξία

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τέσσαρας κύριε ἀδάμαντας στυλπνότερους κατέχω.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἀδυνατῶ κυρία νὰ τὸ πιστεύσω.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τοὺς τέσσαρας μου ἀδάμαντας νὰ μάθετε ποθεῖτε ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ναὶ σεβαστὴ κυρία μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Τὰ τέκνα μου, ὁ σύζυγος, ἡ πίστις, ἡ πατρίδα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Εὐγενεστάτῃ ἀπάντησις μ' αἰσθήματα γενναῖα.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Εἶναι πτωχὰ τὰ τέκνα μου καὶ δι' αὐτὰ δὲν χρήζουσιν

Κοσμήματα πολύτιμα. Ὡστὴν Μάνην ἂν τὰ φέρουν

Θὰ τὰ περιφρονήσωσι, θὰ χάσουν τὴν τιμὴν τους.

Πίστευσατέ το κύριε. Ὡδὲ πλούτῃ δὲν ἀξίζουσιν.

Εἶν' ἄγνωστα, διότι πτωχὰ ἐδῶ ὅτῃν Μάνην ζῶμεν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὅποια θεῖα ἀρετὴ! ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καὶ οἱ ἄνθρωποι)

(ἡ Αἰκατερίνα ἵσταται ἐν τῇ κεντρικῇ θύρᾳ ἐκπληκτος κατασκοπεύουσα)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Κρυφίως συνδιαλέγονται. Θεέ μου τί προβλέπω

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Κυρία σὰς παρακαλῶ.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἀδύνατον !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

ὦ φρίκη !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πῶς, δὲν ἀποφασίζετε ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Θὰ τὰ δεχθῶ μὲ ὄρον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὅποιον ;

ΦΩΤΕΙΝΗ

Νὰ τὰ ἴδωσιν ὅτῃν οἶκον μου οἱ πάντες.

Καὶ νὰ τὰ ἀφιερῶσωμεν . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰπέτε μοι κυρία.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἄν θέλετε εἰς τὸ ἔργον μου αὐτοῖ θὰ ἐξοικονίσουν,

Τ' ἄστρον τῶν Μάγων . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δέχομαι.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

ὦ! ἀρετὴ σπανία.

(ἡ Φωτεινὴ λαμβάνει τὴν θήκην τὴν ὁποίαν καταθέτει ἐπὶ τῇ πέζῃς)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὅτι ὅτῃν κόσμον δυνατόν, ἐγὼ θὰ νὰ τὸ πράξω

Διὰ τὸ καλὸν τῶν τέκνων σου, τ' ἀνδρείου σου συζύγου,

Δι' αὐτὴν τὴν γῆν πρὸς πειθυμῶ νὰ ἴδω ἐλευθέραν.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Δύνασθε κύριε ναύαρχε ἂν θέλετε νὰ γίνῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶν' τ' ὄνειρον τοῦ βίου μου νὰ ἴδω εὐτυχισμένην
Τὴν γῆν αὐτήν. Εἰς τὸν Θεὸν κυρία σὰς τ' ὀρκίζω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(ὁ Ἀχμέτ κατασκοπεύει ἐκ μιᾶς τῶν παραπλεύρων θυρῶν, Ἀχμέτ,
Αἰκατερίνη κατὰ μέρος καὶ ὡς ἄνωθεν).

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἐνθέρμως πλησιάζει τὴν Φωτεινὴν.)

Θ' ἀναχωρήσω αὔριον, κυρία μου πρὶν φύγω,
Τὴν ὥρα αὐτὴν νὰ σὰς ἴδω διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω.
Μόνον εἰς σὰς θὰ ἐμπιστευθῶ ὑπόθεσιν σπουδαίαν,

ΦΩΤΕΙΝΗ

Τί λέγεις ; εἶν' ἀδύνατον !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία σὰς προσμένω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

ᾠ ! τί ἀκούω ; Συμφορά !

ΑΧΜΕΤ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἡ πενθερά της φρίττει.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγῇ τῇ φωνῇ παρακλητικῶς)

Ἐνα μυστήριον φοβερὸν θ' ἀφίσω στήν ψυχὴ σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

Μυστήριον !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἀδύνατον !

ΑΧΜΕΤ (πλησιάζει τὸν Σιουκιούρ σιγὰ πρὸς αὐτόν)

Τὸν ὄρκον σου θυμήσου.

Κατασκοπεύει ἡ μήτηρ σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀχμέτ)

Ποῦ μένει ;

ΑΧΜΕΤ

Ἐδῶ πλησίον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεέ μου !

(πρὸς τὴν Φωτεινὴν.)

ᾠ κυρία πρὶν φύγω...

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μὴ ἐλπίζεις !

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ τῷ Σιουκιούρ)

Φίλε μου οὐ προδίδεσαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ᾠ ! μὴ λησμονήσης.

Πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν οἶκον σου στιγμὴν θὰ ν' μ' ἀκούσης.

ΑΧΜΕΤ (μετὰ ζωνρότητας)

Ἀπεσταλμένος Κύριε τοῦ στόλου σὰς προσμένει.

(Ὁ Ἀχμέτ περιπαθῶς λαμβάνει τῆς χειρὸς τὸν Σιουκιούρ καὶ ἀγέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Φωτεινὴ ἡ δὲ Αἰκατερίνη βρίνουσα σιγὰ τῷ βήματι ὀπισθεν
αὐτῆς, μένει ἐκπληκτικῶς ἀνενίζουσα αὐτὴν ὀργίλως.)

ΦΩΤΕΙΝΗ (ἐκτός ἐκυτῆς)

Συνέντευξιν ! ... Νὰ αἰσ' ἀνθῆκε δι' ἐμὲ αὐτὸς ἀγάπην ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (καθ' ἑαυτήν)

ᾠ φρίκη !

ΦΩΤΕΙΝΗ

Σὺ Μανιάτισσα ζητεῖς νὰ ἐξαπατήηης ;

Μυστήριον θὰ ἐμπιστευθῆς δειλὲ εἰς τὴν ψυχὴν μου ;

Τί ! ἄπιστε σὺ εἰς ἐμὲ θὰ ἐξομολογήσης ;

Ἄν εἶν' μυστήριον ἔρωτος, δὲν θὰ βρεθῇ μαχαίρι

Νὰ σοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(σύρουσα ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς ἐγχειρίδιον προσφέρει
αὐτὸ μετ' ὀργῆς πρὸς τὴν Φωτεινὴν)

Ἐγὼ σοῦ τὸ προσφέρω

ΦΩΤΕΙΝΗ

(λαμβάνουσα αὐτὸ μετὰ θάρρους)

Αὐτὸ καὶ μόνον δύναται ἀθλίας τιμὴν νὰ σώσῃ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γυνὴ ἂν πέσῃ μιὰ φορὰ, πίπτει αἰσχροῦς διὰ πάντα,
Ποτὲ ἀπὸ τὸν βόρβορον δὲν θὰ 'σχωθεῖ, *καὶ νὰ φέρῃ*
Πρῶτῃ ἢ πατρὶς 'στὸν ὀλεθρον θὰ τὴν καταδικάσῃ.
Μ' αὐτὸ ἐὰν τὰ χεῖλη του προφέρουν ἀτιμίαν,
Νὰ τοῦ σπαράξῃ τὴν καρδίαν νὰ σὲ τιμήσῃ ὁ κόσμος.
Τῆς γυναικὸς τὸ πρῶτιστον στολίδι εἶν' ἡ τιμὴ τῆς.
Ἄν δειλιάσῃς νύμφη μου, τότε θὰ λησμονήσῃς
Ὅτ' εἶσαι μάνα, σύζυγος, ὀρθόδοξη, Ἑλληνίδα!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐκ τῆς καρδίας μου ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ θάρρος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(Λαμβάνει τὴν θήκην ἐμπεριέχουσαν τὰ δακτυλίδια·
μετὰ περιφρονήσεως βλέπει αὐτά).

Πολύτιμοι ἀδάμαντες εἰς τὴν πτωχὴν τὴν Μάνην;
Ποῖα φοβερὰ ἀντίφασις, ποῖα γελοῖα ἰδέα...
Πασσὰ μου, ἐδῶ ὅπου βλαστοῦν διὰ σὲ τριβόλοι, ἀγκάθια,
Σὺ ἔφερες τερπνὰ ἄνθη σου καὶ ῥόδα νὰ δωρήσῃς;
Πολύτιμους ἀδάμαντας, ἐδῶ ὅπου τὰ πάντα
Θυσίαν ἐπροσφέραμεν διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Γένους;
ὦ! δὲν κοσμοῦν ἀδάμαντες τὴν ἔντιμον πενίαν,
Τὰς χεῖρας ὅπου καίονται 'στοῦ τουφεκιοῦ τὴν φλόγα!
Σεῖς τύραννοι μὲ ὅμοια στολίζεται τὰς χεῖρας,
Τὰ σκῆπτρα σας ποῦ στήζωσιν ἀθῶων μαρτύρων αἷμα!
Πότε σκληροὶ θὰ μάθετε πῶς ἐλευθέρων πλούτη,
Δὲν εἶναι οἱ ἀδάμαντες, ἀλλ' ἡ Πατρίς, ἡ πίστις;

Ποτέ! γιατί 'ς τὰ σπλάγχνα σας φωλιάζει ἡ ἀτιμία
Ποῦ εἰς ἐσᾶς ἀπόβρεσε πᾶν αἶσθημα γενναῖον!

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἦκουσε πῶς τὰ ἐδέχθηκα, μὲ ποίαν συμφωνίαν;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, ἀλλ' αὐτὲς ἐπέμεινεν. . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἄω νὰ μὲ συναντήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ τὸν δεχθῇς!

ΦΩΤΕΙΝΗ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Μητέρα μου! . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ πιθυμῶ, τὸ θέλω!

Μήπως καὶ ἐδειλιάσας; ἢ μέσα 'ς τὴν καρδιά σου
Ἐπάγωσε τὸ αἶμά σου; μὴ λησμονεῖς ποῖα εἶσαι;
(δεικνύουσα τὸ ἐγχειρίδιον)

ΦΩΤΕΙΝΗ

Μία ἡρώϊς μ' ἐγέννησε καὶ δὲν θὰ δειλιάσω,
Νὰ τοῦ καρφώσω 'ς τὴν καρδιά αὐτό σου τὸ μαχαίρι.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐσὺ ἐκείνον νύμφη μου, ἄλλως ἐμᾶς θὰ σώσῃ,
Φρικτὴ θ' ἀνάψῃ μέσα 'δῶ δι' ὅλους ἐμᾶς τὴν φλόγα,
Ὅταν σημάνει ἡ πρόνοια τὴν τελευταίαν μας ὥραν.
Πήγαινε εἰς τὰ τέκνα σου παρηγοριὰ νὰ λάβῃς.
(ἡ Φωτεινὴ ἀσπαζομένη τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατερίνης ἀπέχετα)

Σ Κ Η Ν Η Ε Κ Τ Η

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ μίαν γυναικα νὰ δοθοῦν χρήματα, τίτλοι, δῶρα; . . .
Νὰ τὸ πιστεύω; . . μήπως εἶν' πρῶτόκουστον 'στὸν κόσμον; . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Θεὰ τῆς ὠραιότητος εἰς' ἐλαφρά· τὸ πλοῦτος
Σὲ σείρει εἰς τὸν ὄλεθρον, 'ς αἰώνιον καταδίκην.
Κατηραμένη γόησσα! πόσες φοραὶς τὸ αἶμα
Δι' ἐοὲ ἐχύθη!... Ναι κι' αὐτὴν ὅταν τὴν πρωτοεῖδα,
"Ἀγγελος μου ἐφάνηκε καὶ εἶναι ἀκόμη πλᾶσμα!...
Δι' αὐτὴν θὰ ἦλθε ὁ δαίμονας νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ,
Μὲ τὴν ἀγγελικὴν θωριὰ ποῦ φέρει... Φρίττει ὁ νοῦς μου
Εἰς ὅτι ἐγὼ αἰσθάνομαι... Μ' ἂν ποτὲ στέρξ' ἐκέινῃ;
'Εγὼ. ναι, μὲ τὰς χεῖρας μου τὴν ἄθλιά της καρδίαν,
Βαθεῖα μέσα 'ς τὰ στήθη της θὰ τὴν κατασπαράξω!...
Τί εἶναι ποῦ αἰσθάνομαι;... τὰ δάκρυά του φλογίζουν
Τὴν δεξιάν μου.... Κρύπτεται μὲς τὰ θερμά του δάκρυα,
Μέγα, φρικτὸν μυστήριον, αὔριον θὰ τ' ἀκούσω.
"Ἀτιμο ἂν ἦναι θὰ πιγῇ 'ς τὸ αἷμά του ἐδῶ μέσα....
Νὰ φοβηθῶ; τί; θάνατον; καταστροφὴν ἢ μνῆμα;
Μύριες φορὲς τ' ἀπάντησα δι' αὐτὸ δὲν τὰ φοβοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ καὶ ἡ ἄνωθεν

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία μου ἐσὺ θρηνεῖς, εἶναι χαρὰς ἡμέρα
Σήμερον διὰ τὸν οἶκόν σου, διὰ τὴν φιλτάτην Μάνην.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἔξαλλος)

Χάρ᾽;

ΑΝΘΙΜΟΣ

'Αγαλλιάσεως, χαίρ' ὅλη ἡ Πατρίδα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κι' ἐγὼ ἂν εἶχα δάκρυα, θὰ ἐκλαῖα....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί λέγεις;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σ' ἐμὲ ἐστράγγισε ἡ πηγὴ πρὸ χρόνων τῶν δακρύων.
'Δῶ δαίμονας εἰσχώρησε μὲ τίτλους καὶ μὲ δῶρα,
Φέρων ἀγγελικὴν μορφήν ἐδῶ νὰ ἀτιμάσῃ....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν σ' ἐννοῶ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

'Ο θρασυδείλος ἐ ναύαρχος 'δῶ ἦλθε.
Μὲ κολασμένους, ἀτιμούς σκοποὺς νὰ ἀπατήσῃ....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὴν φίλτατη πατρίδα μας;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν νόμφην μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κυρία....

Αὐτὴ τί τοῦ ἀπῆντησεν;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

'Εξέφυγεν ἐντίμως.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Κρύπτει αὐτὸς μυστήριον. Τὰ πάντα ἐδῶ γνωρίζει,
Καὶ τύσον, ὅσον σεβαστὴ ἐγὼ δὲν τὰ γινώσκω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν αὔριον τῆς νόμφης μου ἐδῶ μὲ παρακλήσεις
'Εζήτησε συνέντευξιν. Τί ἀπ' ὠραίαν θέλει
Εἰς ἀπιστος 'Οθωμανός;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Αὐτὴ θ' ἀπεποιήθη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εὐθὺς μολὶ τὸ ἀνέφερεν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τῆς εἶπες μὴ προσέλθῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄπ' ἐναντίας, ἐπέμεινα νὰ τὸν δεχθῇ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τί λέγεις ; !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διότι αὐτὸς θερμότατα τῆς εἶπε πῶς μυστήριον,
Θὰ τῆς εἰπεῖ, ἴσως αὐτὸ ποῦ 'ς ὅλους ἀποκρύβει.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὰ ἂν αὐτὸ κυρία μου προσβάλλει τὴν τιμὴν τῆς ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ ἀτιμία ποῦ βαθεῖα γεννᾶται 'ς τὸ σκοτάδι,
Ποτὲ δὲν μένει μέσ' 'ς αὐτὸ δλόκληρος θαμένη.
Φεύγει τὸ φίδι, κρύβεται, ἀλλ' ἔξω ἀπὸ τὴν μοιχὰ του,
Ἡ οὐρά του μένει καὶ θωρεῖ πῶς εἶν' βαθεῖα κρυμένο,
Ὡσὰν αὐτὸ δὲν κρύβεται 'ς τὰ σκότη ἢ ἀτιμία,
Ἀφίνει πάντα ὀπίσω τῆς τὰ δολερά τῆς ἴχνη.
Ἄν εἰς τὴν Μάνην ἀκρυθῇ 'ς τὸν Πύργον μου πῶς ἦλθε
Μὲ κατχθόνιους, ἄτιμους σκοποὺς, τί μ' ἀπομένει ;
Δι' αὐτὸ τῆς εἶπα, ἄκουσε, σοὶ τὸ ἐξομολογοῦμαι,
Μόλις τολμήσει ἔρωτος λέξιν νὰ τῆς προφέρει,
Νὰ τοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά, ἐδῶ νὰ ξεψυχήσῃ. . . .

(μετὰ φρίκης)

Θέλεις αὐτὸς 'ς τὴν Μάνην μας Πάρις νὰ γίνῃ, Ἑλένη
Ἡ νύμφη μου; ὦ ! συμφορά !

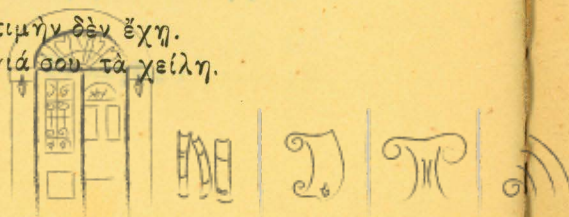
ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποτὲ μὴ τὸ πιστεύσης.

Ἄφες νὰ ἐξετάσωμεν μ' ὑπομὴν τὰ πάντα.
Πολλὰς φορὰς ἐν ἄσκεπτον βῆμα μᾶς καταστρέφει,
Πατρίδα, ἀγγόνια, τέκνα σου, κυρία μου λυπήσου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἄλλ' ἢ ζωὴ εἶναι θάνατος ὅταν τιμὴν δὲν ἔχῃ.
Αὐτὸ πολλάκις ἤκουσα, ἀπ' τ' ἁγιά σου τὰ χεῖλη.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μὴ πότε εἰπῆς τοῦ τέκνου σου λέξιν ἀπ' ὅσα εἶδες.
Ἀλλοίμονον ! ὅλ' νὰ χυθῇ ἐδῶ ποτάμι αἷμα !
Γνωρίζεις ποῦ ἢ ἐκδίκησις φθάνει ἐδῶ 'ς τὴν Μάνην,
Καὶ πόσα ἔτη ἄσβεστη δύναται ν' ἀπομείνῃ.
Ποῖος ποτὲ δύναται νὰ παύσῃ τὴν ὀργὴν του ;
Ἐδῶ θ' ἀνάψῃ πόλεμος ποῦ χρόνοι δὲν θὰ σβύσουν.
Θέλεις ποῦ ἢ πατρίδα μας νέον Ἴλιον νὰ γίνῃ ;
Κι' ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἢ νίκη τῆς νὰ κλαύσῃ ;
Καὶ νὰ σβυσθῇ 'ς τὰ μνήματα ἢ ἐκδίκησις τῆς Μάνης ;
Ψυχρὰ νὰ νὰ ἐξετάσωμεν ὅδ' μέοις τι συμβαίνει,
Διότι 'ς τὸν νοῦν μου, πίστευσε, κακοῦργον δὲν τὸν βλέπω.
Μύρια, ἀναρίθμητα κακὰ ἢ φαντασία πλάττει.
Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ βαίνωμεν μὲ σκέψιν καὶ μὲ κρίσιν.
Δύναται βῆμα ἄσκεπτον 'ς ὄλεθρον νὰ μᾶς σείρῃ.
Ὑπομονὴν ἀξάντλητον ἔλαβεν ὁ Σωτῆρας,
Ἐν τῷ φοβερῷ λιθοστρωτον 'κει ἐπάνω 'ς τὸν σταυρὸν του.
Ὑπομονὴν, ἢ Πρόνοια θέλει μᾶς διοικήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἐν ἀμυχανίᾳ καὶ ἐκπλήξει)

Πνευματικέ μου. . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου τί ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅσες φορὰς τὸν εἶδα

Ταράττεται ἢ καρδιά μου, 'ς τὴ σάρκα μου τὸ αἷμα,
Νὰ τρέχῃ τὸ αἰσθάνομαι ψυχρὸ, κρυσταλλωμένο.
Μέσα βαθεῖα 'ς τὴν μνήμην μου τὴν ὄψιν του τὴν βλέπω,
Καὶ μοῦ σπαράζει τὴν ψυχὴν, τὴν κρίσιν, τὴν καρδίαν !
Εἶν' δυσεξήγητον δι' ἐμὲ ὅτι τὸν ἀποβλέπει.

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Θεέ μοι εὐσπλαγχνίσου τὴν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὸ βλέμμα, ἢ θωριά του,
Φεύγουν 'ς τὸν νοῦν μου ὡς ὄνειρα, βαθεῖα μὲς τὴν ψυχὴ μου

Ὡς τόσαι ἐλπίδες σβένονται ἔς ἀπελπισμένον ἄδην.

Πότε τὸν βλέπω δαίμονα μέσα ἔς τὸ λογικόν μου,
Καὶ πότε τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ψυχὴν μου σεῖρει,
Μὲ λύπην, μὲ συμπάθειαν ἀνέκφραστον, ἁγίαν.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τὸ αἷμά του νὰ μὴ χαθῇ. Ἐνὰ καὶ μόνον εἶδα
Σ' αὐτόν ποῦ μ' ἐσυγκίνησε τὴν ἄθλιά μου καρδίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μετὰ σεβασμοῦ τὴν δεξιάν μου ἡσπάσθη,
Τὰ δάκρυά του ἔρρευσαν τὰ ἡσθάνθη ἡ ψυχὴ μου,
Ὅσον ποτ' ἄλλα δάκρυα καρδίας συντετριμμένης.
Ἐγήρασα πνευματικὸς καὶ τὰς καρδίας γνωρίζω.
Πότε Πασσᾶς ἀσπάσθηκε ἐνδὸς Παπᾶ τὸ χέρι;
Δι' αὐτὸ ἐσκέφθην. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου τί;

ΑΝΘΙΜΟΣ (μυστηριωδῶς)

Ὅθωμανὸς δὲν εἶναι !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κι' ἐμὲ τὴν χεῖρα ἔβρεξε μὲ τὰ θερμὰ του δάκρυα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (ὡς ἄνω)

Αἰκατερίνη. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου τί;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναί· ἄπιστος δὲν εἶναι.

Μυστήριον μέγα, φοβερὸν τοῦ θλῖβει τὴν καρδίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ὅποιον πατέρα νὰ ἦν' αὐτό;

ΑΝΘΙΜΟΣ

ὦ! σεβαστὴ κυρία,
Ὁ Ὑψιστος τ' ἀνέσπερον τὸ φῶς τῶν μυστηρίων,
Τὰ τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς τ' ἀπόκρυφα γινώσκει !

Σ Κ Η Ν Η Ο Γ Δ Ο Η

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μὲ ἀπέστειλε νὰ σᾶς εἰπῶ ὁ υἱός σας,
Ἐδῶ μὲ τὸν πνευματικὸν νὰ μείνετε, θὰ ἔλθῃ.
Μὲ φίλους καὶ μὲ προεστούς.

(θέλων ν' ἀναχωρήσῃ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μεῖνε.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Προστάξετέ με.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τώρα ποῦ μένει ὁ ναύαρχος;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Πρὸ ὀλίγου εἶδα, ἐθαύμασα, ἐσπάραξε ἡ καρδιά μου,
Ἀκόμη τρέμει. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δειλιάς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (μυστηριωδῶς)

Τὸν ναύαρχον τὸν εἶδα,

Καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα ἂν ᾔθελα τ' ἀκούσει
Ἀπ' ἄλλον, ναί· σᾶς βεβαιῶ τὰ μάτια μου τὸν εἶδον,
Κι' ἀκόμα, ἀκόμα δυσπιστῶ. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἀνυπομόνως)

Λέγε λοιπὸν, τί εἶδες;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μακρὰν τὸν ἀκλουθοῦσα,
Ἦτο περίλυπος, Θεέ ! ποῖος θὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ ; . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐξηκολούθει. . .

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μπαίνοντας ἔκαμε τὸν σταυρόν του,
Ἐσταύρωσε τὰ χερίά του, ἐθρήνει ἡ ψυχὴ του.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν ἔσφαλα κυρία μου, Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Εἰς τὸν σταυρὸ ἐγονάτισε καὶ τὸν ἐσταυρωμένον
Ἀγκάλιασε, ἀσπάσθηκε, ἔκλαιε, ἐθρηνοῦσε,
Ἐσυγινήθηκα κι' ἐγὼ, ἔχυσα θερμὰ δάκρυα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μέγας Σὺ εἶσαι Κύριε ! 'ς τ' ἀπόκρυφα Σὺ μόνος
Ῥίπτεις τὸ φῶς τ' ἀλάνθαστον.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μου μήπως σ' εἶδε ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὁχι, διότι ἔμεινα 'ς τὸ γυναικεῖον κρυμμένος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τί ἄλλο εἶδες ;

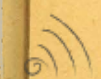
ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἄφισε χρυσὰ φλωριά 'ς τὸν δίσκον
Τῆς Ἐκκλησίας ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιόν του
Περίλυπος, δακρύβρεκτος μὲ χέρια σταυρωμένα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πήγαινε καὶ ν' ἀκολουθῇς παντοῦ τὰ βήματά του,
Διὰ νὰ γνωρίζωμεν τί αὐτὸς ἐδῶ διαγνώσεται.

(Ὁ Τζανέτος ἀπέρχεται.)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἰδοὺ ὁ υἱὸς σὰς ἔρχεται. Κυρία σ' ἱκετεύω
Ὑπομονήν. Ὁ Ὑψιστος θέλει μᾶς δικαιοῦνται.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

(Ὁ Πέτρος συνωδευόμενος ὑπὸ πλείστων φίλων καὶ προσώπων ὅπλι
σαένων. — Ὁ Σιουκιὺς ὀπίσθεν παραπλεύρου θύρας ἀκροᾶται, ὁ δ
Γιουζούφ ἐν τῇ κεντρικῇ κατασκοπεύει.)

ΠΕΤΡΟΣ

Ἀνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν
Τὸν ὄρκον μου τῆς πίστεως δεχθῆτε, τὸν προσφέρω
Ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ, τῆς σεβαστῆς μητρὸς μου.

(σύρει τὸ ξίφος, τὸ αὐτὸ πράττουσι πάντες.)

Εἰς τὸν Θεὸν ὀρκίζομαι, εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Γένους,
Εἰς τὴν ἀνδρείαν Μάνην μας, 'ς τὰ πατρικά μας ὅπλα,
Τὸ Γένος, τὴν Πατρίδα μου πιστὰ νὰ ὑπερασπίσω,
Καὶ μὲ τὴν τελευταίαν μου βανίδα τ' αἱματὸς μου !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Κι' ἐγὼ τὸν ὄρκον ἔδωσα εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Μάνης !
(προτείνουνσι πάντες τὰ ξίφη ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ Πέτρου)

ΑΝΑΦΕΑΣ

Πάντες σοὶ ὀρκιζόμεθα ὑποταγὴν καὶ πίστιν,
Τὸ αἷμά μας νὰ χύσωμεν δι' ἐοῆ, γιὰ τὴν Πατρίδα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί ! Τοῦ Ἐθνους οἱ ἀγῶνες
Εἶναι ἀγῶνες πίστεως. Ὁ Ὑψιστος μὴ μέρα
Τὴν Ἐθνικὴν τὴν νίκην μας μὲ δάφνας θὰ στολίσῃ.
Τέκνα μου ἄνευ πίστεως, καλὸν δὲν ἀποκτᾶται,
Αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Προεστοί! Εἰς σὰς ψυχὴ τῆς Μάνης

Τὸ ποθητὸν τὸ τέκνον μου θερμὰ σὰς παραδίδω.

Νὰ ζήσῃ ἐν τῷ μέσῳ σας ἢ ἐνδόξως ν' ἀποθάνῃ!

Τέκνον μου τώρα ἢ πατρίς. τὸ πᾶν δι' ἐσὲ θὰ ἴηται,

Πᾶσαν ἐλπίδα σου δι' αὐτὴν νὰ τρέφῃ ἢ ψυχὴ σου,

Τοῦ οἴκου σου, τῶν τέκνων σου μένει 'ς ἐμὲ ἢ φροντίδα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἐνθουσιῶν πλησιάζει τοὺς ἀνωθεν).

Ἀνδρεῖοι τῆς Μάνης προεστοί! Ἐάν ποτε τὴν γῆν σας

Ἐένου πιέσει δύναμις ἐμὲ ν' ἐνθυμηθῇτε.

Τὸ ξενικόν μου φόρεμα, αὐτὸ καρδιὰ σκεπάζει

Ποῦ πάντοτε ἐξετίμησε ὅθ' εὗρε τὴν ἀνδρείαν.

Μὴ ἀμφιβάλλετε εἰς ἐμὲ, ὅρκον τιμῆς σὰς δίδω,

Ὅτι θὰ μ' εὗρετε παντοῦ πρωτόττην σας καὶ φίλον!

ΓΙΟΥΣΟΥΦ (καθ' ἑαυτὸν)

Τετέλεσται! (ἀπέρχεται).

ΠΕΤΡΟΣ

Ἡ πατρίδα μου σ' εὐγνωμονεῖ διὰ βίου.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τῆς Μάνης ὅλοι οἱ προεστοὶ ναύαρχε σοὶ προσφέρουν

Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας των θερμὴν εὐγνωμοσύνην.

(οἱ προεστοὶ ἀπέρχονται μετὰ τοῦ Πέτρου)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ εὐτυχῶς, ἢ δυστυχῶς, τῆς γῆς αὐτὰ τὰ τέκνα,

Ὅλίγας λέξεις ἔχωσι,...

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄλλ' ἀγαθὴν καρδίαν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δύνασθε κύριε ναύαρχε εἰς τὸ μακρόν μου γῆρας

Νὰ ἐμπιστευθῇτε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μάλιστα, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποίους λόγους ἤλθατε εἰς τὴν πτωχὴν τὴν Μάνην;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἀφελῶς)

Διότι πολλάκις ἤκουσα ὅτ' εἶναι γῆ ἀνδρείων,

Καὶ 'ς τὰ πεδία τῆς τιμῆς ἔδρεψαν νίκης δάφνας,

Αὐτὰς πρέπει νὰ σέβηται ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης,

Κι' εἰς ξένην χώραν ἂν ποτὲ αὐτὰς τὰς ἀπαντήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποῖον λόγον κύριε ὁδωρήσατε τοῦ υἱοῦ μου

Τὸν τίτλον;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἶναι δώρημα ἐκεῖνος τοῦ Σουλτάνου,

Διότι ἐκτίμησε εἰς αὐτὸν τὴν γενναιότητά του.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πῶς τόσον χρήμα ὁδωσατε τ' ἀρχαίου μου ὑπηρέτου;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμαθον ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν οἶκόν σας πρὸ χρόνων,

Μὲ πίστιν, ἀφοσίωσιν. Εἶναι σπανία ἢ πίστις

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν. Ἐβράβευσα κυρία,

Μίαν σπανίαν ἀρετὴν καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πῶς κύριε ἠδυνήθητε τὰ πάντα αὐτοῦ τοῦ οἴκου

Τ' ἀπόκρυφα νὰ μάθετε;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἀπὸ πληροφορίας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρὸς τί σὰς ἐνδιέφερον;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πεισθῇτε ὅτι πρὸ χρόνων

Ἦκουσα καὶ ἐθαύμασα τοῦ οἴκου σας τὴν δόξαν,

Τὸν ἱερόν του σεβασμὸν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Διὰ ποῖον σκοπὸν ἐδώσατε τοῦ Ἱερέως τὸ χρῆμα
Μὲ τόσην γενναιότητα ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Διὰ τὴν ἐλεημοσύνην.

Πρώτιστος εἶναι δι' ἐμὲ, κυρία μου, ὁ νόμος,
Ὅστις διατάσσει νὰ ἐλεῇ ὁ πλούσιος τοὺς ἀθλίους.
Παντοῦ αὐτὸ ἔγω ἔπραξα, διότι ἡ ποθητή μου,
Ἡ μήτηρ μου μοῦ ἔλεγεν ὅταν μ' ἀποκοιμοῦσε
Ἵς τ' ἀγαπητό της τὸ πλευρό· «Τέκνον μὴ λησμονήσης
Τοὺς πένητας νὰ ἐλεῇς διὰ ν᾿ ἄχης τὴν εὐχή μου».
Εἰς τὴν εὐχὴν της, πίστευσε, ἐγὼ χρεωστῶ τὰ πάντα.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μήπως καὶ εἰς τὴν Μάνην
Δὲν πάσχουν χῆρες, ὀρφανὰ, πτωχοὶ οἰκογενειάρχαι ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὁμολογεῖ τὴν πίστιν μας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(ἐξέρχουσα τοῦ κόλπου της τὴν θήκην τῶν δακτυλιδίων).

Πρὸς ποῖον αὐτὰ τὰ δῶρα,

Τὰ τιμαλφῇ προσφέρατε μὲ τόση ἐπιμονὴν σας ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (συστελλόμενος)

Τὰ ἐπρόσφερα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τῆς νύμφης μου γιὰ τὰ μικρά τῆς τέκνα.

Ἄφου δὲν τὰ ἐδέχθηκε ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἵς τ' ὠραῖον κέντημά της

Τ' ἀφιέρωσα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (περιφρονητικῶς)

ὦ ! λάβετε δὲν ἔχει ἡ Ἐκκλησιά μου
Ἀνάγκην δωρημάτων σου !

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Πράϋνε τὴν ὀργὴν σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κυρία, συγγνώμην σὰς ζητῶ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τ' ἀγγόνια μου ὅδω μέσα

Τὰ ἀνατρέφει ἡ μάνα τους μὲ ἀγῶνα καὶ στερήσεις.
Ἀδάμαντες ἔς τὴν γῆν αὐτὴν θὰ γίνοντο τριβόλοι,
Μ' αὐτοὺς ἐδῶ τ' ἀγγόνια μου τὸ πᾶν θὰ ἐλησμόνουν,
Θὰ τ' ἀπεκύρηττα ἐγὼ ἡ πρώτη εἰς τὴν Μάνην.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δώρημα τόσον φιλικὸν κυρία μ' ἐπιστρέφεις
Μὲ τόσην περιφρόνησιν.

(καθ' ἑαυτὸν)

ὦ ! αἰσθήματα γενναῖα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μίαν ἀκόμη ἐρώτησιν.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Προστάξατε κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ἀχμέτ καὶ οἱ ἄνωθεν. Ὁ Ἀχμέτ ἐν τῇ κεντρικῇ θύρᾳ ἀποῖται.)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σήμερον σεῖς ἐκλαύσατε ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας,
Σὲ εἶδον, ἀσπασθήκατε Χριστὸν ἐσταυρωμένον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (καθ' ἑαυτὸν)

Κλείσε Θεὲ τὰ χεῖλη μου !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

AXMET

(δρομαίως ἐρχόμενος, σιγὰ τῷ Σιουκιούρ)

Μὴ λησμονεῖς τὸν ὅρκον,
Ἵς αὐτὸν ἡ τύχη κρέματα συζύγου σου καὶ τέκνων.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Τὸν Φίλιπ' εὔρε 'Αθανάηλ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (σιγὰ τῷ 'Ανθίμῳ)

Ἦχῶ εἶν' τῆς φωνῆς του,

Καὶ ἡ σκιά του ἀχώριστος.

AXMET

Τοῦ στόλου σᾶς προσμένει

Ἄπεσταλμένος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (παρὰ τῷ 'Αχμέτ)

Μ' ἔσωσες. Κυρία συγχώρησόν μοι

Ν' ἀναχωρήσω, με καλεῖ ὁ νόμος, τὸ καθήκον.

(Ὁ Σιουκιούρ ἀπερχέται μετὰ τοῦ 'Αχμέτ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πνευματικέ μου ἐσάλειψες ὁ νοῦς μου ἔσθα βλέπω.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐγὼ κυρία ἐπείσθηκα, Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι,

Διότι πρὸ ἴλιγου ὠρκίσθηκα. . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰπέ μοι.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ναί· νὰ σώσῃ

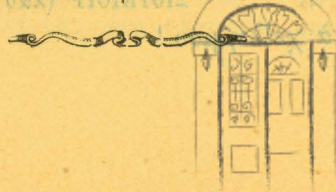
Τὸ Γένος! ἐν προαίσθημα μού λέγει, ὅχι μόνον

Ὅτ' εἶναι τέκνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ τοῦ Γένους!

Εἰκὼν

(Ὁ "Ανθιμος μένει μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας δεόμενος, ἡ δὲ Αἰκατερίνη ἔχθαμβος μένει βλέπουσα τὸν Σιουκιούρ ἀπερχόμενον.)

Πίπτει ἡ αὐλάτα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Νύξ. Αἴθουσα ἐν τῷ πύργῳ τῶν Μικρομυχιλίων, εὐπρεπῶς κεкуσμημένη καὶ φωταγωγημένη, μετὰ θυρῶν καὶ παραθύρων παραπλευρῶν. — Θρα-νεῖα, τράπεζαι, διβάνια. — Ὁ 'Αχμέτ εἰσέρχεται δρομαίως καὶ τεθο-ρβημένος, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ 'Αλῆ.)

AXMET

Ἄλῃ μου, τέκνον ποθητὸν τ' ἀγαπητοῦ μου φίλου,
Μήπως δὲν σὲ προστάτευσα ἔς τὸν στόλον τοῦ Σουλτάνου;
Τί δι' ἐσὲ δὲν ἔπραξε καλὸν ὁ ναύαρχός μας;
Νέον σὲ ἐπροβίβασε χάριν ἡμοῦ. Τί φοβεῖσαι;
Καὶ μένει κρύπτουσα εἰς ἐμὲ μυστήριον ἡ ψυχὴ σου;

ΑΛΗΣ

Ἐγὼ τὸ πᾶν πρὸς σὲ χρεωτῶ, σοῦ εὐγνωμονῶ διὰ βίου

AXMET

Σὺ κλαῖεις; Ποῖον τὸ αἶτιον; Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.
Μόνον ἔς ἐμὲ ἐμπιστεύθηκε τὸ μέλλον ὁ πατήρ σου.
Σὺ τρέμεις. . . σοῦ ὠμίλησα ὡς φίλος τοῦ πατρός σου,
Ἄλλ' ἐπιμένεις φοβερὸν μυστήριον ἀποκρύβεις.
Μήπως αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι προσβάλλει τὴν τιμὴν μου;

(μετὰ σοβαρότητος)

Σιωπαίνεις. . . Πλέον δὲν σ' ἐμίλει ὁ φίλος τοῦ πατρός σου,
Ἄλλ' ἀρχηγός σου! εἰπέ μοι τί πιέζει τὴν ψυχὴν σου;
Πρὸ ὀλίγου σὺ μυστηριωδῶς, μοι εἶπες ὅτι θέλεις
Μόνον ἔς ἐμὲ τί φοβερὸν νὰ ἐξομολογήσῃς.
Πῶς μένεις τώρα σιωπηλός; Ἐδῶ Θεὸς θ' ἀκούσῃ,
Κι' ὁ φίλος ὁ προστάτης σου. Εἰπέ μοι τί φοβεῖσαι;
Μὴ συμπεραίνεις ὅτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σώσω

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τὴν ὑπαρξίν σου ἂν αὐτὴ εἰς κίνδυνον διατρέχει;
Τίς δύναται ἀπέναντι ἐμοῦ νὰ τὴν προσβάλῃ;

ΑΛΗΣ

(συγκεκινημένος ρίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχμέτ βαλάντιον)
Συγχώρησόν με πρὸς Θεοῦ.

(γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ Ἀχμέτ, ὅστις ἐγείρων αὐτὸν λαμβάνει
ἀνὰ χεῖρας τὸ βαλάντιον)

ΑΧΜΕΤ

Ναί, ἀλλ' εἰπέ μοι πρῶτον,
Ποῖος τὰ τόσα χρήματα σοῦ ἐπρόσφερεν; Νὰ μάθω
Διὰ ποῖον λόγον τὰ ἄβας; μόνον ᾧ ἐμὲ ἐμπιστεύσου,
Διότι γνωρίζεις σ' ἄγ' ἢ πῶ ὅσον καὶ ὁ πατήρ σου.

ΑΛΗΣ

Μοῦ τὰ ἐπρόσφερε ὁ Γιουσούφ σήμερον τὴν πρωΐαν.

ΑΧΜΕΤ

Διὰ λόγον βέβαια σοβαρόν.

ΑΛΗΣ

Τρέμω νὰ σοὶ τὸν εἶπω.

ΑΧΜΕΤ

Κρύπτεις λοιπὸν ἐν ἔγκλημα, σὺ ὄργανον θὰ γίνῃς,
Ἐνὸς κακούργου;

ΑΛΗΣ

Πίστευσε, ποτὲ δὲν θὰ τὸ πράξω.

ΑΧΜΕΤ

Ὅσα σὺ μ' ἐμπιστευθῇς, εἰς τὸν Θεὸν σ' ὀρκίζω,
Θέλω τὰ θάψει πίστευσε ᾧ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς σου,
Ἵ ἐμὲ δὲν ἐμπιστεύεσαι; . . . ᾧ τὸν πατρικόν σου φίλον;
(μεθ' ὀργῆς)

Φύγε λοιπὸν, καὶ μὴ ποτὲ ἐγὼ σὲ συναντήσω,
Διότι ἐκ μέρους μου σκληρὰς πικρίας θὰ δοκιμάσῃς.

ΑΛΗΣ

ὦ! εἶναι θάνατος δι' ἐμὲ, προστάτα μου ὁ θυμός σου.

ΑΧΜΕΤ

Λέγε λοιπὸν ἢ ἀλλοῖμονον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

ΑΛΗΣ

Γινώσκεις ὅτι ὁ Γιουσούφ εἶν' ἀρχηγὸς τοῦ πλοίου
Εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετῶ. Γνωρίζεις πόσον εἶναι
Ἀπάνθρωπος, ὑποκριτής, ἀπατεὼν καὶ δόλιος.

ΑΧΜΕΤ (μετὰ στοργῆς)

Ἐσφαλα, τὸ ὁμολογῶ δι' ὅλα αὐτὰ ποῦ λέγεις.
Διότ' ἔπρεπε σὺ πάντοτε νὰ μένης ᾧ τὸ πλευρό μου,
Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ ᾧ δὲν θὰ ἀποχωρήσῃς.
Τώρα λοιπὸν θὰ μοῦ εἰπῇς;

ΑΛΗΣ

Δι' αὐτὸ ᾧ ἐσὲ προσήλθα.

ΑΧΜΕΤ

Ἀπὸ καρδίας σὲ συγχωρῶ.

ΑΛΗΣ

Χθὲς τὴν πρωΐαν ἐκεῖνος

Μ' ἐκάλεσε ᾧ ἀπόκρυφον δωμάτιον τοῦ πλοίου,
Μ' ὥρκισε μὲ μυστικισμόν.

ΑΧΜΕΤ

Ὁ ἄθλιος τί σοῦ εἶπεν;

ΑΛΗΣ

Ἐὰν ποτὲ τὸν ὄρκον μου δὲν ᾧθελα τηρήσει
Θὰ μ' ἐσφαζε, θὰ μ' ἔρριπτε ᾧ τὰ βάρη τῆς θαλάσσης.
Ἡ ὀργή του ἦτο φοβερά. Συμπέρανα πῶς τόσον
Θὰ ἦτο τὸ κακούργημα ποῦ μ' ᾧθελ' ὄργανόν του.

ΑΧΜΕΤ

Εἰπέ μοι ἔδωσες ἐσὺ εἰς τὸν κακούργον πίστιν;

ΑΛΗΣ

Ὅχι. Κρυφίως ᾧλθα ᾧ τὰ πάντα νὰ σοῦ εἶπω
Διότι τοῦ βίου μου εἶσαι σὺ ὁ ἀληθὴς προστάτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΜΕΤ

Πώς ἐμπιστευθήκα 'ς ἐσέ;

ΑΛΗΣ

Διότι δὲν εἶχε μάθει.

Τὸ σέβας π' ἔχω πρὸς ἐσὲ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην.

Νόμισε δὲ πῶς μ' ἔσυρε 'στὴν γνώμην του τὸ χρῆμα,

Κι' ὅτι ἡ ὀργή του ἐπέβηλε 'ς ἐμὲ τὴν θέλησίν του.

ΑΧΜΕΤ

Σοῦ εἶπεν ...

ΑΛΗΣ

Ἐκ τοῦ πλοίου μου νὰ λάβω μίαν λέμβον,

Δέκα μοῦ ὀνομάτισεν ἐμπιστευμένους ναύτας,

Διὰ νὰ μὲ συνοδεύσωσι, καὶ τοὺς ὁποίους μοῦ εἶπεν

Ὅτι ἄδρὰ ἐπλήρωσε διὰ νὰ μ' ἀκολουθήσουν,

Καὶ μετ' αὐτῶν νὰ διευθυνθῶ πρὶν ἢ αὐγὴ χαράξει,

Κρυφίως καὶ ταχύτατα εἰς τὴν πρωτεύουσά μας,

Ἵνα ἐγχειρίσω ἐγὼ αὐτὸς τοῦ σεβαστοῦ Βεζύρη,

Αὐτὴν του τὴν ἐπιστολὴν κ' εὐθὺς νὰ ἐπιστρέψω

Τότε ὑποπτεύθηκα δι' ἐσέ: ὅτι κακὸν τι τρέχει.

Διότι ἐγνώριζα καλῶς ὅτι αὐτὸς πολλάκις

Ἐφθόνησε τὴν πρὸς ἐσὲ συμπάθειαν τοῦ ναυάρχου.

Τὸ ἔγγραφόν του λάβετο· οὐ δὲ ν' ἀποφασίσῃς.

ΑΧΜΕΤ

(λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, βιαίως τὴν ἀποσφραγίζει
καὶ ἔντρομος ἀναγινώσκει)

» Βεζύρη πολυσέβαστε. Εἰσήκουσα ὡς πάντα

» Τὰς διαταγὰς σου καὶ δι' αὐτὸ τώρα καθυποβάλλω

» Εἰς τὰς βαθείας σκέψεις σου ὅσα στὴν Μάνην εἶδα

» Μάθ' ὅτι ὁ Σιοκιοῦρ Πασᾶς Ὁθωμανὸς δὲν εἶναι,

» Ἀλλὰ ραγιᾶς καὶ Ἑλληνας, καὶ Χριστιανὸς τὴν πίστιν.

(Ὁ ΑΧΜΕΤ πεφοβισμένος)

Ἄποια ἀπροσδόκητος Ἰούδα προδοσία!

(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

» Αὐτὸς εἶν' τέκνον ποθητὸν Πιέρρου Μαυρομιχάλη.

» Τίτλους καὶ δῶρα ἐπρόσφερε βαθύπλουτα 'στὴν Μάνην,

» Ὁρκίσθη ἐνώπιον προεστῶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,

» Νὰ ὑπερασπίζεται αὐτοὺς μὲ ὅσα ἔχει μέσα.

(ἔντρομος)

Ἄποια φρίκη! ... τί μυεῖ ... τὸ τέρας, ... ὁ προδότης!

(ἐξακολουθεῖ)

» Αὐτὰ Βεζύρη ἤκουσα, κρυφίως τὰ ἐμπιστεύθη

» Σ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν καὶ τοῦ πιστοῦ του Ἀχμέτη,

» Αὐτὸν δὲ ἐμπιστεύεται, ἐμὲ καταδιώκων.

» Φοβούμενος μήπως ποτὲ τὸ μυστικόν του μάθῃς,

» Καὶ εἰς ὑμᾶς Βεζύρη μου τ' ἐμπιστευθῶ μὴ μέρα.

(μετ' ὀργῆς)

Ἐὰν ἡ προδοσία σου ἤθελε λάβει χώραν,

Θὰ ἐπιπτον δύο κεφαλαί ... θὰ πέσῃ ἡ δική σου! ...

(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

» Νὰ πέσῃ τὸ κεφάλι μου 'στὰ πόδια σου Βεζύρη

» Ἐὰν δὲν εὕρῃς ἀληθῆ ὅσα ἐγὼ σοῦ γράφω»

ΑΧΜΕΤ (παράφορος)

Σὺ μόνος τ' ἀπεφάσιες νὰ πέσ' ἡ κεφαλὴ σου.

Ὁ Δαίμονας ἡ τύχη σου, δειλὲ δὲν θὰ σὲ σώσουν!

Ὅποιον φρικτὸν κακούργημα μὲ καταχθόνια μέσα

Ὁργάνωσε 'στὸν Ἄδην τῆς ἡ ἀμαρτωλῆ ψυχῇ σου!

(Πρὸς τὸν Ἀλὴν συγκεκινημένος)

Ἀλῆ μου φίλε μου πιστέ, σοῦ εὐγνωμονῶ διὰ βίου,

Σὺ ἔσωσες τὸν ναύαρχον, τὸν πατρικόν σου φίλον.

Εἰπέ μου, τώρα ποῦ εἶν' αὐτός; Ἐπέστρεψε 'στὸν οἶκον;

ΑΛΗΣ

Καὶ πρὸ πολλοῦ, 'στὴν κλίνην του τώρα βεβαίως κοιμᾶται.

ΑΧΜΕΤ

Ἀπὸ καρδίας σ' εὐχαριστῶ. Διὰ νὰ σωθῇς μετάβα,

Εὐθὺς 'στὴν ναυαρχίδα μας εἰς τὰ δωμάτιά μου.

Τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ λάβε, νὰ τὸ προσφέρῃς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ ὑπασπιστοῦ μου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ προφυλάξει.

ΑΛΗΣ

(λαμβάνει τὸ δακτυλίδιον καὶ ἀπέρχεται)

ΑΧΜΕΤ (μόνος σκεπτόμενος)

Ὅποια φρικτὴ, ἀνόσιος ἰδέα μοῦ ἐπῆλθε;

Ἐγκλημα! ... ποῖον; φρικτὴ δ' νοῦς ποῦ τὸ διατρέχει! ...

Ναί· πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, τὸ ἔγραψεν ἡ τύχη...

Ἄν ζήσῃ αὐτὸς ἐχάθημεν... Πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

Κι' ἐγὼ ἄς περάσω τὰ δεινὰ ποῦ εἰν' δι' ἐμὲ γραμμένα...

Γιουσοῦφ κακοῦργε ἔσκαπτες τὸν τάφον μας κρυφίως,

Ἄλλὰ σ' ἐκείνον ἄφρευκα ἀπόψε θὲ νὰ πέσῃς...

Σὺ τὸν Ἀλῆ φοβέριζες ὅτ' ἀπέλαγα νὰ θάψῃς,

Ἄλλὰ ὅτ' ἀθήθῃ τοὺς ἐοῦ θὰ βρῇς αἰώνιον μνημα!

Ν' ἀποφασίσω, διότι αὐτὸς δύνατ' αὐτὴ τὴν νύκτα

Νὰ μεταβῇ ὅτ' οὐ πλοῖον τοῦ κι' ἂν ἄλλα ἰδεῖ ἀντ' ἄλλων

Τί δύσκολον νὰ διευθυνθῇ εὐθὺς αὐτὸς ὅτ' ἐν Πόλιν;...

(πλησιάζει εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ)

Δειλὴ! ὁ ὕπνος τῆς ζωῆς ὅτ' οὐ πνον τοῦ θανάτου

Θέλει σὲ σείρει. Ὁ τάφος σου ὅτ' ἐν λήθην θέλει μείνει,

Ἐὰν ἐπιβουλεύεσσο τὴν ἄθλια τὴν ζωὴν μου

Θὰ σ' ἐσυγχώρουν. Ἀλλὰ σὺ ἐσκέπτεσσο ν' ἀνοίξῃς

Τοῦ φίλου μου τῶν τέκνων τοῦ, συζύγου τοῦ τὸν τάφον.

Ναί· πλέον τ' ἀπεφάσισα πρέπει νὰ ἀποθάνῃς

(γονυπετεῖ)

ὦ! Παντοδύναμε Θεὲ εἰν' μέγα τὸ ἐγκλημά μου,

Ἐὰν δὲν εὕρω ἄνεσιν εἰς τὸν αἰώνιον κόσμον,

Εὐχῆσου με πρὶν κταβῶ μέσα στοῦ μαῦρο μνημα,

Στὴν γῆν ν' ἀφίσω εὐτυχῇ τὸν φίλον τῆς ψυχῆς μου.

(ἐγείρεται μετὰ φρίκης)

Ἡ τελευταία ὥρα σου θρασυδαίει σημαίνει

Ὁ θάνατός σου τὴν ζωὴν πολλῶν ἀθώων θὰ σώσῃ!

(παραφύρως φέρεται ἐνώπιον παραπλεύρου κεκλεισμένης θύρας, κειμένης ἀπέναντι ἐκείνης τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ. Κτυπᾷ αὐτὴν ἐλαφρῶς. Παρευθὺς ἀνοίγεται ἐνώπιον τῆς ὁποίας περὶ στανταὶ δύο δυσειδεῖς μαῦροι, κωφάλαοι δῆμιοι, ὅμοιοι τῶν ὁποίων μένουσι πλησίον τῶν ἰσχυρῶν Ὀθωμανῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΑΧΜΕΤ καὶ οἱ ἄνωθεν

Ὁ Ἀχμέτ λαμβάνει ἓνα ἐξ αὐτῶν τῆς χειρὸς, ὁ ἑταῖρος παροκολουθεῖ. Μένωσι ἐνώπιον τῆς θυρᾶς τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσοῦφ. Μετὰ χειρονομιῶν ὁ Ἀχμέτ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἓνα πνίξωσι τὸν Γιουσοῦφ. Διστάζωσι ἄλλ' ἐνθαρρύνονται καθ' ἡν στιγμὴν ὁ Ἀχμέτ ρίπτει πρὸ τῶν ποδῶν ἐκάστου βρ' ἀντίον, τὸ ὅποιον λαμβάνουσι μετὰ σατανικῆς χαρᾶς. Αὐτοὶ σιγᾷ εἰσέρχονται ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀχμέτ κλείει τὴν θύραν, καὶ λαμβάνει τὴν κλεῖδα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΧΜΕΤ μόνος

Τί εἰν' αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι; Ἐπάγωσε ἡ καρδιά μου,

Ῥίγος θανάτου, συμφορά! τὰ μέλη μου διατρέχει.

Θεὲ μου εὐσπλαγχνίσου με, ὁ χάρος μετ' ὀλίγον

Ζωῆς ἐδῶ τιν' ὑπερὶ τὴν ὥρα θὰ σημάνῃ!

Πόσα δεινὰ δι' ἐμὲ ἔγραψες ἀδίκος εἰμαρμένη,

Τὸ μέλλον μου κατέστρεψες. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐλπίδες

Ὅνειρα τῆς νεότητος ἐσβέβησαν ὅτ' ἐν χεῖλιν,

Τοῦ τάφου ὅπου θ' ἀνοιχθῇ καὶ θὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ

Τὸ στυγερὸν μου ἐγκλημα.

(μετὰ μικρὸν σκέψιν)

Δὲν θὰπραχθῇ ἂν θέλω.

(πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν τοῦ Γιουσοῦφ)

Δύναμαι ἀκόμη τὴν ζωὴν ὁμοίου μου νὰ δώσω...

Νὰ ζήσῃ! διότ' ἂν ἐγκλημα ἐγὼ ποτὲ θὰ πράξω

Θάνατι δι' ἐμὲ μαρτύριον δι' ὅλον μου τὸν βίον.

(ἀποπειρῶν νὰ τὴν κλεῖδῃ ἓνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Μετὰ μικρὸν σκέψιν.)

Μ' ἂν ζήσῃ αὐτὸς ὅτ' ἀκριβὲν ἔχω ὅτ' ἐν γῆς τὴν ὄψιν.

Θὰ νὰ τὸ ρίψῃ ἀδάκρυτος σι' ἀπέραντα τοῦ τάφου!

(παραφύρως ρίπτει ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ τὴν κλεῖδα)

Ἡ τύχη τ' ἀπεφάσισε πρέπει νὰ ἀποθάνῃ!

Ὅποια φρικτὴ! ὥς ὅχεντρα φαρμακερὰ σπινθίσκει.

Τὰ μέλη μου. ὦ! σβύνεται ὁ νοῦς μου, ἡ καρδιά.

(ἐντρομος μεγάλη τῇ φωνῇ)

Σῶσε Σιουκιὺρ τὸν φίλον σου...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ και ὁ ἄνωθεν

(Ὁ Σιουκιούρ εἰσέρχεται δραμαίως, μένει ἔκπληκτος βλέπων. Μὲντοι τὸν Ἀχμέτ ὅστις εὐρίσκεται ἐν παραφορᾷ.)

ΑΧΜΕΤ

Δι' ἐσὲ ὦ! τὴν ψυχὴν μου,
'Στὸν ἄδην ἐπαρέδωσα. Σὺ εὐτυχὴς νὰ ζήσης.

(πίπτει ἐπὶ διβανίου)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πλησιάζων συγκεκινημένος τὸν Ἀχμέτ)
Παραλογεῖ.

ΑΧΜΕΤ (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγειρόμενος)

'Ω! ζῆσε σὺ τὸν τάφον μου νὰ σκάψης
Μ' ἄρκεις ε' αὐτὸν ἐν δάκρυ σου δλόθερμον νὰ χύσης.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

'Αχμέτ τί λέγεις; συγκινεῖς τὴν ἄθλιαν τὴν ψυχὴν μου.
'Ομίλει. Σὺ ἀδηνμονεῖς. Εἰπέ μου τί σὲ θλίβει;
Καὶ τὴν ζωὴν μου δι' ἐσὲ νὰ δώσω ἵνα ἴδω
Εἰς τὸ ἄγνό σου πρόσωπον καὶ πάλιν τὴν γαλήνην.

ΑΧΜΕΤ

(ἐγείρεται ἐκτὸς ἑαυτοῦ)

Γαλήνην; πλέον 'στὴν ὄψιν μου δὲν θὰ ἴδῃς στὸ μέλλον.
'Αρκεῖ στιγμῆς δυστύχημα νὰ καταστρέψῃ βίον.
Μέσ' τὴν ψυχὴν μου ἤρχισε αἰώνια τρικυμία,
Βρίνω σὲ θάλασσα ἄπειρη χωρὶς ἓνα λιμάνι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τί λέγεις; δὲν σὲ ἐννοῶ. Παραλογεῖς. Σὺ κλαίεις.

ΑΧΜΕΤ

Τὸν θάνατον αἰσθάνομαι, στὰ μέλη μου διατρέχει,
Συντρίβεται 'στὰ στήθη μου ἡ ἄθλιά μου καρδιά.

(Ἀκούονται ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσούρ φρενέται οἰμωγαὶ
θανάτου. — Ὁ Ἀχμέτ ἐκτὸς ἑαυτοῦ μετὰ πνιγνῆς φωνῆς)

ΑΧΜΕΤ

'Ακου τοῦ ἄδου ἀνοίγονται τ' ἄσπια μαῦρα σπλάχνα!.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φρίκης φωναί!

ΑΧΜΕΤ

Τετέλεσται!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θὰ ἴδω.

(Ὁ Σιουκιούρ ὁρᾷ πρὸς τὸ μέρος τῶν οἰμωγῶν, ὁ Ἀχμέτ
ἐναγκαλιζεται αὐτὸν περιπαθῶς)

ΑΧΜΕΤ

'Εδῶ μέινε.

(ἐν παραφορᾷ)

Μία ψυχὴ ἀπέδρασε. . . Ἦτο φωναί θανάτου
Αἱ οἰμωγαί! 'Ω! συμφορά, ἀνοίγει ἓνας τάφος. . .
'Εγὼ αὐτὸν ἀνέσκαφα. . . 'στὰ βάθη τοῦ ἓνα θύμα
Σκληρότατα τὸ ἔρριψα. . . Ἡ δλόφρικτη σκιά του.
Παντοῦ θὰ μοῦ ἦναι ἀχώριστος εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα. . .
Κρύψέ με σῶσε με Σιουκιούρ! μὲ ἀναθεματίζει,
'Ιδὲ πελώρια ἔρχεται μὲ χέρια ξαπλωμένα. . .
'Ω! σῶσε με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Δὲν σ' ἐννοῶ.

ΑΧΜΕΤ

Μεῦ σβύνει τὴν πνοήν μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(Σφίγγων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του)

'Ω! φίλτατέ μοι. . .

ΑΧΜΕΤ

Σ' ἔσωσα. Θέ μου συγχώρησόν με.

'Ανάγνωσον.

(Δίδει πρὸς τὸν Σιουκιούρ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γιουσούρ τὴν
ὁποῖαν αὐτὸς μετ' φρίκης ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

'Ω! φοβερά, 'Ιούδα προδοσία!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Εἰπέ μου τί σὺ ἔπραξες ὥς λέγεις νὰ μὲ σώσῃ ;
Φρικτὸν βεβαίως ἔγκλημα.

AXMET

Ναί. Θεέ μου !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Κρύος ἰδρῶς

Γέει ἐκ τοῦ μετώπου σου. Ἡ χεὶρ σου εἶναι παγωμένη
Ἀχμέτ εἰπέ τοῦ φίλου σου, τί ἔπραξες ; Σὺ τρέμεις.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ παρήγορος τοῦ βίου σου ; Σὺ κρύβεις
Ἐγκλημα, πῶς δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ τ' ἀποσβέσω ;

AXMET

Ναὶ δύνασαι ἀπ' τὴν πρόσκαιρον αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον
Ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ

(δεικνύει τὸν οὐρανὸν)

Ἀδύνατον !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰπέ μου τί σὲ θλίβει ;

AXMET

Μάθετο.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἡ καρδία μου ὅτ' αἰχλὺν τὸ προσμένει.

AXMET

ὦ φίλος σὺ νὰ μοῦ εἰπῇς «σὲ συγχωρῶ Ἀχμέτη».

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

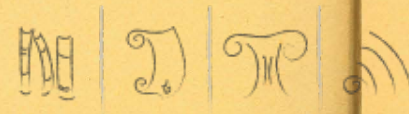
Συγγνώμην παρ' ἐμοῦ ζητεῖς ; Σὺ ὅστις ἀπ' τὸν τάφον.
Μύριες φοαῖς μὲ ἔφερες εἰς τὴν ζωὴν. Ὅποια
Φρίκη ταραττεῖ τὴν ἀγνὴν, εὐαίσθητον ψυχὴν σου ;

AXMET (συγκεκινημένος)

Συγχώρησόν με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πίστευσε ἐξ ὅλης μου καρδίας.

AXMET

(ἐναγκαλίζεται σφόδρα περίλυπος τὸν Σιουκιούρ)

Θέλεις νὰ ἰδῇς ὅποια σιὰ, τὴν ἄθλιά μου καρδία,
Θὰ πνίγῃ εἰς τὰ δάκρυα ὅτ' αἰσθάνῃς τῆς θά χύνη
Θανάτου δηλητηρίον ; Φίλε ἐλθὲ καὶ εἶδε,
Τὸ ἔγκλημα ποῦ τὴν ψυχὴν ὅτ' αἰσθάνῃς μου οὐρεῖ.

(Ὁ Ἀχμέτ ἔντρομος λαμβάνει τῆς χειρὸς τὸν Σιουκιούρ τὸν φέρει ἐνώ-
πιον τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ Γιουσούφ. Διὰ τῆς κλειδῆς ἔντρο-
μος ἀνοίγει τὴν θύραν, ἐκ τῆς ὅποια βιαίως ἐξέρχονται οἱ δῆμιοι—
Ὁ Σιουκιούρ μετὰ φρίκης ὀπισθοχωρεῖ, οἱ μαῦροὶ δρομαίως ἀπέρ-
χονται)

AXMET (μετὰ πνιγνῆας φωνῆς)

Εἰσελθε, ἰδέ, συγχώρησον τὸ στυγερὸ ἔγκλημά μου !

(Δεικνύει τοῦ Σιουκιούρ τὴν ἀνεωγμένην θύραν. Ὁ Σιουκιούρ εἰσέρχεται
ἐν τῷ δωματίῳ, μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται ἔντρομος ὀπισθοχωρῶν. Ὁ
Ἀχμέτ γονυπετῇ τὸν περιμένει.)

AXMET

Συγχώρησόν με !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(σφόδρα συγκεκινημένος ἐγείρει αὐτὸν)

Ἔρωσες ἐμέ, τὴν σύζυγόν μου
Τὰ τέκνα μου. Ὁ Ὑψιστος θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν σου !

Εἰκὼν

(Μετ' ἐνθέρμου στοργῆς ἐναγκαλίζονται. Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αΐθουσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μαυρομιγᾶ) — Θύραι καὶ παράθυρα πρὸς ἄμφοτερά τε πλευρά. Ἡ Αἰκατερίνη εἰσερχεται περίλυπος, προσβλέπει εἰς ἓνα τῶν παραθύρων βαδίζει πρὸς αὐτὸ δρομαίως βλέπουσα πρὸς τὸ ἔξω

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἵστοῦ Ταυγέτου τὴν κορφή, δλόχαρη προβαίνεις,
Αὐγὴ μου δροσοστάλακτη, ῥοδοστεφανωμένη,
Ἦσο χαρὰ τῆς νεότητος μου καὶ στὰ γηράματα μου,
Πόσες φοαῖς χρυσή μου αὐγὴ στῆς Μάνας τὰ ταμπούρια
Μ' εἶδες στὸν ὦμον φέρουσα τὸ φλογερὸ τουφέκι,
Ποῦ χάρου βέλι ἔστολνε μὲς τ' ἄπιστα τ' ἀσκέρια...
Ἐγήρασα χρυσὴ μ' αὐγὴ, δὲν μ' ἔγειραν τὰ χρόνια,
Μ' ἔγειραν τὰ σκοντάματα, καὶ τὸ χυμένο αἷμα!
Μ' ἀκόμα εἶναι ζωντανὴ ἡ ἄθλια μου καρδιά,
Καὶ ὅτῃ χρυσὴ τὴν ὄψι σου περίλυπος σοῦ στέλνει,
Τὸν ὑστερὸ τῆς στεναγμοῦ, τὸ θρήνο τῆς, τὸ δάκρυ!...

(φέρειται πλησίον τῆς κεντρικῆς θύρας)

Τζανέτο πιστέ μου, ξύπνησε, αὐγερινὸς προβαίνει...

(ἐπιστρέφει πλησίον τοῦ παραθύρου)

Περίλαμπο ἀστέρι μου ποῦ τὸ σταυρὸ εἰκονίζεις,
Ὅμοιο μ' ἐσὲ εἰκόνισα ὅτῃς Μάνης τὴν σημαίαν,
Ποῦ πάντοτε ἀνεδείχθη, καὶ ὅτῃ μάχη νικηφόρος,
Καὶ δάφναις τὴν ἐστόλισαν τοῦ Γένους τὰ παιδιά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ καὶ ἡ ἀνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Προστάξατε κυρία μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σήμερον θὰ μοῦ δώσῃς,

Τῆς πίστεώς σου δείγματα.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πότ' ἔλειψα κυρία.

Νὰ μὴ σοῦ δώσω δείγματα τρανὰ τῆς πίστεώς μου.;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναί, τὸ γνωρίζω, εἶσαι οὐδ' ὁ πλέον ἐμπιστευμένος
Τοῦ οἴκου μου, δι' αὐτὸ πρὸς σὲ τὴν σήμερον προτρέχω.
Νὰ λάβω δείγματα αὐταπαρνήσεως, θάρρους.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μου διὰ τὸν οἶκον σου θυσία ἐγὼ νὰ γίνω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μετὰ ψυχρότητος)

Πόσα ὅτῃν Πύργῳ ἀπέμειναν πυρίτιδος βαρέλια;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Πενήντα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ναὶ δὲν ἔσφαλές. Εἰπέ μου, τὴν ζωὴν σου
Θὰ ἔδιδες γιὰ τὴν τιμὴν τῶν Μαυρομιχαλαίων;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Σ' αὐτοὺς τὴν ἀφιέρωσα πρὸ χρόνων σεβαστὴ μου.
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἂν δυνατόν δι' αὐτοὺς νὰ παραδώσω.
Πρόσταξε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Εἰς τοῦ Πύργου μου τρέξε τὰ μαῦρα βάθη,
Ὅπου κοιμᾶται ὁ θάνατος. Ὅταν 'κεῖ μέσα ἀκούσεις,
Λυπητερὰ τοῦ Πύργου μου τὸ σήμαντρον σημαίνει,
Θυμήσου νὰ μὴ φοβηθῇς, στιγμὴ μὴ δειλιάσεις....

(σύρει ἐκ τοῦ σελαχίου τῆς πιστόλιον, τὸ ὁποῖον προσφέρει
τοῦ Τζανέτου)

Μ' αὐτὸ τὸν χάρον ἄφοβα, 'κεῖ κάτω νὰ ξυπνήσῃς.
Ὅπου κοιμᾶται εἰς τὴν βαθὺν τοῦ ἄδου τοῦ τὸν ὕπνον....
Σὺ τρέμεις; τὰ γηράματα μὴ σφόδρα τὸ θάρρος;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Λησμόνησες δι' εἶσαι οὐ δ' ὁ πρῶτος μπαῖραχτάρης,
Ποῦ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ἐκάρφωνες στὰ τόσα
Το' Ἀρβανιτιάς καὶ τῆς Τουρκιάς τ' ἄτιμα τὰ ταμπούρια;!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία μου.....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐδειλίαςες; Δὲν εἶσαι πλέον Μανιάτης;!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐγὴράσα ὅτ' ὁ πόλεμον, θάνατον δὲν φοβοῦμαι,
Ἀλλὰ νὰ γίνω δῆμιος!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σωτήρ ἐσὺ θὰ γίνῃς.

Τί μένει;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ἐγὼ δῆμιος νὰ γίνω ἀποφασίζεις;
Τὰ τέκνα σου, τ' ἀγγόνια σου ἐγὼ νὰ θυσιάσω;
Ἐγὼ ποῦ τ' ἀνάθρεψα μέσα ὅτ' ἡν ἀγκαλιὰ μου;
Τὴν γενεὰ νὰ σβύσω ἡγὼ τῶν Μαυρομιχαλαίων;!
Ποῦ εἰς αὐτὴν τὸ Γένος μας τόσας στηρίζει ἐλπίδας;
Δὲν θάβρω τόπον νὰ σταθῶ, ποῖα γῆ θὰ νὰ μὲ λυώσῃ;
Καὶ τὴν ψυχὴ μου ἢ κόλασις κ' αὐτῇ, θὰ τὴν ξεράσῃ!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τόπον γιὰ μνήμα ἐὰν ζητεῖς;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ναί!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στῶν Μαυρομιχαλέων

Τὸ μνήμα θὰ ἀναπαυθῇς ἂν τῷ γραφῇ ἡ μοῖρα.
Μὴ ἐξετάζῃ ἡ πίστις σου τί σκέπτομαι, τί θέλω.
Σήμερον ἀπεφάσισα ἐδῶ ζωὴν ἢ τάφον!

Ἄν ἐδειλίαςες ἐσὺ, νομίζεις πῶς στὴν Μάνην.

Δὲν θαῦρω γενναϊόκαρδον δῶ μέσα νὰ μὲ σώσῃ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ λαμβάνει τὸ πιστόλιον

Στάς διαταγὰς μου εἰμ' ἐγὼ Θεὸς μου εὐπλάγχχνισον.
Τὰ τόσα ἀθῶα πλάσματα ποῦ χαίρει ἐδῶ ἡ ψυχὴ μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἐσὲ ποῦ τόσον τ' ἀγαπᾷς σ' ἐκλεξα νὰ τὰ σώσῃς.
Καὶ τοὺς Ἀγγέλους μου ἐσὺ πιστὲ νὰ παραδώσῃς,
Εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν!

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Νὰ γίνῃ ἡ θέλησίς σου.

Σὺ δὲ Κυρία;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ μετὰ πικροῦ γέλωτος

Ἦτοτερὴ στὴν τάφον ποῦ θ' ἀνοίξῃς,
Ὅτι πέσω, αὐτοῦ γιὰ νὰ γενῶ αἰώνιον σκέπασμά του.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὅτι ἀκουσθῇ τὸ σήμαντρον, στὰ ὅπλα θὰ νὰ κρᾶξῃ
Τὴν Μάνην, καὶ φρικτόκαρδος πόλεμος θὰ ν' ἀρχίσῃ.
Ποῖος θὰ νὰ μείνῃ ζωντανὸς στὴ Μάνη ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ,
Ὅτ' ἀκούσῃ ἐχάθησαν οἱ Μαυρομιχαλεοί
Γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου τους, διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Γένους;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αὐτὸ ἐγὼ ἐπιθυμῶ μετὰ τὸν θάνατόν μου,
Ἡ Μάνη νὰ ἐκδικηθῇ ὅλην τὴν γενεὰ μου,
Νὰ ποτισθῇ τὸ μνήμα τῆς, μ' Ἀγαρινῶν τὸ αἷμα!
Ὅτι νὰ σημάνῃ σήμερον μνημόσυνον, ἡ νίκην,
Ἡ θὰ νὰ ζήσῃ ἡ Πατρίς, ἡ ἐρείπια θὰ νὰ γίνῃ,
Ἡμεῖς θ' ἀναπαυόμεθα μεσ' ἐνδοξον κιβούρη.
Σ' ἐμᾶς οἱ ζῶντες θὰ εὐλογοῦν μιὰ περασμένη δόξα!
Διὰ τοὺς δειλοὺς ποῦ σβύννονται ὅτ' ἡν ἔρμη των τὴν κλίνην
Χρῆζουν τὰ μαῦρα δάκρυα, τὰ νεκρικὰ τραγούδια,
Καταστροφὴ καὶ πόλεμος εἶναι τὰ μοιρολόγια.
Π' ἀνήκουν εἰς τοὺς Ἡρώας, καὶ μάρτυρας τοῦ Γένους!
Παρὶ νὰ πέσωμε ἄδοξοι, κάλλιο μὲς τὸ κιβούρι,
Νὰ μᾶς σκεπάσῃ ἡ τιμὴ κ' ἡ δόξα τῆς πατρίδος!
Τί μένεις;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (γονυπετῆς)

ὦ! κυρία μου προσμένω τὴν εὐχὴ σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην μου λάβε καὶ τὴν εὐχὴ μου.

Ὁ Τζανέτος ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς Αἰκατέρ. καὶ δρομαίως ἀπέρχεται.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (μόνη)

ὦ! τύχη τί μοῦ ὑφύλαξες γιὰ τὰ γεράματά μου!
Δόξα σοι κύριε! Ἀδάκρυτὴ εἰς τὸ μαρτύριον βαίνω.

(Πλησιάζει βραδέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Φωτεινῆς
βλέπει πρὸς τὰ ἐντὸς μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ὀργῆς)

Ἐξύπνησε... ἐνδύεται... πόσον ὠραία εἶναι...
Ἀγγέλου ἔχει τὴν μορφὴν, εἶθε καὶ τὴν καρδίαν...
ὦ! νόμφη μου ἂν ἡμάρτανες μὲ στεναγμόν, ἢ βλέμμα,
Μὲ λέξιν, μ' ἓνα σου παλμόν, μ' αὐτό μου τὸ μαχαίρι
Ἐγὼ τὴν ἄθλια σου καρδίαν θὰ τὴν κατασπαράξω.
Ἐδῶ πρὶν τοῦ θανάτου σου θὰ ἰδῆς βαθεῖαν νοιγμένο.
Τὸ μνημα διὰ τὰ τέκνα σου· γιὰ τὰ δικά μου τέκνα!

(μετὰ παραισίας)

Ζωὴ ἂν γίνης δαίμονας, ε' ἐμὲ θὰ βρῆς τὸν ἄδην.
Πρὸ τὴν ψυχὴν σου αἰώνια θὰ μαρτυρεῖ ἡ ψυχὴ μου,
Στ' ἀπέραντα θὰ τρέχαμεν ε' ἀξάντλητο σκοτὶδι.
Ὅπου δὲν θὰ βρῶμε ποτὲ λιμάνι σωτηρίας!

(ὀπισθοχωροῦσα)

Ἐρχεται... Εἶν' τὸ βλέμμα μου εὐλόφωτο ἀκόμα,
Ἐπάνω σας θὰ στωλησθῇ καὶ δὲν θὰ τοῦ ξεφύγῃ
Νεῦμα σας, θλίψις, σπαρχμός, ἀπόκρυφόν σας δάκρυ!

(ἀποσύρεται· μένει κατασπασμένη ὀπισθεν ἡμιεκκλινόμενης θύρας)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Σιουκιὸς εἰσέρχεται τεταραγμένος, ἀκολουθοῦμεν ε' ὑπ'
τοῦ Ἀχμέτ. Αἰκατερίνη κατὰ μέρος.)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἵπτον πατρικὸν τὴν οἶκον μου· μιὰ ὥρα θὲ νὰ μείνω,
Θλίψιν, πικρίαν φοβερὰν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου,
Διότ' ἴσως πλέον δὲν θὰ ἰδῶ μητέρα ἀδελφόν μου,
Εἰς τὰ δεινὰ τῆς τύχης μου σὺ μόνος μ' ἀπομένεις

(ἐναγκαλιζεται περιπαθῶς τὸν Ἀχμέτ)

ΑΧΜΕΤ

Θὰ εὖρη πάντοτε σ' ἐμὲ τόσῃν θερμῇ φιλίαν,
Ἡ ὁποία ἐν τῷ μέλλοντι θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πόσοι τὸ μεγαλεῖον μου φθονῶσι εἰς τὸν κόσμον,
Ἄν ἔβλεπον τὰ στήθη μου ποῖα σπαράζει λύπη.
Τοὺς τίτλους μου, τὰ πλούτη μου δικαίως θὰ περιφρόνῃ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καθ' ἑαυτὴν

Σιγὰ συνδιαλέγονται

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ συγκεκλινημένος

ὦ! ποθητὴ μου μήτηρ.

ΑΧΜΕΤ

Θυμήσου ἔχεις σύζυγον, τέκνα καὶ ὁ Σουλτάνος
Πεῖρος εἶσαι ἂν μάθῃ ἄφευκτα θ' σ' ἀποκεφαλίσῃ.
Λησμένησες; ἐσώθημεν χθὲς ἀπὸ προδοσίαν!
Μήπως καὶ θέλεις ὅμοια παρ' ἄλλου νὰ μᾶς σείρῃ.
Εἰς φοβερὰν, ἀπάνθρωπον, ἄτιμον καταδίκην;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Συντρίβεται ἡ καρδίαν μου

ΑΧΜΕΤ

Τὰ δάκρυα σὲ προδίδουν.

Ἄδω ἔρχεται ὁ Ἱερεὺς.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγὼ τοῦ εἶχα γράψει.

ΑΧΜΕΤ

Μεῖνε· μὴ λησμονήσῃς

Τὸν ὅρκον σου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ ναι ποτὲ

(Ὁ Ἀχμέτ ἀπέρχεται)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ, ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, (κατὰ μέρος)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἦλθα στὰς διαταγὰς σου

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Σ' εὐχαριστῶ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Σὺ τέκνον μου θερμά, πικρὰ δακρύζεις,
Τούρκος ἂν ἦσαι ἀδιαφορῶ. Πρῶτον καθήκον μου εἶναι,
τῶν τεθλιμμένων ἐν τῇ γῇ παρήγορος νὰ εἶμαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Θεέ μου Παντοδύναμε !

ΑΝΘΙΜΟΣ παρακλητικῶς

Πίστευσε ἡ ψυχὴ μου

Προσμένει εἰς τὰ χεῖλή μου νὰ σὲ παρηγορήσῃ.

Ἡ παναθλία μου κααδιὰ ἐγήρασε σταις θλίψεις,

Καὶ ἡ καρδιὰ ποῦ πολλὰ ἐπέρασε στὸν κόσμον

Μέσα της ἔχει ἀφθονο παρηγοριάς τὸ δάκρυ.

Εἶναι ὁ θεὸς ἀξάντλητη γλυκιὰ πηγὴ εὐσπλαγχνίας.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ σιγῇ τῇ φωνῇ

Εἰπέ μου πάτερ, ἂν ἐγὼ Θεὸν Σταυρὸν πιστεύω,

Καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν

ΑΝΘΙΜΟΣ

ὦ ! τέκνον μου προχώρει

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικέ μου ἂν θὰ σωθῶ, εἰπέ μου ;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἡ ψυχὴ μου,

Ἀγάλλεται. Εἰν' τοῦ Χριστοῦ ἀπειρὴ εὐσπλαγχνία,

Ἀπ' τὸν Σταυρὸν συγχώρησε καὶ τὸν ληστὴν παιδί μου.

Ποιὸς ἐπίστευσε εἰς αὐτὸν καὶ ἄνεσιν δὲν εἶρε,

Στὴν θλιψὶν ἀνεξάλειπτη, θερμὴν παρηγορίαν ;

Εἶναι τῆς θείας προνοίας τὸ ἔλεος μεγάλο,
Σ' ἄγνὸ μέσα εἰσχωρεῖ, ὁ ὕστερος καὶ ὁ πρῶτος,
Ὅπου ζητοῦσιν εἰσοδὸν μ' ἓνα ἐγκάρδιον δάκρυ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς δόλοθερμα πατέρα,

Δατρεύω

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐκκολούθησε

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ μεγάλη τῇ φωνῇ

Θεὸν ἐσταυρωμένον !

ΑΝΘΙΜΟΣ δεινῶς

Μέγας Σὺ, εἶσι Κύριε, τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου,

Ἐλέησον παντοδύναμε σῶσε τῆς ἁμαρτίας.

Εὐλόγησον τὸ δάκρυ μου νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καθ' ἑαυτὴν

Σφύδρα ἐσυγκινήθηκα. Δὲν ἐννοῶ.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰπέ μου

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικέ μου σου ζητῶ ὅρκον τῆς πίστεως μας.

Ὅτι πρὶν δὲν θὰ εἰπῇς ὅσα σοῦ ἀναφέρω.

Τὸ μυστικόν μου θαφeto 'στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου.

Ἄν μίαν λέξιν ἐξ αὐτοῦ προφέρεις θὰ ἀνοίξης

Τέκνου μου καὶ συζύγου κ' ἐμοῦ αὐτοῦ τὸν τάφον.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἵπτον ὕψιστον ὀρκίζομαι στοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα,

Ὅτι θὰ μένη αἰώνια θαμμένο 'στὴν ψυχὴ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ σιγαλῇ τῇ φωνῇ

Εἰς τὸν σταυρὸν στ' ὀρκίζομαι Ὁρθόδοξος δὲ εἶμαι,

Ἐλλῆν τὸ Γένος !

ΑΝΘΙΜΟΣ

ὦ ! Θεέ, ποίαν χαρὰν Ἀγίαν

Ἐχυσες στὴν καρδίαν μου . . .

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μόνον ἀπίστου φέρω

Τὸ φόρεμα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀγάλλεται. εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἴμ' Ἑλλήν ἐγεννήθηκα ὅτ' ἐνδοξόν μας Γένος·
Εἰς οἰκογένειαν ποῦ τιμᾷ τὴν φίλην μας πατρίδα!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(καθ' ἐαυτήν)

Σιγὰ δμιλοῦν, ὁ Ἄνθιμος ἀδημονεῖ . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Βεβαίως

Τύχη σκληρὰ θὰ σ' ἔσυρε ὅτ' ἔθνος τῶν ἀπίστων.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Νόμος σκληρὸς ἀπάνθρωπος . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὅστις σκληρὰ ἐπιβάλλει

Τ' ἄτιμο παιδομάζωμα εἰς τ' ἄτυχόν μας Γένος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τοῦ νόμου ἐκείνου εἴμ' ἐγὼ πτέρη ἀθλιοῦ θύμα.
Εἰς τὴν Τουρκιὰ ἀνετράφηκα ἀπὸ μικρὰ ἡλικία
Ἄλλ' εἰς ἐκείνην ἔμεινε Ἑλληνικὴ ἡ καρδιά μου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Τέκνον μου μὴ λησμονήσῃς τὴν πίστιν μας στὰ ξένα·
Ὅμοιους μας μὴ μαρτύρησῃς στὴν γῆ τὴν σκλαβωμένη·
Μὴ ἔχυσῃς στὸ ἔθνος μας ἀδελφικὸ μας αἷμα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ποτὲ τ' ὀρκίζω στὸν Θεόν, στὰ Ἅγια π' ἀνυψώνεις.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Μήπως ποτὲ τὸ ξίφος σου συνώμωσε κρυφίως.
Δι' αὐτὴν τὴν γῆν ποῦ ἔγεινε ἡ γῆ τοῦ μαρτυρίου.
Ὅπου καθ' ὥρα, συμφορά! σταυρώνει ἓνας κόσμος.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὸν Σταυρὸν πατέρα μου ποῦ φέρω σοῦ τ' ὀρκίζω.
Ὅτι δὲν ἐσυνώμωσα δι' αὐτὴν μου τὴν πατρίδα!

(ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ σταυρὸν)

Γνωρίζεις τὸν Σταυρὸν αὐτόν; Μύριες φοαῖς πατέρα
Μές τὴν Τουρκιὰ τὸν πότισα μ' ὀλόθερμά μου δάκρυα

(ὁ Ἄνθιμος λαμβάνει τὸν Σταυρὸν)

Εἶνε δικόσου δώρημα. Ἰδέ. . . .

ΑΝΘΙΜΟΣ

Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

(Ὁ Σιουκιούρ δεικνύει τῷ Ἀνθίμῳ τὸ ὕπ' σθεν μέρος τοῦ Σταυροῦ)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πνευματικὲ μου ἀνάγνωσε ἐπάνω ὅτ' ὁ Σταυρὸν σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ

(ἀναγινώσκει μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως)

«Ὁ Ἄνθιμος τῷ μαθητῇ Γεωργίῳ Μαυρομιχάλῃ»

(μετὰ κτανύσεως θέλει νὰ γονυπετήσῃ ἄλλ' ὑποκρίνεται ὑπὸ τοῦ Σιουκιούρ)

»Ὡ! Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου»
«Οὐδεις λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου»
Ἄλλὰ ὦ τέκνον ποθητὸν εἶπέ μοι ποῖος εἶσαι;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ὁ μαθητὴς δ' Γιώργης σου, τὸ τέκνον ποῦχε κλάψει
Ἡ μήτηρ μου, ὁ πατέρας μου, Σὺ πάτερ τόσα ἔτη!

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου παντοδύναμε! δός μου στιγμὰς ἀκρόμα,
Τὰ ἅγια θεῖα ἔργα σου στὴ γῆ μου νὰ δοξάσω!
Ὡ! τὴν χαρὰν μου τέκνον μου, λέξεις ἐγὼ δὲν ἔχω,
Νὰ τὴν ἐκφράσω. Ἰδέ τὴν εἰς τὰ θερμά μου δάκρυα,
Χαρὰς αὐτὰ εἶναι δάκρυα ποῦ πνίγουν τὴν καρδιά μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(καθ' ἐαυτήν)

Στὴν ὄψι του χαρποῖαν συγκίνησιν ἐγὼ βλέπω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πάτερ μου, σὲ εὐχαριστῶ, ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου.
Ἐδῶ ἡ νύμφη μ' ἔρχεται, μ' αὐτὴν ἐδῶ νὰ μείνω,
Εἰς τὴν ἀθῶα τῆς ψυχῇ θὰ ἐμπιστευθῶ τὰ πάντα.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀλλὰ πρὶν μάθε. Πρὸς Θεοῦ τέκνον μου νὰ μ' ἀκούσης..

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (παρκλητικῶς)

Ἐδῶ τὴν ἐπερίμενα. Ἔρχετ' εἰσάκουσόν με.
Παρακαλῶ σε, ἔφθασε, μ' αὐτὴν ἐδῶ νὰ μείνω.

(Ὁ Ἄνθιμος ἀπερχεται. Μένει πλησίον τῆς Αἰκατερίνης)

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ὅποیان;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ, ἐνθύμημα δῶρόν μου νὰ δεχθῇτε.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἐν δῶρον;!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εὐτελέστατον.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Πῶς θὰ τ' ἀνταποδώσω;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸ εἰλικρινὲς ἐγκάρδιον δῶρον μου θὰ πληρώσω.
Τὴν τῶσιν φιλοξένειαν τοῦ εὐγενοῦ σὰς οἴκου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Ἡ πενθερά μου εἶν' αὐτὴ τοῦ οἴκου αὐτοῦ κυρία,
Αὐτὴ σὰς φιλοξένησε ὅτὸν Πύργον τῆς, σ' ἐκείνην.
Διευθύνανε τὰ δῶρά σὰς, κι' ἄλλοτε σὰς τὸ εἶπον.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(Πλησιάζει πρὸς τὴν Ζωὴν, μετὰ συγκινήσεως. ἔξαγει ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐγκώλιον—Τὸ προφέρει πρὸς αὐτήν)

Πάντοτε αὐτὸ θὰ ἐνθυμῇ εἰς τὴν ἀγίαν ψυχὴ σου. . . .

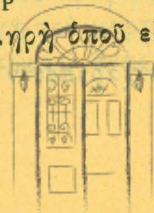
ΦΩΤΕΙΝΗ (ἀπομακρυνομένη)

Τί κύριε!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐμὲ σκληρῇ ὁποῦ εἰς σὲ λατρεύω

Τὰ θεῖα σου αἰσθημάτων.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Θε μου συγχώρησόν με.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ! δός μου μίαν ἀπάντησιν.

ΦΩΤΕΙΝΗ (καθ' ἑαυτὴν)

ὦ! σῶσε με Θεέ μου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (πλησιάζει αὐτὴν περιπαθῶς)

Ἀπάντησόν σου καρτερῶ. . . .

ΦΩΤΕΙΝΗ

(ἐπιτίθεται ὀργίλως κατ' αὐτοῦ μετ' ἐγχειρίδιον)

Λάβε τὴν!

(Ὁ Ἄνθιμος δρομαίως δραττεῖ τῆς χειρὸς τῆς Φωτεινῆς τὸ ἐγχειρίδιον
ρίπτει αὐτὸ μακρὰν καὶ μετὰ σοβαρᾶς φωνῆς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἄμαρτάνεις!

Μήπως σὺ δίδεις τὴν ζωὴν κι' ὀρίζεις νὰ τὴν πάρης;!

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (ἐν ταραχῇ)

Ὅποια ἄφοβη καρδιὰ, ὅποια ψυχὴ γενναία!

(Ἡ Αἰκατερίνη ὀργισμένη παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Ἄνθιμον)

Τί ἐπραξες;

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἰς τον Θεὸν ἔχω νὰ δώσω λόγον!

(Αἰκατερίνη μετὰ πνιγρᾶς φωνῆς πρὸς τὸν Σουκιούρ)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σὺ εἰς τὸν οἶκόν μου δειλὲ ἦλθες νὰ ἐξαπατήσης,

Μ' ἐλπίδας καὶ δωρήματα μητέραν τόσον τέκνων;

Ἐνόμισες πῶς εὐρηκες ἐδῶ ἓνα χαρέμι,

Ἐδῶ ποῦ πᾶσα προσβολὴ πληρώνεται μὲ αἷμα;

Σὺν ὄχεντρα φαρμακερῇ εἰσχώρητες ὄσω μέσα

Κι' ἐνόμισες ὅτὸν Πύργόν μου δὲν θὰ βρεθῇ μιὰ πτέρνα,

Νὰ σοῦ συντρίψῃ ἅπιστε τ' ἁμαρτωλὸ κεφάλι!

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

ὦ! πρὸς Θεοῦ πρᾶυνθητι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (τῷ Ἀνθίμῳ)

Τί λέγεις σὺ ποῦ εἶδες ;
(πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Δεν ἤκουσες ἢ ἐκδίκησις ποῦ φθάνει εἰς τὴν Μάνην,
Μακρὴ διαβαίνει, ἄσπλαγχνη ἀπὸ μιᾶ πλάιν σ' ἄλλη.
Ἐὼ μέσα θ' ἀποθάνομεν, δὲν θὰ σὲ σώσῃ ὁ στόλος,
Ἄλλ' οὔτε ὁ Σουλτάνος σου. Πνευματικέ μου τρέξε
Νὰ φάλλῃς τὰ μνημόσυνα ! Μένεις ἐγκαταλείπεις ;

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Κυρία μου πρᾶυνῃτι Ἱερὸν μυστήριον κρύπτει

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀνθίμῳ)

Πάτερ θυμοῦ τὸν ὅρκον σου.

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῷ Σιουκιούρ μετὰ πόνου)

Τέκνον μου σιωπαίνω.

(καθ' ἑαυτὸν)

Σῶμε με Θεέ μου ὥσε με ἀπ' ὅμοιαν καταδίκην !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Ὅλα ἔδω μέσα ἐγνώριζες, σὺ διέφυγε ἓνα μόνον,

Ὅτι ἐπάνω στέκεσαι σὲ φλογερὸ Ἡφαίστιον.

Πρὶν ἔλθῃς δὲν ἐγνώριζες ὅτι σ' αὐτὸν τὸν Πύργον,

Εἶναι ἡ ζωὴ ἀδιαφορὸς κι' ὁ θάνατος παιγνίδι.

Ἀνθίμε φύγε !

ΑΝΘΙΜΟΣ (σιγὰ τῇ Αἰκατερίνῃ)

Ἡσύχαζε νὰ μὴ μετανοήσης.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τί λέγεις ; Πλέον τί μ' ἄφησε Ἱερὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ;

(πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Σὺ τὴν τιμὴν ἐπρόσβαλες τοῦ οἴκου μου, τί ἐλπίζεις ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγώ ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν φιλοξένειαν ἢ χριστιανοῦ ἢ Τούρκου
Ποτέ δὲν ἀπετόλμησε μὲ λέξιν νὰ προσβιῇ.

Τί ἅγιον οἱ ἄπιστοι ἔχετε σεῖς τὸν κόσμον ;
Σεῖς ἀναιδῶς χλευάζεται ἀνθρώπινα καὶ θεῖα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Πρὶν ἢ τὴν καταδίκην μου ὅσῳ Πύργον σου προστάξεις,
Νομίζω ὅτι δίκαιον εἶναι καὶ νὰ μ' ἀκούσης
Ναὶ θὰ μ' ἀκούσης, ὁ Θεὸς θὰ σοὶ τὸ ἐπιβάλλει,
Κι' εὐαίσθητος καρδίᾳ σου . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ποτέ ! ἔσὲ ν' ἀκούσω ;

Ἐσὲ ὅστις ἐτόλμησες δώρημ' αὐτῆς νὰ δώσης,

Καὶ παρ' αὐτῆς ἐζήτησες συνέντευξιν κρυφίαν ;

Δὲν εἶναι μόνον ἔγκλημα ἢ ἀποτρόπαιος πράξις,

Ἀλλὰ κ' ἡ σκέψις ἄτιμος, τὸ καταχθόνιο βλέμμα !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Μήπως καὶ εἶναι ἔγκλημα νὰ δώσῃ τις ἐν δῶρον ;

Εἰς ὅποιον τοῦ ἐπρόσφερε τόσας φιλοφρονήσεις ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τολμᾷς ; τί σ' ἔδωκε αὐτή ; Ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία

Αὐτοῦ τοῦ οἴκου . . . Αἱ χάριτες ὦ ! τῆς φιλοξενείας

Εἶναι καθήκοντα . . . Αὐτὴν μὲ τὴν ἀχαριστίαν

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐγὼ ποτέ σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάριν,

Σὺ νὰ δεχθῇς τὸ ἅγιον ἐκεῖνο δώρημά μου.

(ἐξάγει καὶ πάλιν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ ἐγκόλπιον μεταθέτει αὐτὸ
εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνης)

Ἐδιδ' αὐτὸ τῆς νύμφης σας πρὸς σὰς νὰ τὸ προσφέρῃ

Διότ' ἄγνωστος ἐσκέπτομουν ἐγὼ ν' ἀναχωρήσω.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(μετὰ θαυμασμοῦ βλέπουσα τὸ ἐγκόλπιον)

Τί βλέπω ; ! .. Εἶναι ὄνειρον. Μὴ ἀλλοῦ τρέχ' ὁ νοῦς μου ;

Τὸ ἐγκόλπιον μου εἶν' αὐτό· καλὰ τὸ ἐνθυμούμαι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ (σιγὰ τῷ Ἀνθίμῳ)

Πάτερ μου σ' ἀνεγνώρισε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εὐλόγησε Θεέ μου.

Τὰς φοβερὰς αὐτὰς στιγμὰς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τὴν φρικτὴ μέρα ἐκείνη

Εἰς τὸν λαιμὸν τὸ ἔρριψα τοῦ ἀτυχοῦς μου τέκνου.

Ναὶ εἰν' ἐκεῖνο, τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παρθένον φέρει.

ΦΩΤΗΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀνθιμον)

Πάτερ μου σὺ μὲ ἔσωσες.

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ ὕψιστος παῖδί μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (πρὸς τὸν Ἀνθιμον ἐκτὸς ἐκυτῆς)

Τῆς συμφορᾶς μου εἰν' ὄνειρον. Μήπως θανάτου χέρι

Σημαίνει εἰς τ' ἀπέραντα τὴν τελευταίαν μου ὥραν;...

Μήπως ἀπ' τὸν Παράδεισον ἦλθε ἐδῶ ἡ ψυχὴ του,

Τὴν τεθλιμμένη μου καρδιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ;...

Πῶς μὲ θωρεῖτε σιωπηλὸς καὶ συγκεκινημένον;

Μήπως τὰς φρένας ἔχασα καὶ κλαίει ἐδῶ μέσα;...

(Ὁ Σιουκιούρ ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Εἶναι αὐτὸ τὸ τέκνον σου, βρέχει μὲ δάκρυά του

Τὴν δεξιάν σου....

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δύναμαι ἐγὼ νὰ τὸ πιστεύσω;

Ὅτι 'στὸν κόσμον ἀκόμη ζεῖ νεκρὸν τὸ εἶχα κλαύσει.

Ἀνθιμε εἶμαι εἰς τὴν ζωὴν; Ἡ εἰν' ὄνειρα τοῦ τάφου

Ὅσα 'δῶ μέσα ἤκουσα, ὅσα 'δῶ μέσα εἶδα;

Σεῖς κλαίεται...

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀπὸ χαράν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μὴ ἔχασα τὸν νοῦν μου;

Ἀνθιμε ζῶ;

(Ὁ Σιουκιούρ περιπαθῶς ἐναγκαλιζέται αὐτήν).

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐτοῦ τέκνου σου τὰς ποθητὰς ἀγκάλας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Θεέ μου; δὲν εἰν' ὄνειρον... Τέκνον συγχώρησόν μοι,

Ἐγὼ ἡ σκληρὰ ἐξάπλωσα ἀδελφικὸν σου χέρι.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰς τὴν ὀργὴν σου ἐκθείασα τ' ἀγνὰ αἰσθήματά σου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γεώργη μου τέκνον ποθητόν, ἐλθὲ 'στὴν ἀγκαλιά μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ

Συγχώρησόν με ἀδελφέ.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἐχεις ψυχὴν ἀγίαν.

Σὺ εἶσαι τὸ ἀγνότερον τοῦ οἴκου μου στολίδι,

Θὰ δώσουν εἰς τὸ ἔθνος μας αἱ ἀρεταὶ σου τέκνα

Ἄτινα θὰ τιμῶσι τοὺς νέους μας ἀγῶνας!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (ἐντρομος)

Θεέ μου! ὁ Βάσος κρτερεῖ....

ΑΝΘΙΜΟΣ

Ποῦ;

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πρόφθασε πατέρη,

Νὰ μὴν ξυπνήσῃ θάνατον 'στοῦ Πύργου μου τὰ βάθη

(Ἀνθιμος δρομαίως ἀπέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ο ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΠΕΤΡΟΣ

Τὰ πάντα κύριε ναύρχε εἰν' ἔτοιμα. Θὰ ᾔτο

Τιμὴ μας ἂν ἐμένατε δι' ὀλίγας καὶ ἡμέρας.

Ὅποια χαρὰ εἰς τὴν ὄψιν σας;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μας
Τὸν ἀδελφὸν σου ἔστειλε νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ

Ποῦ ; Πότε εἶπέ μου μῆτερ μου ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

(ἐναγκαλιζόμενος τὸν Πέτρον)

Φίλτατε ἀδελφέ μου.

ΠΕΤΡΟΣ

Ποία χαρὰ ἀπροσδόκητος !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἄν ὁ Σουλτάνος μάθῃ

Ὅτ' εἶμαι Ἑλλήν, συμφορὰ ! θὰ ἀποκεφαλίσῃ.

Ἐμέ, τ' ἄθῶα τέκνα μου. Ἦτο δι' ἐμέ γραμμένον.

Ἡ ἀληθὴς μου ὑπαρξὶς μυστήριον νὰ μείνῃ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στὰ βάθρῃ τῆς καρδίας μου τέκνον μου θὰ τὸ θάψω.

ΠΕΤΡΟΣ

Σοὶ τὸ δρκίζομ' ἀδελφέ ὅσῃν φίλῃν μας πατρίδα !

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΧΜΕΤ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Εἶν' ἔτοιμα τὰ πάντα.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Ἰδέτε εἰς τὸν Ἀχμέτ τὸν μόνον μου τὸν φίλον,

Αὐτὸν εἶχα παρήγορον.

ΑΧΜΕΤ (σιγὰ πρὸς τὸν Σιουκιούρ)

Τὸν δρκὸν σου θυμήσου.

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Τὸν διέλυσε ἕνας Θεός. Αὐτός, σὺ φίλτατέ μοι
Θὰ ἤξεύρατε τοῦ βίου μου τὸ φοβερὸ μυστήριον.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΑΝΘΙΜΟΣ, ΒΑΣΟΣ καὶ οἱ ἄνωθεν

ΤΖΑΝΕΤΟΣ (πρὸς τὴν Αἰκατερίνην)

Μοῦ εἶπεν ὁ πνευματικὸς . . .

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ (δεικνύουσα τὸν Σιουκιούρ)

Τὸ τέκνον π' εἶχα χάσει.

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Κυρία ἀπ' τὰς ἀγκάλας μου ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εἰπέ μου μ' ἐνθυμῆσαι ;

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Μέγας εἶσαι Κύριε !

(περιπαθῶς ἀσπάζεται τὰς χεῖρας τοῦ Σιουκιούρ)

Τὰ ἔργα σου θαυμάζω !

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Φίλτατοι σᾶς ἀφίνω 'γεία !

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τέκνο μου θὰ μ' ἀφήσῃς ;

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Γρήγορα πάλιν θὰ μὲ ἰδῇς εἰς τὴν θερμὴ ἀγκαλιὰ σου,

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Νὰ κλείσῃς σὺ τὰ 'μάτια μου, καὶ νὰ μὲ κατεβύσῃς
'Στὸ μνῆμα τοῦ πατέρα σου !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

Εὐλόγησόν με Πάτερ.

(πάντες γονυπετεῖς)

ΑΝΘΙΜΟΣ

Θεέ μου σὺ εὐλόγησον τοῦ βίου του τὰς ἡμέρας,
Ἐνίσχυσον τὸ ξίφος του, τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν του
Νὰ σώῃ ἀπ' τὰ μαρτύρια τὸ Γένος τῶν πιστῶν σου!

(πάντες ἐγείρονται, ἐκτός τοῦ Σιουκιούρ ὅστις μένει
γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς μητρὸς του.)

ΣΙΟΥΚΙΟΥΡ

ὦ! δός μου μάνα μου γλυκειὰ τὴν ἅγια τὴν εὐχὴ σου!

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

(σφόδρα συγκινημένη θέτει τὴν δεξιὰν τῆς ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῦ Σιουκιούρ.)

Μ' ἐσὲ ὁ Παντοδύναμος κ' ἡ μητρικὴ εὐχὴ μου!

(Ὁ Σιουκιούρ ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του
καὶ ἐγείρεται)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ.

Πάντες ἐναγκαλίζονται τὸν Σιουκιούρ. Γενικὴ συγκίνησις. Ὁ Σιουκιούρ
ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Ἀχμέτ. Ἡ Αἰκατερίνα σφόδρα συγκινημένη
ὑποβαστάζεται παρὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Φωτηνῆς, ὁ δὲ Ἀνθιμος καὶ
Τζανέτος γονυπετῶς δέονται, βλέποντες πρὸς τὸ μέρος πρὸς ὃ ἀνεχώ-
ρησεν ὁ Σιουκιούρ μετὰ τοῦ Ἀχμέτ.

ΠΗΠΤΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.22.Φ11.0020

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ